

Жалолиддин
Румий

Ичиндаги ичиндадур

Бешинчи нашри

ЯНГИ АСР АВЛОДИ
ТОШКЕНТ
2016

УЎК: 1(575)
КБК: 87.3(5Ўзб)
Р – 88

Румий, Жалолиддин

Ичиндаги ичиндадур: фалсафий-маърифий асар. Жалолиддин Румий/Таржимон Улуғбек Ҳамдам / – Тошкент: Янги аср авлоди, 2016. – 272 б.

ISBN 978-9943-27-365-8

«Ичиндаги ичиндадур» Мавлоно Жалолиддин Румийнинг турли мажлисларда билдирган ўтлуғ фикрларидан таркиб топган. Сиз ушбу рисолаи ўқиб, инсон ва олам, онг ва борлиқ, инкор ва исбот, хаёл ва амал сингари фалсафий тушунчаларнинг асл моҳиятини англайсиз. Ва ҳамма нарса Ўзингизда, ҳамма нарса Ўзингиздан эканлигига яна бир бор иймон келтирасиз.

УЎК: 1(575)
КБК: 87.3(5Ўзб)

Улуғбек ҲАМДАМ
таржимаси

Масъул муҳаррир:

Н. КОМИЛОВ,
филология фанлари доктори, профессор

ISBN 978-9943-27-365-8

© Жалолиддин Румий, «Ичиндаги ичиндадур». Бешинчи нашри. «Янги аср авлоди», 2016 йил.

ТАФАККУР ХАЗИНАСИ

Жалолиддин Румий ёки Мавлоно Румий (1207–1273) номи билан машҳур бўлган зот дунёнинг улуғ донишмандларидан бири, беназир шоир ва бетакрор бир мутафаккир, валий инсондир. Уни гоҳ Кант, гоҳ Спиноза, гоҳ Ҳегел каби файласуфлар билан қиёслайдилар. Аммо Мавлоно Румий ҳеч кимга ўхшамайди, у муаззам Шарқ тафаккурининг мўъжизали бир ҳайкалидирким, унда тасаввуф тараққиёти ҳам, илму ҳикмат ва фалсафа ҳам, шеърият ва маънавийят ҳам бирлашиб, олий кўринишда намоён бўлади. Унинг олти дафтардан иборат «Маснавий маънавий» номли асарини «форс тилидаги Қуръон» деб тавсиф этадилар. Жалолиддин Румий ўзидан кейинги Шарқ шеърияти, фикрий ва маънавий тараққиётига улкан таъсир ўтказган ижодкордир. Алишер Навоий уни илоҳий ишқ куйчиси, буюкликнинг кўз илғамас чўққиси деб шарафлайди.

Жалолиддин Румий ҳозирги Афғонистоннинг Балх шаҳрида, султонал уламо лақабини олган улуғ шайх Муҳаммад Баҳоваддин Валад хонадолида дунёга келган. Баҳоваддин Валад Муҳаммад Хоразмшоҳ билан келишолмай, оиласи, муридларини олиб, Балхдан чиқиб кетади ва Макка сафаридан сўнг, Ироқу Ажам шаҳарларини кезиб, ахийри Туркиянинг Кўния (Коня) шаҳрида

қўним топади. Салжук султонлари тарафидан иззат-икром билан қабул қилинган Баҳоваддин Валад шу ерда муқим бўлиб қолади. Бу орада лаънати мўғул босқини бошланиб, Мовароуннаҳр ва Хуросон ўт ичида қолади, Балхнинг тўрт юз уламози қатл қилинади.

Жалолиддин ота юртига қайтиб келмади ва ўзини анатолиялик ҳисоблаб, Румий деган тахаллус олди. Мавлоно Жалолиддин Румийнинг илмий ва адабий мероси ғоят катта. Ғазал, маснавий ва рубоийларни ўз ичига оладиган «Девони кабир» («Улуғ девон»)да уч мингдан ортиқ шеър бор. Фалсафий-сўфиёна мушоҳадалар, руҳият диалектикасини кашф этиб, инсон ақлини лол қолдирадиган теранлик билан ёзилган «Маснавий маънавий» ҳам бир неча минг байтдан иборат. Бундан ташқари, «Мактубот», «Фиҳи мо фиҳий» («Нимаки ундандир – ундандир») номли асарлари ҳам мавжуд.

Румий асарлари жаҳоннинг кўп тилларига таржима қилинган, «Маснавий маънавий» ва «Фиҳи мо фиҳий»нинг усмонли туркча таржималари мавжуд. Иқтидорли ёш олим Улуғбек Ҳамдам (Абдуваҳоб ўғли) ташаббус ва ғайрат кўрсатиб «Фиҳи мо фиҳий»ни туркчадан ўзбекчага таржима қилди. Бу Шарқ тафаккурига ташна ўзбек китобхонларига ноёб бир туҳфадир.

«Фиҳи мо фиҳий» – Жалолиддин Румийнинг илоҳиёт, тасаввуф, ҳаёт ва борлиқ ҳақидаги қайдлари, дўстлари ва суҳбатдошлари даврасида айтган фикрлари, баҳс-мунозараларда пайдо бўлган мулоҳаза-муқоясалари тўпламидан ташкил топган бир асардир. Бу китобни «Муиниддин Парвона» китоби ҳам дейишади. Сабаби: унда Амир Парвона номи кўп марта тилга олиб ўтилганидир.

Чунки Муиниддин Парвона Мавлоно Жалолдин Румийнинг мухлисларидан бўлиб, Мавлоно билан қилган суҳбатларини ёзиб жамлаган. Бундан ташқари, китобга Румийнинг дўстлари ва шогирдлари Хусомиддин Чалабий, Соҳиб Фахриддин, Амир Бадриддин Гуҳартош, Отабек Султон Алоиддин, Тожиддин Мўътаз Хуросоний, ўғли Султон Валад билан бўлган суҳбатларда айтган гаплари ҳам киритилган.

«Фиҳи мо фиҳий» содда форс тилида ёзилган асар, улуғ муаллиф «Маснавий маънавий»даги ҳадис ва оятлар, ҳикоят ва тамсилларга ўралган, ўта мураккаб бир фалсафий муҳокамалар асосига қурилган фикрларини бу ерда равшан ва содда қилиб тушунтириб берган. Асарни ўқир экансиз, улуғ ва ноёб бир тафаккур хазинаси устидан чиққандай бўласиз. Саратонда саҳрода толиқиб, ташна қолган одам шарқираган булоқни кўрганда қандай хурсанд бўлса, мусаффо чашма сувидан ичиб қанчалик роҳатланса, маънавиятга ташна одам ҳам Румий асарини ўқиб шундай туганмас ҳузур топади. Бунда жуда кўп масалалар устида баҳс боради: тажрид ва тавҳид, сурат ва маъно, таваккул ва ижтиҳод, ғайб асрори ва ладуний илмлари моҳияти ва яна қанчадан қанча муаммолар ёритилади. Энг муҳими шуки, Румий мураккаб сўфиёна мулоҳазаларни оддий турмуш тафсилотлари билан тушунтириб беради, интиҳосиз қудратга эга инсон ақлининг, руҳиятининг мўъжизаларини ҳайратомуз бир тарзда намоёйиш этади. Румий минг йиллар давомида тўпланиб келган Шарқ фалсафаси ва ҳикмати, исломий ҳақиқатларни омихта этолган, тасаввуф ва фалсафани қўшиб, инсон руҳи диалектикасини очган улуғ мутафаккирдир. Унинг қарашлари-

да бирор бир мутаассиблик, кўр-кўрона ақида-парастлик намунасини кўрмайсиз. У тийрак ва хушёр кўз билан дунёга назар солади, инсонни қандай бўлса, шундай олиб ўрганади, инсон қалби тўридаги энг нозик, энг инжа, энг яширин сирларни ошкор этади, руҳимиз иқлимларидаги ўзимиз сезмаган қонуниятлар, заруриятларни кўрсатиб беради. Шу боис «Фиҳи мо фиҳий»ни ботиний илмлар баённомаси, ўз-ўзини, ўзликни ва илоҳни таниш китоби деб айта оламиз.

Мавлоно Румий одамни тадқиқ этади, унинг табиати ва интилишларини кузатади, ботиний жилолар ва сурилишлар, қалб силжишларини қидириб топади. Инсоннинг имон гавҳари, буюклиги баробарида, нуқсонлари – нафси, ҳирси оқибатида келиб чиқадиган ёвузликларни таҳлил этиб, булардан қутулиш, покланиш йўллари, фазилатини баён этади.

Шу тахлит, инсоннинг маънавий камолоти йўллари, маърифатли бўлиш, файзу футуҳга, пайғамбар суннатига содиқ бўлишнинг аҳамияти, муҳимлиги ёритилади. Румийнинг ҳар бир фикри – бир машъала, бир чироқ, шундоққина қалбга қуйиладиган зиёдир. Улуғ мутафаккир инсон камолоти учун муқтадир бир курашчи бўлиб майдонга чиқади, инсон боласини унинг ўзига таништиради, ёмонликдан нафратланиш ва яхшиликдан, илоҳийликдан фахрланишга ўргатади.

Жалолиддин Румийнинг буюклиги яна шундаки, у исломнинг улуғ шоири ва мутафаккири бўлгани ҳолда барча мазҳаблар ва динлардан юқори кўтарилди олди, бани башарни бирлаштирувчи ягона илоҳий ғояларни олға суриб, кишиларни бир-бирига яқинлаштирувчи эътиқод ва

имон, ишқ ва сифиниш, поклик ва тавбадан сўз очди: «Йўллар мухталиф, аммо мақсад бир, яъни Аллоҳ ҳузури», дея Улуғ Тангри ҳақиқати олдида жами махлуқот баробарлигини исботлади. «Фиҳи мо фиҳий»да руҳ диалектикаси, инсон майллари, тушунча-тасаввурлари, эҳтиёж ва талаблари, изтироб ва қийноқлари, зиддиятлар ва мувофиқликлар, кураш ва ғалаба, йўқлик ва борлик, рўё ва ҳақиқат, жисм ва жон ва ҳоказолар устида билдирилган фикрлар шунчалик чуқур ва шу қадар ёрқинки, бу фикрларни бундан етти юз йил илгари айтилганига ишонқирамай қоласиз, гўё улар бугун айтилгандай. Фалсафани Ҳегел ва Марксдан, Шопенгауэр ва Кантдан, Нитшче ва Фрейддан ўрганган кишилар «Фиҳи мо фиҳий» ни ўқиб, ҳаммаси ўзимизда алақачон бор экан-у, ҳаммаси айтилган экан-у, дейишлари табиий. Ҳа, Румий ҳали кашф этилмаган тафаккур хазинаси, бизга етиб келмаган маънолар уммони эди. «Фиҳи мо фиҳий» шу уммондан бир дарё бўлиб оқиб келади.

Ушбу қимматли манбани таржима воситасида кўнгил мулкимизга айлантираётган Улуғбек Ҳамдам ва унинг нашр эттирилишига мададкор бўлган дўстларга дилдан раҳмат айтгим келади. Муаззам Шарқнинг илму дониши, маънавиятини қанча кўп ва ҳўб ўзлаштирсак, фикримиз шунча равшан, руҳимиз шунча бардам бўлажак.

Н. КОМИЛОВ,
филология фанлари доктори,
профессор

МОҲИЯТ КАШШОФИ

Бу асар инсонни фикрлашга, фикрлаш орқали ўзлигини, ўзлиги орқали Ҳақни – Яратганни тушунишга ундайди. Шунинг учун ҳам, «Ичиндаги ичиндадур»га бир марта ошно бўлган кўзи очиқ инсонки бор, умрбод ундан айрилмасам, дейди. Чунки асар, аввало, ўша инсон ҳақида – сиз ҳақингизда, мен ҳақимда, умуман, ҳаммамиз ҳақимизда. Бизнинг ўзлигимизни билишимиз ҳақида. Ахир, оламда бундан қизиқарлироқ, бундан муҳимроқ яна нима бор? Машойихлар «Ўзини билган авлиё бўлади» дея бежиз айтишмаган. Ҳазратнинг ўзи шундай дейди: «Ривоят қиладиларки, бир подшоҳ ўғлини ҳунармандлар тўпига қўшиб қўйибди. Улар болага турли билимлардан, жумладан, илму нужумдан дарс беришибди. Шоҳ ўғли бутунлай аҳмоқ бўлгани ҳолда ўзига ўргатилган нарсаларни пухта эгаллаб олибди. Кунлардан бир кун подшоҳ уни имтиҳон қилмоқ учун ҳовучига узугини беркитиб, ўғлига «Бунда не бор?» дебди. Бола: «Кўлингдаги думалоқ, сариқ ва ичи бўш нарсадир» дегач, ҳукмдор ҳайратда қолиб, «Аломатларини тўғри айтдинг, исмини айт», деб буюрибди. Ўғил: «Ғалвир бўлса керак», деб жавоб беради. Подшоҳ «Олган таҳсилнинг шарофати билан мени ҳайрон этиб, аломат – белгиларни аниқ айтинг-у, аммо ғалвирнинг ҳовучга сифмаслигига қандай қилиб фаросатинг етмади?» дебди афсус чекиб.

«Худди шундай, – деб давом этади Румий ҳазратлари – замонамиз олимлари ҳам қилни қирқ

ёрадилар, ўзларига боғлиқ бўлмаган нарсаларни жуда яхши биладилар, аммо ўта муҳим, ўзлари учун қолган барча нарсалардан янада яқин бўлганни, яъни ўзларини билмайдилар. Ҳамма нарсадан яқин бўлган борлиқ бу – уларнинг менлиги». Мавлоно Румий инсонни, аввало, кўзини очишга ва очилган кўзлар билан ўз моҳиятига назар ташлашга ундайдики, бу билан ул валий зот инсоннинг ўзи бир бутун олам – кичик олам эканлигини уқтиради.

«Ичиндаги ичиндадур» асари улуғворлик ва соддаликнинг бир макону бир замонда сиғишиб яшашининг гўзал намунасидир. Албатта, комил инсон – авлиёлик асрори ҳақида кўплаб олиму фузалоларнинг хилма-хил асарлари мавжуд. Лекин уларнинг айримларини мутолаа қиларканмиз, ўзимизни худди эртак ўқиётган боладек сезамиз. Чунки уларда тасвирланган авлиё ёки комил инсон гўё осмонда учиб юрган эркин қушчаю, сизу биз зиндонда – темир панжарадан уни умидсизлигини кузатиб ётган махбус. Қушнинг озодлигидан, чарх уриб айланишидан, бахтидан махбусга не наф? Қайтага у ана шундай ҳур парвози билан бу бечоранинг ўз ҳолига кўникиб кетишига тўсқинлик қилиб, изтиробини орттиради, холос. Румийда эса ундай эмас. Румий шоҳу гадога ҳам, олиму авомга ҳам бирдек хитоб қилади. Ва ҳар кимнинг қаршисига ўз ҳикматларидан бир кўприк ташлаб. Бошқалар нима деса деяверсин, лекин сенинг ҳам бу йўлдан ўтишга ҳақинг борки, сен ҳам ундан ўтишга муносиб ва қодирсан, фақат ғайрат қил-да, кел!» дейди гўё. Бошқача айтсак, Жалолиддин Румийнинг «Ичиндаги ичиндадур» асари инсонлик ва илоҳийлик ўртасига қўйилган мустаҳкам кўприқдир.

Ҳа, асар мутолааси инсон кўнглида мудраб ётган умиднинг қайта уйғонишию қад ростлашига кўмак беради, ўзининг мавжудияти ва ҳақиқатига ишонч ҳосил қилади. Бу жуда муҳим. Чунки Ишонч – инсон фаолиятининг доимий ташаббускори, тинимсиз ҳаракатларининг рағбатлантирувчиси бўлиши билан бирга одамзодни муаллақ ҳолдан, ёлғизлик ва унинг азобидан қўрувчи ҳамдир. Фарбнинг маълум фалсафий оқимининг асосида инсон – ташландиқ, яъни у бу дунёга ташлаб кетилган ва, бинобарин, унинг ўзидан ўзга ёрдамчиси ҳам, халоскори ҳам йўқ, деган қараш мавжуд. Ҳаёт бунинг каби юзлаб, минглаб «назариялар» учун асос бераверади. Ҳатто айтиш мумкинки, даҳрий учун ҳам, диндор учун ҳам бу дунёда оқлов-сабаблар тўлиб-тошиб ётибди. Эҳтимол, одамзоднинг ўзидан ўзга таянчи йўқ, деган даҳриёна қараш Фарб дунёсининг моддий-техникавий жиҳатдан илгарилаб кетишига сабаб бўлган ўнлаб, юзлаб омилардан биридир. Швейцар психиатри Карл Густав Юнг эса, Шарқ инсонининг руҳий жиҳатдан бақувватлигига ҳавас билан қарайдики, Румийда айни шу нарсанинг моҳияти билан чуқур танишиш имкони бор. Румийни бир миллат, бир жамият ёки бир замонгагина тааллуқли қилмай, уни ҳамма учун ва ҳамма замонлар учун қадрли айлаган асос ҳам шунда – ҳазратнинг сифат ва аломатларга эмас, балки моҳиятга – инсоннинг ўзагига эътибор берганлиги билан изоҳланса, ажабмас. Чунки зоҳир – ташқи кўринишга қаралганда инсонлар ҳар хил, уларнинг моҳияти, илдизи, табиати, эҳтиёжлари, борар жойи... эса муштарак. Шунга кўра, инсон қайси миллат, қайси жамият, қайси гуруҳ ва қайси замонга алоқадорлигидан қатъи назар,

Ўзига тегишли мавзулар теран ва асосли тарзда талқин қилинганидан Румий асарлари атрофида гўё бир оиланинг фарзандларидай тўпланишади. Бунинг учун кишида маълум бир тайёргарлик, юқори руҳий-маънавий даража зарур, албатта. Яъни Румийни тушуниш учун у ёнган гулханнинг, ҳеч қурса, бир учқуни ўқувчининг кўнглига тушган бўлиши жуда ҳам муҳим. Шунда у моҳият асроридан воқиф бўла бораркан, ўзини Инсон ўлароқ ҳис этади! Дунёга келишдан муддао «йўлини қилиб кун кечириш – еб, ичиб, насл қолдириб ўтиш» каби биологик эҳтиёжларни қондириб яшашдангина иборат бўлмай, аксинча, булар воситаю мақсад – руҳоний, демакки, инсоний эканлигини қалбан англайди.

Моҳиятдан сўз очиб Мавлоно Румий қуйидаги савол-жавобни келтиради:

Дедики: «Онангни нечун ўлдирдинг?»

Деди: «Унга ярашмаган бир ишни кўрдим».

Дедики: «Аммо онангни эмас, етти ёт бегонани ўлдирсанг бўлмасмиди?»

Деди: «Ҳар куни биттадан ўлдирайинми?»

Ҳазрат бу ўринда инсон гумроҳлигининг туб сабаби – нафс ҳақида сўз юрита туриб, демоқчи бўлади: сен ҳадеб қилмишларингнинг оқибатини даф этишга, уларни у ёки бу шаклда хаспўшлашга беҳуда уринаверма, балки моҳиятга теран кўзла назар сол-да, асос бўлган нафсингни (онани) жиловла, токи у туфайли ҳар куни ҳар ким билан ёқалашишга ўрин қолмасин!

Ҳазрат ўгитларидаги яна бир жиҳатга алоҳида тўхталиб ўтмоқ жоиз. Бу ҳам бўлса – руҳ ва жисм ўртасидаги мувозанат масаласи. Биздан кўпчилигимиз шундаймизки, руҳ ҳақида гапирилса (гарчи бу борада инсонга кам илм берилган эса-да), дарҳол

руҳпараст бўлишга тиришамиз, қолган вақтларда эса, ўз-ўзидан жисм бандаларига айланиб қолганимизни ўзимиз ҳам сезмаймиз. Асли ҳақиқат нимадан иборат? Яна ҳам тўғрироғи, қандай ҳолда биз ҳақиқатга энг кўп яқин борган бўламиз? Агар саволни шундай қўйиш мумкин бўлса, жавобни яна Румий ҳазратларидан эшитамиз: «Агар данакни чақиб, мағизини эксанг, унмайди. Агар қобиғи билан бирга тупроққа қадасанг-чи, униш ҳодисаси юз беради». Данак мағизини руҳу, қобиғини жисм деб олинса, демак, инсон боласи бирон мақсадга етишмак учун ҳар икки асосга суяниши зарур. Акс ҳолда, мақсад ҳосил бўлмас. Модомики шундай экан, одамзод яшаш ва келажакка интилиш асносида ҳар қандай бир томонламаликдан, гоҳ у ён, гоҳ бу ёнга оғиб кетишлардан тийилиб, ана ўша олтин ўрталик бошини тутмоғи зарур келади.

Ахир, пайғамбаримизнинг ҳеч қачон ўлмайдигандек бу дунё учун, эртага ўладигандек охират учун яша, деган ўғитлари ҳам моҳиятан юқоридагиларга ҳамоҳанг жарангламайдими! Ахир, очиқ кўз билан ҳаётни кузатувчи ҳассос қалб ва ақл эгалари ҳам айни ҳақиқатга бот-бот дуч келадилар-ку!..

Мана шунинг учун ҳам, қарийб 700 йил аввал яратилган бўлишига қарамай, Румий асарларидан ҳаёт нафаси эсади, дегинг келаверади. Зеро, ҳазратнинг ўзлари тафаккурнинг ҳар қандай маҳдудлигини ёриб ўтишга қаратилган кескир сўзлар билан «инсоннинг ботини – ҳуррият олами» эканлигини англашга даъват этади ва шунга ундайверади.

У. ҲАМДАМОВ,
филология фанлари номзоди.

Бисмиллаҳир-роҳманир-роҳийм!

Эй Парвардигор, хайрли ниҳоясига етказгин.

Пайгамбар саллаллоҳу алайҳи васаллам буюрадики: Олимларнинг ёмони амирларни зиёрат қилгани, амирларнинг яхшиси олимларни зиёрат этганидир. Фақирнинг эшигига келган амир нақадар хуш ва амирнинг эшигига борган фақир нақадар нохушдир.

Халқ бу ҳадиснинг зоҳирӣ маъносинигина қабул қилган, яъни бир олим ёмон (олим) бўлмаслик учун амирни йўқламаслиги лозим, амирни бориб кўриш унга муносиб эмас, деб билган. Аслида, фикрнинг ҳақиқӣ маъноси халқ ўйлагандай эмас, балки шундай: Олимларнинг ёмони амирдан ёрдам олгани ва улар воситасида ўз аҳволини яхшилагани, кучга кирганидир. Амирлар менга инъом берадилар, мени иззат-икром қиладилар ва бир яхши жой эҳсон этадилар, деган тусунча билан ва уларнинг қўрқуви остида ўқиган кимса олимларнинг энг ёмонидир. Шу ҳолида бу кимса амирлар тарафидан ислоҳ бўлган, билим-сизликлардан биладиган аҳволга келган ҳисобланади. Олим бўлганда ҳам, амирлар қўрқувидан ва уларга ёмонлик қилмасликдан тарбия кўрган бир инсонга айлангандир. Энди у истаса-истамаса, ҳамма вақт бу йўлга уйғун тарзда ҳаракат этмоғи керак бўлади. Хуллас, бу вайдан зоҳиран хоҳ у амирни кўргани борсин, хоҳ амир унинг ҳузурига келсин, бари бир, у зиёрат қилган, амир эса зиёрат қилинган бўлади.

Олим агар амирлар соясида олим бўлишни ўйла-
ламаса, унинг билими ибтидо ва интиҳода Аллоҳ
учун қилинган бўлади. Унинг тутган йўли ва кўр-
сатган фаолияти савоблидир. Чунки яратилиши
шундайдир, балиқ сувдан бошқа ерда яшай ол-
маганидек, у ҳам бундан ўзгасини қилолмайди.
Унинг қўлидан келгани – шу. Бундай бир олим ҳа-
ракатларини бошқариб йўлга солиб турган нарса
ақлдир. Ҳамма ундан кўрқади ва инсонлар баъ-
зан билиб, баъзан билмасдан у таратган нурдан
баҳра оладилар. Хуллас, бундай бир олим амир
ҳузурига борса, зоҳиран у зиёрат қилган, амир
эса зиёрат қилинган бўлади. Аммо амир олим-
дан ҳамма вақт юксалишга чорловчи бир қув-
ват – ёрдам олади, олимнинг эса амирга эҳтиёжи
йўқ, чунки у бадавлатдир, нур сочаётган қуёш
кабидир. Иши таъмасиз кўмак бермоқ, эҳсон
этмоқдир. У тошлардан лаъл ва ёқут қила ола-
ди. Таркиби тупроқдан иборат бўлган тоғлардан
мис, олтин, кумуш ва темир маъданлар ясайди.
Тупроқни тозалайди, ёшартиради. Дарахтларни
турли-туман мевалар билан бойитади. Иш-эрма-
ги бағишламоқдир, ҳадя қилмоқдир.

Арабнинг «Биз бермоқни ўргандик, олмоқни
ўрганолмадик» мақолидаги сингари олим ҳам
беради-ю, бировдан олмайди. Ниҳоят, бундай
олимлар ҳақиқатда зиёрат этилган, амирлар эса
зиёрат этган бўладилар. Айтилганларга унча уй-
гун бўлмаса ҳам, хаёлимга ушбу оятни тафсир эт-
моқ фикри келди. Модомики, хаёлимга шундай
фикр келган экан, гапирай-да, ундан қутулай.
Улуғ Тангри: «Эй Пайғамбар, қўл остингиздаги
асирларга айтингки: Аллоҳу Акбар кўнглингиз-
да хайр (яхши ниятлар) борлигини билса, сиздан
олинганидан ҳам кўпроғини сизга беради. Сиз-

ни ёрлақайди, Аллоҳ ёрлақагувчи ва кечиргувчи-дир», – дея буюради. Ушбу оятнинг нозил бўлиши сабаби шудир: Мустафо (Аллоҳ марҳамат қилсин) кофирларни қириб ўлдирган, молларини ғанимат (қилич ҳақи ўлароқ душмандан олинган мол, пул, асир ва ҳ.к. – тарж.) сифатида олган, бир қанчаларини эса асир қилиб қўл оёқларини боғлаганди. Амакиси Аббос (Худо ундан рози бўлсин) ҳам, буларнинг бири эди. Асирлар боғланган, ожиз ва тушкун ҳолда йиғлаб сиқташар, бутун умидларини пароканда этувчи қилич ва ўлимни кутишарди. Мустафо уларга қараб кулди. Бунга жавобан: «Ана кўрдингми, унда инсонлик (ожизлик – тарж.) бор, менда ожизлик йўқ, дея сўзида туриб олиши тўғри эмасди. У бизларга қарамоқда ва бизни арқонлар ичида ўз асири сифатида кўриш билан гўё нафсларига енгилган инсонларнинг ўз душманлари устидан ғалаба қозониб, уларни маҳв бўлганларини кўрарак хурсанд бўлгани ва хурсандчиликдан ўйнаганлари каби у ҳам севинмоқда, мамнун бўлмоқда», дедилар.

Мустафо (Аллоҳ марҳамат қилсин) уларнинг кўнгилларидан кечган бу ўйни тушунди ва буюрди: «Худо сақласин! Мен бунинг учун кулмаяпман. Балки сир кўзи билан бир қавмни жаҳаннамдан, олов ёниб турган қип-қизил ўчоқдан ва кин билан қорайган мўридан арқону занжирлар билан торта-торта зўрлаб жаннатга, ўлим йўқ бир гул боғига олиб кетаётганим ҳолда, уларнинг: «Бизни бу таҳликали жойдан у ишончли гул боғига нега судраяпсан?» дея бақириб баддуо этганларини кўрганимдан куляпман. Шу билан бирга, сиз ҳозир бундай бир қарашга (нуқтаи назарга) эга бўлмаганингиз туфайли айтганларимни англамайсиз ва аниқ-тиниқ кўролмайсиз».

Улуғ Аллоҳ буюради: Асирларга билдирингки: Сиз аввал аскар тўпладингиз, ўз мардлигингизу паҳлавонлигингизга, қувват ва қудратингизга та-моман ишондингиз, ўз-ўзингизга: «Биз ундай қи-лайлик, мусулмонларни бундай қирайлик, шун-дай йўқ этайлик» дедингиз. Ўзингиздан қудрат-ли бир қудрат соҳиби мавжудлигини эса кўрол-мадингиз. Мақсадни кўзлаб қанча ишладингиз, қанча тадбир олдингиз, аммо ҳаммаси аксинча бўлди. Энди ҳам қўрқув ичида қолганингиз ҳолда тавба қилмаяпсиз. Сизда умид йўқ а тепангизда бир қудрат соҳиби мавжудлигини кўрмаяпсиз. Куч-қудратли ва шавкатли бўлганингиз вақтлар мени кўришингиз лозим. Менга таслим бўлган-нингизни билингизки, ишларингиз қулайлаш-син. Қўрққан пайтингизда мenden умидингизни узманг. Сизни кўрқувдан қутқармоққа ва хавф-сизлигингиз тўла ишонч билан таъминланганини сизга билдирмоққа қудратим етади. «Аллоҳ кечани кундузга киритур ва кундузни кечага киритур»¹. («Ўлимни тирикдан ва тирикни ўликдан чиқаради») ояти каримада буюрилганидек, оқ сигирдан қора сигирни вужудга келтирган, қора сигирдан ҳам оқ сигирни пайдо қилади. Бунинг учун асир бўлган шу ҳолингизда менинг ҳозир ва нозир бўлганимдан умидингизни узмангки, мен ҳам сизнинг қўлингиздан тутай. Чунки «Аллоҳ-нинг раҳматидан фақат кофир қавмгина ноумид бўлур»² дея буюрилгандир. Улуғ Аллоҳ буюради-ки: Эй асирлар! Агар биринчи динингиздан қай-тар, қўрқув ва хавотир ичида қолган вақтингиз-да мени кўрар ва барча ҳолларда менга таслим

¹ Қуръон, 35-сура, 13-оят. Бу ва бошқа оятлар Алоуддин Мансурнинг таржимасидан олинди. *Тарж.*

² Қуръон, 12-сура, 87-оят.

бўлганингизни қабул этар бўлсангиз, мен сизни бу қўрқувдан қутқараман: талангану зиён қўрган молларингизнинг ҳаммасини, балки ортиғи билан ва янада яхшиларидан сизга қайтариб бераман. Сизни ёрлақайман. Охират саодатига, дунё саодатига яқинлаштираман.

Аббос: «Тавба қилдим, тутган эски йўлимдан қайтдим» деди.

Мустафо (Аллоҳнинг раҳмат ва баракоти бўлсин):

«Худо бу айтган гапинг учун далил кўрсатмоғингни истайди» деди.

БАЙТ: Ишқ даъвосида бўлмоқ қулай, фақат бунинг далили ва шоҳиди бордир.

Аббос: «Бисмиллоҳ, қандай далил истайсан?»

Пайғамбар: «Қўлингда қолган молларни қувватланишлари учун ислом аскарларига тарқат. Агар мусулмон бўлган эсанг, ислом ва мусулмонликнинг яхшилигини истамоғинг лозим», – деб буюриши билан у: «Эй Расулуллоҳ, менинг нимам қолди ўзи? Ҳаммасини талон-торож қилдилар, менга эски бир бўйра ҳам қолдирмадилар», – деди. Бунга жавобан Пайғамбар (Аллоҳ салоти бўлсин): «Кўрдингми, тузалмадинг, қандай бўлсанг, ўшандайсан, ўзгармадинг. Мен сенга қанча молинг борлигини ва уни қаерда сақлаётганингни, кимга берганингни, қаерга кўмиб беркитганингни айтайинми?» деб буюриши билан Аббос: «Худо сақласин!» деди. Пайғамбар: «Молингдан шунчасини онангга бермадингми? Шунчасини фалон деворнинг тагига кўммадингми? Ва унга (онангга): Агар қайтсам, менга топширасан, қайтмасам, бунчасини фалон иш учун сарфлайсан, бунчасини фалончига берасан, бунчаси эса сеники бўлади», – дея батафсил васият қилма-

ганмидинг?» – дея буюрди. Аббос буларни эшитиши билан шаҳодат бармоғини кўтарди ва садоқат билан имон келтирди-да: «Эй Пайғамбар! Ҳақиқатан мен сени ҳам эски маликлар Хоман, Шаддод ва Намрудлар каби фақат дунёвий бир давлатнинг соҳиби деб билардим. Буларни буюрган вақтингда мазкур давлатни гизли, илоҳий ва раббоний бир давлат эканлиги англашилди», – деди.

Мустафо (Аллоҳнинг раҳмати ва баракоти бўлсин): «Тўғри гапирдинг: Бу сафар ичингдаги шубҳа зуннорларининг узилганини ҳис қилдим, саси қулоғимга келди. Менинг руҳим ичкарисида гизли бир қулоғим бор. Кимки шубҳа, ширк ва инкор зуннорини парчаласа, мен шу гизли қулоғим билан у сасни эшитаман, чунки узилганда чиққан сас менинг руҳ қулоғимга етади. Энди сен ҳақиқатан ҳам тўғри бўлдинг ва имон келтирдинг», – деб буюрди.

Мавлоно бунинг тафсирида шундай деди: Мен бунини Амир Парвонага (унинг ўзи учун) айтдим: «Сен аввал, мусулмонликнинг боши бўлдинг ва Ислонинг абадийлиги ва мусулмонларнинг кўпайиши учун фикримни, тадбиримни, ҳатто ўзимни фидо қилайин», дединг. Ўз фикрингга ишониб, Худони кўрмай қолганинг ва барча нарсани Аллоҳ Таолодан билмаганинг учун, Тангри сенинг бутун саъй-ҳаракатларингни ислоннинг кучсизланишига сабаб қилди. Сен татар билан бирлашдинг. Ҳолбуки, шу тарзда шомликлар ва мисрликларни йўқ қилмоқ ва ислон вилоятларини қириб тугатмоқ ишига ёрдам берган бўлиб чиқяпсан. Натижада, ислоннинг мангулигига сабаб бўлган нарса ушбу вазиятда унинг заифланишига омил бўлмоқда. Шунинг учун бундай аҳвол

да юзингни Азиз ва Жалил бўлган Аллоҳга ўгир. Ўзингни ёмон вазиятдан қутқармоқ ниятида садақа бер. Ундан (Аллоҳдан) умидингни узма, Аллоҳ сени ундай бир тоатдан бундай бир исёнга тушириб қўйибди. Сен эса бу тоатни «ўзимдан» деб ўйладинг ва шунинг учун ҳам гуноҳкор бўлдинг. Энди бу гуноҳкорлигинг билан ҳам умидингни узма, ёлбор. У сенинг тоатингдан исён яратгани каби исёнингдан ҳам тоат яратмоққа қодирдир. Бу сабаб сенга надоматлик ҳиссини туйдиради, яъни мусулмонларнинг кўпайиши учун ғайрат кўрсатмоғингни таъминлайди ва исломнинг қуввати бўла олишинг учун сабаблар яратади. Умидингни узма, чунки кофир бўлганлардан бошқа ҳеч ким Аллоҳ раҳматидан умид узмайди.

Мақсадим унинг (Парвонанинг – тарж.) буни тушуниши, мушкул аҳволида садақа бериб, Худода ёлборишига эришмак эди. Жуда юксак бир ердан ўта тубан бир аҳволга тушиб қолганига қарамай, умидли бўлиши учун унга шу гапларни айтдим.

Улуғ Тангри алдовчидир. У гўзал шакллар кўрсатиб алдайди. Шакллар орасида ёмонлари ҳам бор. Буни инсоннинг «Менга чиройли бир фикрлар ва яхши бир иш юз очди» дея ўзини алдаб, ғурурланиши учун қилади.

Агар ҳар бир кўринган нарса кўрингани каби бўлсайди, жуда ўткир ва зийрак кўзлар соҳиби Пайғамбар: «Нарсани менга бўлгани каби кўрсат» – дея фарёд этмасди. У бу билан шундай демоқчи бўлади: Эй Раббим! Аслида хунук бўлган нарсани гўзал, гўзал нарсани эса хунук қилиб кўрсатяпсан: бизга ҳамма нарсани қандай бўлса, ўшандай кўрсатгинки, тузоққа тушмайлик ва йўлимизни ҳеч вақт йўқотмайлик.

Энди сенинг фикринг ҳар на қадар гўзал ва порлоқ эса-да, уникидан яхшироқ бўлолмайди. Ўзингдаги ҳар бир фикр ва ҳар бир тасаввурга ишонма, ёлбор-да, қўрқ.

Чунончи, ҳатто қўшинлар юборган шу онимизда ҳам, уларга (қўшинларга) ишонмаслигимиз ва талофотга учраб, қўрқув ва ожизлик домига тушган вақтимизда эса, Аллоҳдан умидимизни узмаслигимиз керак.

Пайғамбар юқоридаги оятни (сўзни) ўз мақсадига мувофиқ равишда айтди. Менинг ҳам айтмоқчи бўлган нарсам шу эди.

ФАСА. Биттаси: «Мавлоно ҳеч нарса дема-яптилар», – деди. Мен дедим: «Бу одамни менинг хаёлим ҳузуримга келтирди ва менинг хаёлим унга: «Қалайсан, қандай аҳволдасан?» дея бир сўз сўйламади. Гапирмасдан хаёлим уни бу ёққа тортди. Агар менинг ҳақиқатим уни сўз айтишидан қайтариб бошқа бир жойга олиб борса, бунга нечун ҳайрон бўлиш керак экан?»

Сўз ҳақиқатнинг сояси ва парчасидир. Модомики, соя ўзига тортар экан, у ҳолда ҳақиқат янада яхшироқ жазб этади. Сўз баҳонадир. Бир инсонни бошқа бир инсонга тортган нарсаси сўз эмас, балки иккаловида мавжуд бўлган руҳий бирликдан бир парчадир. Агар бир инсон юз минг мўъжиза ва каромат кўрса, аммо унда валий ва набийга уйғун бир бўлак бўлмаса, бирлашмайдилар ва бунинг фойдаси ҳам йўқ. Уни валий ва набийга боғлаган, улар севгисини кўнглида орттирган нарса ўша омухта – ўртоқ парчадир.

Агар бир жисм таркибида оҳанрабо билан муштарақ бўлган бир парча бўлмаса, у жисм ҳеч қачон оҳанрабо тарафига кетмайди, яъни тор-

тилмайди. Улар орасидаги бир хиллик гизли бир нарсадир, кўзга кўринмайди.

Инсон хаёлидаги нарса уни ўз орқасидан етаклайди. Масалан, боғ хаёли боққа, дўкон хаёли дўконга олиб боради. Фақат бу хаёллар ҳақиқатни яширади. Чунончи, бир нарсанинг хаёли сени ўзига тортди ва сен у томонга кетмоқдасан. Чунки хаёл сенга у нарсани гўзал қилиб кўрсатган. Бироқ келгач, пушаймон бўласан ва ўзингга ўзинг: «Буни яхши деб ўйлабман, аслида, ундай эмас экан» дейсан. Шунинг учун ҳам, хаёллар ичига кимдир яширинган чодирлар ўхшайди. Қачонки, хаёллар йўқолиб ҳақиқат юз кўрсатса, пушаймонлик ҳисси ҳам сени тарк этади: сени (ўзига) тортган ҳақиқат сени жалб этган ҳақиқатдан бошқа нарса эмасдир. «У кун яширин нарсалар ошкор бўлади» (Қуръон). Аслида, жалб этган нарса биттадир. Фақат кўп кўринади. Ахир, кўрмаяпсанми, бир инсоннинг турли-туман юзларча орзуси бордир: «Шилпилдоқ истайман, қатлама истайман, ҳолва истайман, қовурилган гўшт истайман, мева истайман, хурмо истайман» дер. Бу айтган нарсаларнинг асли битта, у ҳам бўлса, очликдир. Очлик ёлғиз бир нарсадир. Инсон овқатнинг биридан еб тўйгач, «бошқасини истаймайман!» дейди. Бундан англашиладики, ўн ва юз сонлари йўқ, фақат бир бордир.

«Уларнинг ҳисобини (сонини) кофирлар учун азоб ва машаққат айладик» (Қуръон) дея буюрилгани каби бу инсонлар қаршисига ҳисобдек оғир бир иш чиқади. Масалан, бунга «Бир», наригиларга эса «юз» дейдилар, яъни валий учун «Бир» ва халқ учун «юз минг» дейдилар. Бу катта гуноҳдир. Валийни Бир, бошқаларни Кўп кўрмоқ кўриш ва англаш йўлини йўқотмоқдир, улкан

фитнадир. Чунки сиз уларни кўп, валийни эса бир кўрмоқдасиз. «Уларнинг ҳисобини кофирлар учун азоб ва машаққат айладик» ояти шунинг учун буюрилди. Қайси юз, қайси эллик ва қайси бири олтмиш? Қўлсиз, оёқсиз, ақсиз ва руҳсиз бир тўп инсонлар тилсим ва симоб каби қайнаб турибдилар. Энди сен уларга олтмиш, юз ва ёхуд минг, бунга эса бир де. Бу янглиш. Балки улар ҳечдирлар ва бу бир деганинг минг, юз минг ва юзмингларча Бир ҳисобланади. Худди «Бизнинг қавм аҳолиси оз, аммо ҳужум қилинганда кўпаяди» деганларидек.

Подшоҳ бир аскарга юз кишилик маош тайин этганди. Бундан қолган аскарлар норизо бўлдилар. Подшоҳ ўз-ўзига: «Бир кун келар, сизга кўрсатаман, ўшанда бунинг сабабини тушуна-сизлар», – дерди. Жанг куни келди. Аскарларнинг ҳаммаси қочди, ёлғиз у кишигина жанг қилди. Подшоҳ: «Мана шунинг учун мен унга кўп пул бердим», – деди.

Инсон ўзининг фарқлаш хоссасини ҳар турли ғараздан тозалаш ва диндан ёрдам қидириши лозимдир. Дин эгасини танийди. Фақат сен умрингни фарқ этиш хоссасидан маҳрум бўлган кимсалар билан кечирганинг учун билмай-санки, унинг яхшини ёмондан фарқ этиш васфи заифлашган ва энди динни, яъни инсоннинг ҳамроҳини таний олмайди.

Сен танани боқдинг, аммо унда фарқлаш хоссаси йўқдир. Фарқ этиш бир сифат. Ахир, кўрмаяпсанми, жиннинг қўл-оёғи бор, фақат фарқлаш хусусияти йўқ. Фарқлаш сендаги латиф бир маънодир ва сен кечаю кундуз ундан маҳрум бўлган нарсани (яъни танани – тарж.) боқишга ҳаракат этмоқдасан. Унинг бу би-

лан тирик эканлигини баҳона қилмоқдасан, ҳолбуки, бу ҳам у билан тирикдир. Бу қандай ишки, сен фарқлашдан тамоман маҳрум бўлганни боқдинг, вояга етказдинг ва вақтни вужудингни едириб-ичириш билан ўтказдинг-да, у латиф маънога, яъни фарқ этиш қудратига парвосиз бўлдинг! Сенинг тахмин қилганингдек, бу (тана) у (маъно) билан тирикдир, у бу билан эмас. У – нур, яъни латиф маъно бергувчи, кўз, қулоқ ва бошқа деразалардан, агар булар бўлмаса, яна бошқа тирқишлардан ўзини кўрсатгувчи. Бу худди: «Қуёшни чироқ билан кўраяпман» деб, қуёш қаршисига чироқ келтириб қўйишга ўхшайди. Аслида, чироқ бўлмаса ҳам, қуёш ўзини сенга кўрсатаверади. Чироққа нима ҳожат? Аллоҳдан умидни узмаслик керак. Умид – ишонч йўлининг боши. Йўлда юрмасанг ҳам, доимо йўлнинг бошини кўзла. «Нотўғри ишлар қилдим» дема, тўғрилиқни тут. Ўшанда ҳеч қандай эгрилик қолмайди. Тўғрилиқ Мусонинг ҳассаси кабидир, эгрилик эса сеҳргарларнинг сеҳрига ўхшайди. Тўғрилиқ ўртага чиқиши билан уларнинг ҳаммасини ютади. Агар бир ёмонлик қилган бўлсанг, ўзингга ўзинг қилгандирсан. Сенинг ёмонлигинг ўзгага қандай таъсир қилади.

ШЕЪР: (Қара, анави тоғ бошига қўниб учган қуш тоғнинг нимасини орттирди ва нимасини камайтирди?)

Сен тўғри бўлсанг, уларнинг ҳеч қайсиси қолмайди. Эҳтиёт бўл, умид узма!

Шоҳларга яқин юрмоқ шу нуқтаи назардан таҳликали эмас, яъни хоҳ бугун, хоҳ эртага бўлсин, кетажак бош бари бир кетади. Ушбу жиҳатдан эса хавfli: Шоҳларнинг нафси кучайиб бир

аждарҳо сингари бўлади. Уларга яқин бўлиб, дўстлигини ҳимоя қилиб, молларини қабул қилган кимса мутлақо уларнинг раъйига кўра гап айтади. Ранжимасин дея, уларнинг номақбул ўй-тушунчаларини ёқтиради ва гапларини қайтаролмайдилар. Шунинг учун ҳамма вақт бир хавф мавжуддир. Чунки уларнинг (подшоҳларнинг) тарафи олинаркан, асл тараф сенга ёт – бегона бўлиб қолади ва бунинг динга зарари бордир. Сен у тарафни ҳимоя қилганингда, азиз бўлган бу тараф сендан юз ўгиради ва сен дунё аҳли билан қанчалик чиқишсанг, унинг сенга шунчалик газаби келади. «Аллоҳ золимларга ёрдам берган кимсага ўша золимни бало қилиб қўяди» (Ҳадис). Сенинг у томонга қараб кетишингнинг оқибати ҳам шундай. Чунки, модомики, сен у тарафни ҳимоя этаркансан, натижада, уни ўз бошингга бало қилажакдир.

Денгизга бориб, ундан фақатгина бир кўза сув олмоқ билан қаноатланиш – ачинарли. Денгиздан олиш мумкин бўлган дур – жавоҳирлар ва бошқа қанчадан-қанча нарсалар бўла туриб, биргина сув олишнинг нима қиммати бор? Ақлли инсонлар бу билан қандай қилиб мақтанадилар ва нима деган одам бўладилар?

Олам – бир кўпик. Авлиёлар билимлари – денгиз. Денгизнинг дури қаерда?

Бу олам хас-хашак билан тўлган кўпикдир, фақат бу кўпик денгизнинг чайқалишидан, ўйноқлашидан ва кўпириб қайнашидан покланади, софланади, гўзаллашади.

Хотинлару ўғиллар, қоп-қоп олтинлару кумушлар, насл отлару сурув-сурув мол-қўйлар, экинлар ва ҳоказо нарсалар одамлар ҳирсини қитиқлайди. Буларнинг ҳаммаси дунё завқи-

дир. Модомики, дунё безатилган бўлса, унда ҳақиқий гўзаллик ва яхшилик йўқдир, бу гўзаллик унда муваққатдир ва ўзга бир ердан келган, демакдир. Дунё олтин қопламали сохта пул кабидир. Яъни қийматсиз кўпик бўлган дунё қалбдир (сохта, ёлғончидир – тарж.), аҳамиятсиз ва қадрсиздир. Унинг уст қисмини биз олтин билан сувадик. Мана шунинг учун ҳам, инсонларни хотинлару ўғиллар, қоп-қоп олтинлару кумушлар, наслдор отлару сурув-сурув мол-қўйлар, экинлар ва бошқа нарсалар ўзига тортади, дея буюрилган.

Инсон Тангрининг устурлобидир (телескопидир – тарж.). Фақат бу устурлобни биладиган мунажжим лозим. Деҳқон ёки баққолнинг устурлоби бўлгани билан уни ишлатолмагандан кейин нима фойдаси бор? Улар устурлобда кўринган фалаклар аҳволдан, ҳаракатларидан, буржларнинг ўзгаришларию таъсирларидан нимани ҳам тушунардилар? Кўринадики, устурлоб мунажжим учун фойдалидир. Чунки «Ўзини билган Худосини ҳам билади» (Ҳадис). Шу нуқтаи назардан, устурлоб фалакнинг қандай кўзгуси бўлса, инсон вужуди ҳам Аллоҳнинг шундай устурлобидир. Чунки Қуръонда инсон тўғрисида: «Биз Одам ўғилларини азиз қилдик», дея буюрилган.

Улуғ Аллоҳ инсонни билимли, илми ва олим қилиб яратгани учун инсон ўз борлигининг устурлобида вақти-вақти билан Аллоҳ тажаллисини ва беназир гўзаллигини порлоқ бир ҳолда кўради. Бу Жамол мазкур кўзгуни ҳеч қачон тарк этмайди.

Азиз ва Жалил бўлган Тангрининг ҳикмат, маърифат ва каромат кийимларини кийдириб

қўйган қуллари бордир. Халқнинг буларни кўра оладиган ўткир кўзлари йўқ бўлса ҳам, Аллоҳ Таоло уларни қизғанади. Улар ҳам ўзларини худди Мутанаббининг: «Хотинлар ипак кийимларни безанмоқ учун эмас, балки ўз гўзалликларини қўримоқ учун кийдилар» деганидек (ҳикмат, маърифат ва каромат кийимлари билан) ўрайдилар.

ФАСЛ. (Биттаси): «Кеча-кундуз қалбим ва жоним сизнинг ёнингизда, хизматингизда, фақат мўғуларнинг ишию ташвиши сабаб сизни зиёрат этишга келолмаяпман», деди. У: «Бу ишлар ҳам Ҳаққа тегишлидир. Чунки булар мусулмонлик ишончини таъминламоқда. Сиз улар кўнгилларини тинчлантириш ва бир қанча мусулмонларни ҳузур-ла хотиржам тоат-ибодат қилиши учун ўзингизни мол ва жонингиз билан фидо қилдингиз. Бу ҳам хайрли ишдир. Аллоҳу Акбар сизга шундай бир хайрли иш қилмоқ орзусини бергандир. Бунга жавобан қизиқишингизнинг ортиши – Тангрининг сизга бўлган иноятдан дарак. Агар орзуингиз заифлашадиган ёхуд озаядиган бўлса, бу сизни Аллоҳ иноятдан маҳрум бўлаётганингизга бир ишорат, демакдир. Демак, Улуғ Аллоҳ бундай буюк ва хайрли ишни инсон воситасида қилинишини, унинг савоб ишлашини ва даражаси юксалишини истамаяпти. Бу – иссиқ бир ҳаммомга ўхшайди. Ҳаммом иссиқлиги печкада ҳосил бўлади. Ўтин ва тезак кўринишдан ҳар на қадар хунук-да жирканч бўлса ҳам, ҳаммомчи учун иноят ҳисобланади. Чунки улар туфайли ҳаммомчининг ҳаммоми исийди ва шу тариқа халққа хизмат қилади», – деди.

Шу пайт аҳбоб келди, (Мавлоно) узр сўради ва: «Агар сиз учун ўрнимдан турмаётган, сиз билан

гаплашмаётган ва ҳол-аҳволингизни сўрамаётган бўлсам, бунинг сабаби сизни ҳурмат қилганимдир. Чунки ҳар бир нарсанинг ҳурмати ўша замонга мувофиқ бўлади. Намоз қилаётиб ота-онани, ака-укани, опа-сингилни сўраб-суриштирмақ, шу йўсин эътибор қилмоқ тўғри эмас. Намоз вақтида дўстлар ва қариндош-уруғларга илтифот кўрсатмаслик, аслида, энг яхши илтифот ва кўнгил олишдир. Чунки сен улар сабаб ибодатдан, чуқур диний ҳолатдан айрилмайсан, ҳузур-ҳаловатингни бузмайсан ва бу билан улар ҳам, гуноҳга ботмаган бўладилар. Мана шунинг учун ҳам инсонни гуноҳга ботирган, азобга гирифтор қилган балодан чекинмоқ, илтифот ва кўнгил олмақдир. Чунки уларга жазо берувчи нарсадан қочилгандир», – дея буюрди.

Улардан бири: «Аллоҳ олдида намоздан-да яхшироқ бўлган нарса борми?» деб сўради. У: Ҳам-намоз бордир, аммо намоз фақатгина суратдан иборат эмас. Бу намознинг қолипидир. Ахир, намознинг боши на сўнгги маълуму мавжуддир. Ибтидоси ва интиҳоси бўлган ҳамма нарса қолипдир. Такбир – намознинг аввали, салом эса охиридир. Худди шундай, шаҳодат ҳам фақат тил билан айтилган нарса эмас. Унинг ҳам боши ва охири мавжуд. Боши ва охири бўлган ҳамма нарса сурат ва қолипдан иборат бўлади. Унинг руҳи беқиёс ва бениҳоядир, аввал-охири йўқдир. Бу намозни набийлар топган ва майдонга келтирган. Набий: «Менинг Аллоҳ билан шундай бир вақтларим бўладики, унга на Тангри томонидан жўнатилган бир Пайғамбар ва на Тангрига энг яқин бўлган бир фаришта сиғади» (Ҳадис) дея буюради. Демак, намознинг моҳияти фақат ётиб-гуришдан иборат бўлмай, балки истифроқ,

яъни ўзидан кечиш эканлигини билдик. Чунки барча суратлар ичкари киролмай, ташқарида қоладилар, ҳатто Жаброилдай пурҳикмат малак ҳам у ерга сифмайди.

Олимлар султони, оламнинг қутби бўлган Мавлоно Боҳо – ул Ҳақ Ваъд Дин (Аллоҳ унинг улӯғ руҳини муборак айласин) ҳақида шундай бир ҳикоя ривоят қилинади. Бир куни асҳоби уни истифроқ ҳолида учратдилар. Намоз вақти яқинлашгани учун муридлардан баъзилари «Намоз вақти бўлди» деди. Мавлоно эътибор бермади. Муридлар намозга қўзғалдилар. Фақат улардан иккитаси шайхларига эргашиб, намозга турмадилар. Намоз қилаётганлардан Хожагий исмли бир мурид қалб кўзи орқали намоз ўқиётганларнинг орқалари билан, шайх ва икки муриднинг эса юзлари билан қиблага йўналиб ўтирганларини кўрди. Чунки шайх «мен» ва «биз» даъвосидан воз кечди ва унинг «мен»лиги фано топди. Борлиғидан ҳеч нима қолмади. «Ўлишдан аввал ўлингиз» (ҳадис) ҳикмати Аллоҳ нурида ҳалок бўлди. Энди унинг ўзи Аллоҳнинг нури бўлди. Ҳар ким орқасини Аллоҳ нурига ва юзини деворга ўгирса, у орқасини муҳаққақ қиблага ўтирган бўлади. Чунки у аллақачон қибланинг жони бўлгандир. Ахир, инсонлар қибласини Пайғамбар танламаганми ва у (қибла) оламнинг қиблагоҳи бўлмаганмиди? У ҳолда Пайғамбарнинг ўзи қибла бўлса, янада мувофиқ бўлади. Чунки қибла унинг учун қибла бўлгандир.

Мустафо (Аллоҳнинг салот ва саломи бўлсин) бир дўстини «Сени чақирдим, нега келмадинг?» дея койиди. У: «Намоз қилаётгандим» деди. Шунда Пайғамбар: «Яхши, аммо мен сени чақирма-

димми?» дейиши билан у: «Мен бир бечораман» деб жавоб берди.

Пайғамбар унга буюрдики: «Қудратли бўлган вақтингда ҳам, ўзингни ожиз ҳис этган пайтингдагидек бечора кўрмоғинг – яхши. Чунки сенинг қувват ва қудратинг устида бир қудрат бордир». Сен барча ҳолларда Ҳаққа маҳқумсан. Икки бўлак эмассанки, баъзан чорасиз, баъзан қудратли бўлсанг. Унинг қудратига боқ ва ўзингни ҳар вақт қўлсиз, оёқсиз ҳамда бечора кўр. Заиф одамларни қўя турайлик, ҳатто арслону қоплон, тимсоҳу ва ҳоказолар ҳам унинг қаршисида ҳечдир ва Тангридан кўрқиб титрайдилар. Ерлар, кўклар... ҳамма-ҳаммаси ожиздир. Уларнинг барчаси у (Тангри)нинг ҳукмига асирдилар. У буюк подшоҳдир-ки, зиёси ою қуёшнинг нурига ўхшамайди. Унинг зиёсини алмаштириб бўлмайди ва у магар – пардасиз ҳолида юз очса, на кўк, на ер, на қуёш ва на ой қолади.

Ҳикоя: Бир шоҳ дарвешлардан бирига: «Аллоҳнинг ҳузурда Тангри тажаллиси ва яқинлигига муяссар бўлганинг онда мени хотирла!» деди. Дарвеш: «У ҳузурда гўзаллик қуёшининг нури борлиғимга тегиши билан мен ҳатто ўзимни ҳам эслай олмайман, сени қандай эслай?» жавобини берди. Аммо Аллоҳу Акбар бир қулини танлаб олиб, уни ўз борлиғида йўқ этса ва бунинг этагини тутиб, ўз эҳтиёжини тилаган ҳар бир киши орзусини Тангри рўёбга чиқаргуси. Бунда Аллоҳ ҳузурда уни ёд этишлари шарт эмас.

ФАСЛ. Биттаси: «Бу ерда бир нарсани унутибман» деди. Мавлоно буюрдики: Дунёда бир нарсаси бор – унутилмас. Агар ҳамма нарсани унутиб, уни унутмасанг, кўрқмаса ҳам бўлади. Масалан, бир подшоҳ муайян иш учун сени қишлоққа

жўнатди. Сен тайинланган ишни қилмай, бошқа юз турли ишни адо этсанг ҳам, ҳеч нарса бажармаган бўласан. Шунинг учун инсон бу дунёга бир иш учун келган: гоя удир, агар уни қилмаса, ҳеч бир иш қилмаган ҳисобланади.

«Биз омонатни кўкларга, ерга ва тоғларга таклиф этдик. Улар омонатни ўз зиммаларига олишдан чекиндилар, унга хиёнатдан қўрқиб, андиша қилдилар. Инсон уни ўз гарданига олди, чунки у жуда золим ва жоҳилдир»¹.

Кўклар ва ер ўз зиммаларига ололмаган ишни инсон олди. Унинг қўлидан келаётган ишларга боқиб, киши ҳайратланади: Тошларни лаъл ва ёқут, тоғларни олтин ва кумуш конларига айлантиради. Ер юзидаги ўсимликларни ҳаракатга келтириб тирилтиради ва Адан жаннати ҳолига келтиради. Ер ҳам уруғни ўз бағрига олади, ҳосил беради, айбларни беркитади ва яна тушунтириш қийин бўлган юзмингларча ғалати нарсаларни қабул қилади, майдонга келтиради. Худди шундай, тоғлар ҳам турли-туман маъданлар беради. Шунга ўхшаш барча ишларни адо этганлари ҳолда, қўлларидан бир иш келмайди. Бу иш эса ёлғиз инсон томонидангина амалга оширилади. Шунинг учун ҳам Аллоҳ: «Биз ҳақиқатан одам ўғилларини шарафлангирдик» дея буюради. Аммо ўша иш на кўкларнинг, на тоғларнинг ва на ернинг эмас, балки фақат инсоннинггина қўлидан келганига кўра инсон жуда ёмон ва билимсиздир. Агар сен: «Қўлимдан шунча иш келяпти, бироқ у ишни қилолмаяпман» десанг, бунинг ҳеч қандай қиммати йўқ. Чунки инсонни бошқа ишлар учун яратмади. Бу шунга ўхшайди: «Сен шоҳлар хазиналарида бўладиган қиммат-

¹ Қуръон, 33-сура, 72-оят.

баҳо пўлатдан тайёрланган ҳинд қиличини «Мен бу қилични бекор ётмаслиги учун турли ишларда ишлатаман» дея келтириб, ош пичоғи ўрнида гўшт тўғрасанг ёхуд олтин идишда шолғом пиширсанг, ё жавҳар билан безатилган пичоқни мих ўрнида қоқиб, унга ошқовоқ оссанг... увол бўлмасми, одамлар кулмасми? Ҳолбуки, қовоқнинг иши бир пулли тахта ёки темир бир мих билан ҳам битади. Шунга юз динорлик пичоқни ишлатиш ақл иши эмаску! Улуғ Аллоҳ сенга жуда улкан қиймат бергандир. «Аллоҳ мўминларнинг жонлари ва молларини ўз йўлида вақф этишлари муқобилида уларга жаннат бергандир»¹.

ШЕЪР: (Сен қийматинг ва тушунчанг билан икки оламга бадалсан. Аммо нима қилайинки, ўз баҳонгни билмаётирсан).

Ўзингни арзонга сотма, чунки қийматинг юксакдир. Улуғ Тангри буюради: Мен сизни, вақтингизни, нафсингизни, молларингизни сотиб олдим. Агар сиз буларни мен учун харжласангиз, менга берсангиз, бунинг муқобили ўлимсиз жаннатдир. Менинг олдимдаги сенинг аҳамиятинг шудир. Агар ўзингни жаҳаннам эвазига сотсанг, ўзингга зулм қилган бўласан. Худди юз динорлик пичоқни деворга қоқиб, унга қовоқ осган одамдек.

Сен: «Ўзимни юксак ишларга бераяпман. Фиқҳ, ҳикмат, фалакиёт, тиб ва бошқа илмларни ўрганаяпман» дея баҳоналар кўрсатасан. Аслида, буларнинг барчаси ўзинг учундир: фиқҳ қўлингдаги нонни биров тортиб олмаслиги, сени ўлдирмаслиги, устингдаги кийимингни ечиб олмаслиги ва соғ-саломат бўлишинг учундир. Фалакиёт соҳасидаги билиминг эса фалак аҳволидан

¹ Қуръон, 9-сура, 112-оят.

хабардор бўлиш ва шунга қараб иш тутишинг учундир. Ўйлаб кўрсанг, аслинг сен бўлиб, булар сенинг ойдинлигингдир, нури – зиёингдир. Нурнинг бу қадар тафсилоти, ажойибликлари, ҳоллари ва гаройиб оламлари бўлар экан, боқ-чи, асос бўлган сенинг қандай ҳолларинг бўлиши керак? Сенинг нурунда юксалишлар, тушишлар, бахтли ва бахтсиз ҳоллар бўлиши баробарида, назар сол-чи, асос бўлган сенинг зиёлар оламингда қандай кўтарилишу пасайишлар, омаду омадсизликлар, зафару фойдалар бордир? Масалан, фалон руҳнинг шундай хусусияти бор, ундан бундай ҳоллар кўринади ва пистон ишга ярайди, дейишади. «Мен Тангри айтгандан кечолмайман, У мени едиради ва ичиради», – деб буюрилганидек, сенинг учун емоқ ва ухламоқдан бошқа яна бир озиқ бордир. Сен бу дунёда шу озиқни унутгансан, ўзгаси билан машғулсан. Вужудингни кеча-кундуз моддий озиқ билан боқасан. Бўлса-бўлмаса, бу вужуд сенинг отингдир. Дунё – от охури. Отнинг еми унинг эгасининг емиши бўлолмайди. Унинг ўз емиши, неъматлари бор. Аммо ҳайвонлик туйғуси сени енгани учун ва сен отлар охурларида, отларнинг бош тарафида қолганинг учун бақо оламининг подшоҳлари ва амирлари қаторидан жой ололмайсан. Қалбинг музаффар вужуднинг ҳукмига бўйсунди ва сен ҳам унинг асири бўлиб қолгансан. Худди шунинг каби: Мажнун Лайли юртига бормоқ истаганидан ҳуши жойида бўлган пайтлар туясини у томонга ҳайдар эди, аммо хаёли Лайлига кетганда ўзи ва туяни унутарди. Шунда туя қишлоқдаги бўталоғини эслаб, орқага қайрилади. Қишлоққа келишлари билан Мажнун ҳам ўзига келади ва

биладики, икки кунлик йўли беҳуда кетибди. Шу тарзда уч ой давомида йўлда қолади. Ниҳоят, «Бу туя бошимнинг балоси» деб ундан иниб, пиёда йўлга тушади.

БАЙТ: (Тевамнинг орзуси орқада, меники эса олдинда. Биз ўз йўлларимиз туфайли айрилдик).

Дедиларки: Саййид Бурҳониддин Муҳаққиқ сўзлаётганда, биттаси келди ва: «Фалончидан сенинг мадҳингни эшитдим» деди. У: «Кўрайлик-чи, ул зот қандай одам экан? Мени таниб мақтай оладиган аҳволдамикан? Мени агар сўзларимдан таниган бўлса, танимаган демақдир. Чунки бу сас, бу оғиз, бу лаб... ўткинчи, буларнинг ҳаммаси белгилардир. Ишларим орқали таниган бўлса, яна шундайдир. Аммо зотимни таниган бўлса, у ҳолда, мени танибди. Фақат шундагина у мени мақтай олади ва ўз мақтовини менга тегишли эканини биламан», – деди.

Бунга ўхшаган бир ҳикоя бор. Ривоят қилдиларки, бир подшоҳ ўғлини ҳунармандлар тўпига қўшиб қўйибди. Улар болага турли билимлардан, жумладан, илму нужумдан дарс беришибди. Шоҳ ўғли бутунлай аҳмоқ бўлгани ҳолда, ўзига ўргатилган нарсаларни яхши эгаллаб олибди. Кунлардан бир кун подшоҳ уни имтиҳон қилмоқ учун ҳовучига узугини беркитиб, ўғлига «Бунда не бор?» дебди. Бола: «Қўлингдаги думалоқ, сариқ ва ичи бўш нарсадир» дегач, ҳукмдор ҳайратда қолиб: «Аломатларини тўғри айтдинг, исмини айт» деб буюрибди. Ўғил: «Ғалвир бўлса керак», деб жавоб берибди. Подшоҳ: «Олган таҳсилнинг шарофати билан мени ҳайрон этиб, аломатларни аниқ айтдинг-у, лекин ғалвирнинг ҳовучга сифмаслигига қандай қилиб фаросатинг етмади?» – дебди.

Худди шундай, замонамиз олимлари ҳам қилни қирқ ёрадилар, ўзларига боғлиқ бўлмаган нарсаларни жуда яхши биладилар, аммо ўта муҳим, ўзлари учун қолган барча нарсалардан янада яқин бўлганни, яъни ўзларини билмайдилар. Ҳамма нарсалар яқин бўлган борлиқ бу – уларнинг менлиги. Улар бирор бир иш тўғрисида бу – тўғри, бу – хато, бу – ҳалол, буни си – ҳаром деб ҳукм чиқаришади-ю, ўз моҳиятларининг ҳалол ё ҳаром эканлигини билмаслар. Шундай экан, шоҳ ўғли айтган ҳалиги аломатлар белгилардир, оловга ташланганда уларнинг ҳеч бири қолмас. Бундай аломатларнинг ҳаммасидан қутулмоқ зотга хосдир. Инсонга берилган иш, сўз ва ҳоказоларнинг барчаси аломатдир. Уларнинг жавҳар билан алоқаси йўқ. Улар йўқ бўлгандан кейин қолган нарса жавҳардир. Биз назарда тутган олимлар аломати шундайдир. Улар белгиларини тўғри топиб сўйлайдилар-у, бироқ ғалвирни ҳовучга сиғади, деб туриб оладилар. Чунки асосий нарсадан уларнинг хабари йўқ. Мен қушман, булбулман, тўтиман. Агар менга бошқа хил сас чиқар десалар, буни қилолмайман. Чунки менинг тилим шундай ва бундан ўзгасини сўйлай олмайман. Қуш сасларини ўрганган кимса қуш бўлмагани ҳолда, қушларнинг душмани, овчисидир. Ўзини қуш, дея ўйлашлари учун улар каби овоз чиқаради, ҳуштак чалади. Инсонга булардан бошқача сас чиқар, десалар ҳам, у буни қила олади. Чунки сас уники эмасдир, ясамадир. Халқнинг кийимлигини ўғирлаган ўғри ҳар уйдан бир кийимлик кўрсатишни ҳам ўрганиб олгандир.

ФАСА. Отабек: «Бу не лутф! Мавлоно ташриф буюрди. Тўғриси, кутмаган эдим. Ҳатто бундай

шарафга муносиб бўлиш хаёлимдан ҳам ўтмаганди. Аслида, мен кеча-кундуз унинг қаршисида қўл қовуштириб, муридлари орасида бўлишим лозим эди ва мен шунга ҳам ҳануз лойиқ эмасман, бу қандай лутф!» (деди). Бунга жавобан Мавлоно буюрди: Бу сизнинг хизматингизнинг улуғлигидандир. Даражангиз азиз, буюк ва муҳимдир. Сиз ҳам юксак ишлар билан машғул бўлишингизга қарамай, ҳимматингиз баланд бўлганидан ўзингизни қусурли кўраяпсиз. Ўз ишларингиздан қониқмай, ўзингиз учун яна бир қанча нарсаларни зарур ҳисоблаяпсиз. Кўнглимиз маънан доим сизнинг ҳимматингиз ёнида бўлиши баробар суратан ҳам шарафланмоқ истадик. Чунки суратнинг ҳам улуғ бир эътибори бордир. Эътибор не демак? У ҳатто ўзлик ва маъно билан тенг. Миясиз калланинг иши ҳеч нарсага ярамагани каби қобиқсиз мева ҳам етишмайди. Чунончи, бир данакни қобиқсиз ҳолда ерга эксанг, кўкармас. Қобиғи билан экканинг вақтда унади ва улкан бир дарахтга айланади. Шу нуқтаи назардан, вужуднинг ҳам буюк бир асли, хизмати бор. Ва шундай бўлиши табиий ҳамдир. Усиз бир иш майдонга келмайди. Худди шу асл маънодир. Аммо бу – маъноли, маънони билган, англаган кишилар учун шундоқдир

«Икки ракат намоз дунё ва ундаги нарсалардан хайрлидир». Бу сўз ҳамма учун эмас. Бу шундай кишилар учунки, уларга дунё моли қўлида бўлса ҳам, икки ракат намозни қилмаслик ўша молни бой беришдан оғирроқ туюлади.

Бир дарвешга подшоҳ: «Эй зоҳид!» деди. У эса: «Зоҳид сенсан» деб жавоб қайтарди. Шоҳ: «Мен қандай зоҳид бўлайин. Бутун дунё меникидир»,

– деди. Бунга жавобан: «Йўқ, аксинча. Кўряпсанки, бутун дунё, охират ва жамики мол-мулклар меникидир. Оламни мен олдим. Сен эса фақатгина бир луқма ва бир хирқа билан қаноат этдинг», – деди дарвеш.

«Юзингни қай тарафга бурсанг, Аллоҳ у ердир»¹. У ҳамма жойда мавжуд. Чехралар доимийдир, ўлмасдир. Ошиқлар ушбу чехрага ўзларини фидо қилиб, эвазига ҳеч нарса истамаслар. Бошқалар эса ҳайвон сингаридирлар.

Буюрдики: Сигирлар ҳам неъматларга монанддир ва офилхонада бўлганлари ҳолда оғил эгаси ҳушлаган нарсалардир. Агар соҳиб хоҳласа, ўз молини шоҳнинг оғилига олиб бориб қўяди, ибтидода бўлганидек, йўқликдан борлиққа келтиради. Борлиқ (вужуд) оғилидан жамоа оғилига, жонсиз борлиқлар оғилидан ўсимлик дунёсига, ундан ҳайвонликка, ҳайвонликдан инсонликка, инсонликдан малакликка ва шу сўнгсиз тарзда илгарилатади. У сенга буларни бир-биридан устун оғиллар борлигини қабул ва эътироф этмоғинг учун кўрсатгандир.

Қуръонда: «Сиз, албатта, бир ҳолдан иккинчи бир ҳолга келасиз. Шундай экан, уларга нечун имон келтирмайдилар»² деб амр этилганидек, буни сендан олдиндаги табақаларга инонмоғинг ва уларни қабулламоғинг учун намоёиш қилди. Буларнинг барчаси бир нарса, дея инкор этмоғинг учун эмас.

Устод билим ва ҳунарини одамларнинг ўзларига ишониши учун ҳамда ҳали кўрсатмаган бир қанча маърифатлари ва илмлари борлигига ҳам ўзгаларни иқрор қилиш учун кўрсатади. Худди

¹ Қуръон, 2-сура, 109-оят.

² Қуръон, 84-сура, 19-20-оят.

шундай, шоҳ ҳам ҳадялар – тўнлар беради, айбларни кечиради, фуқаро кўнглини олади. У буларни ўзига доимо умид билан боқишлари ва яна нималардир кутиб яшашлари учун қилади, йўқса, шоҳнинг берадигани шундан иборат деб, илинжларини узишлари учун эмас. Агар у фуқаронинг шундай дейишини билса, мутлақо лутф ва инъом қилмасди.

Зоҳид охарни (бошқасини, ғайрни – тарж.) кўрган кишидир, дунё аҳли бўлса, охирни (сўнгни) кўради. Фақат Аллоҳнинг хос қуллари ва орифлар на охарни, на охирни кўрарлар. Улар назарлари аввалга тушади ва ҳар ишнинг аввалини биладилар. Масалан, буғдой экилса, буғдой битишидан (ўсишидан) воқифдирлар. Булар нодир кишилардир. Бошқалар ўртамиёна бўлганликлари учун назарлари сўнгда. Улар офилда қолганлари учун ҳайвондирлар.

Дард доимо инсонга йўл очади Дунёдаги ҳар иш учун инсон юрагида иштиёқ, ҳавас ва дард бўлиши лозим. Акс ҳолда, инсон бу ишни қилмас. Дардсиз ва заҳматсиз иш ҳам унга муяссар бўлмас. Дунё ва охират, тижорат ва шоҳлик, илм ва бошқа ишларда бўлсин, барчасида аҳвол шундоқ. Чунончи, Марям туғиш оғриғи бўлмагунча, бахт дарахтига яқинлашмади. Қуръонда «Туғиш санчиғи уни бир хурмо дарахти тўнкасига суяниш учун йўллади» дея буюрилганидек, Марямни дарахтга дард яқинлаштирди ва қуруқ дарахт мева берар бир ҳолга келди.

Вужуд ҳам Марям кабидир. Ҳар биримизнинг Исомиз бор. Бизда ҳам ўшандай дард пайдо бўлса, Исомиз туғилади. Агар дард бўлмаса, Исо ҳам ўз келган йўлидан қайтиб кетади, биз ҳам ундан фойдаланмоқдан маҳрум бўламиз.

ШЕЪР: (Жон ичкарида оч, табиат эса ташқарида сарват (бойлик) ва сомон ичида. Шайтон еб-ичишдан ошқозон касалига дучор бўлган. Жамшид нонушта ҳам қилмаган. Энди сенинг Масиҳинг ер юзида, (шу ерда экансан) дардингга даво иста. Масиҳ кўкка чиқиши билан даво ҳам қўлдан кетади).

ФАСЛ. Сўз – идрок қилишда сўзга муҳтож бўлганлар учундир. Сўзсиз идрок этганнинг сўзга қандай эҳтиёжи қолади? Идрок эта билган учун кўкларнинг, ернинг ҳаммаси сўздир. Ҳафиф бир сасни эшитганга бақириб-чақиришнинг нима ҳожати бор? Дунё ҳам Қуръондаги «Бўл» (унинг амри «бўл» демак эди. У ҳамон «бўл»ди)¹ сўздан бино бўлгандир.

Ҳикоя: Арабча гаплашадиган бир шоир бир турк подшоҳи ҳузурига келди. Ҳукмдор форс тилини билмасди. Шоир унинг шаънига жуда гўзал бир шеър ёзиб келтирганди. Шоҳ тахтда, қолган амиру вазирлар ўз ўринларида ўтирар эдилар. Шоир қўзғалди ва шеърини ўқиб берди. Шунда ҳукмдор шеър мазмунига уйғун равишда ҳаракатлар қилиб турди. У ердагилар: «Шоҳимиз шунча йилдир биздан арабча билганини яширган экан, агар ўтган давр мобайнида оғзимиздан арабча ёмон гап чиққан бўлса, ҳолимизга вой!», дедилар. Кейин ҳукмдорнинг хос қулларидан бирига «Шоҳ арабча биладими, йўқми? Билмаса, нечун муносиб бўлган ўринларда мувофиқ ҳаракатлар қилди? Бизга хабарини бер» – деб, унга қимматли нарсалардан бердилар.

Кунлардан бир кун хос қул бу масалани ечиш фурсатини топди. Ов пайтида шоҳ жуда мамнун эди. Шундан фойдаланиб, ҳукмдордан ёти-

¹ Қуръон, 36-сура, 82-оят.

ги билан сўраган эди, подшоҳ шундай деди: «Худо ҳаққи, мен арабча билмайман. Аммо унинг бу шеърни ёзиш мақсадини билганим, яъни шоир мени мақтамоқчи бўлганини, шеър бир восита эканини англаганим учун илтифот кўрсатдим. Мақсад бўлмаганда шеър ҳам ёзилмасди». Шунинг учун мақсадга қарайдиган бўлса, иккиликка ўрин қолмайди. Иккилик тафарруотда (бўлинганлик, айрилганликда – тарж.). Асос бирдир.

Худди шундай, шайхлар ҳам агар кўринишдан турли-туман, ишлари ва сўзлари фарқли-фарқли бўлса-да, мақсад эътиборлари билан бирдир – Тангрини талаб қилмоқдир. Масалан, бир саройда шамол эсса, гиламнинг четини кўтаради, хас-қашакни осмонга учиради, ҳовуз сувини ҳалқа-ҳалқа этади, дарахтни, унинг шохларию баргларини ўйнатади. Бу бир-бирига ўхшамаган ҳоллар мақсад, асос ва ҳақиқат нуқтаи назаридан бирдир. Чунки ҳаммасининг ҳаракати бир шамолдандир.

Битгаси: «Биз нуқсонлимиз!» деди. Бошқаси эса: Кишида «қандай ҳолдаман, нималар қилаяпман», дея ўз-ўзини тергаш туйғусининг уйғониши дўстлик ва иноят далилидир. Чунки «Севги бор жойда ситам ҳам бўлади». Бегоналарга эмас, дўстларга ситам қилинади. Аммо ситамда ҳам ситам бор. Ситам, ундан мутаассир бўлганга, ўзи учун унинг яхшилик ва севги эканлигини билганга қилинади. Шу билан бирга ҳеч таъсир қилмайдигани борки, бу севги аломати эмас. Масалан, гиламни чангдан тозаламоқ учун калтаклашади. Ақллилар бунга танбеҳ бериш, демаслар. Аммо бир севган кишисини ёхуд боласини урсалар, бунга ситам дерлар. Севгининг

исботи мана шундай жойларда майдонга келади. Шунинг учун, модомики, сен ўзингда бир дард ёки пушаймонлик ҳис этаркансан, билгилки, бу сенга Аллоҳнинг инояти ва севгисидан бир далилдир. Агар сен оға-инингда бир қусур кўрсанг, бу сендаги нуқсоннинг аксидан иборатдир. Одам ҳам худди шундай ойнадир. «Мўмин мўминнинг ойнасидир» (Ҳадис). Сен ўша қусурни ўзингдан узоқлаштир. Чунки ундан ҳосил бўлган сендаги изтироб – ўзингдан чиққан ғамдир. Ундан хафа бўлганинг замон ўзингдан ҳам инжийсан.

Дедики: Бир филни суғормоқ учун сув бўйига келтирдилар. У ўз аксини сувда кўриб ҳуркиди. Лекин у бошқасидан қўрқдим, деб ўйлар, ўзидан чўчиганини эса билмасди.

Инсон ўз каллигидан ва чипқонидан ирганмас. У ярали қўлини бемалол овқатга узатади, ялайди. Бундан унинг кўнгли айнинамайди. Аммо бировнинг қўлида кичик бир чипқон ёхуд яра кўрса, бас, овқат ейишдан тўхтайтиди, жирканади.

Инсондаги ёмон феъллар ҳам каллар ва чипқонларга ўхшайди. Ўзида бўлганида ҳеч ирганмайди, ўзгада бўлса-чи, жирканади, нафрат этади. Сен ундан ҳуркканингдек, у ҳам сендан чўчиса, инжиса, уни хуш кўр. Сенинг хафа бўлишинг унинг айбидир. Чунки уни кўришинг сабабли таъбинг тирриқ бўляпти-да. Шу билан бирга, у ҳам (сени) худди шундай кўради. Пайғамбар алайҳиссалом «Мўмин мўминнинг ойнасидир» (ҳадис) дея буюради. Бу кофир кофирнинг ойнаси бўлолмайди, дегани эмас. Унинг ойнаси бор эди, фақат у бундан ғофилдир.

Сиқилиб, қайғуриб ирмоқ бўйида ўтирган подшоҳ кайфиятидан чўчиган амиру мулозимлар ҳукмдор масхарабозига ул-бул ваъда қили-

шиб «шоҳни кулдир» дейишди. Масхарабознинг ҳукмдорни кулдириш учун қилган барча саъй-ҳаракатлари зое кетди. Ниҳоят, чидай олмай «сувда нимани кўраяписиз?» деб сўради. Шоҳ «бир номуссизни» дегач, масхарабоз «эй шоҳи жаҳон, бу қулингиз ҳам кўр эмас» деб жавоб берди. Дарҳақиқат, бу – шундоқ, яъни сен бир нарса-ни кўриб жирканганинг замон бошқалар ҳам кўр эмаски, сенинг кўрганингни кўрмаса.

Унинг ёнига икки «Мен» сифмайди. Чунки сен ҳам «Мен» деяпсан, У ҳам «Мен». Ё сен ўл, ё У ўлсинки, иккилик қолмасин. Аммо Унинг ўлиши мумкин эмас. Бу на зоҳирда ва на зеҳнда мумкин бўлади. «Чунки У ўлмаган бир тирикдир»¹.

У шундай лутфкордирки, имкон бўлганда эди, сен учун ўларди. Бироқ, модомики, Унинг ўлими имконсиз экан, у ҳолда, иккиликнинг йўқ бўлиши учун ва Унинг сенда тажалли этмоғи учун сен ўл.

Иккита тирик қушни бир-бирига боғлаб қўйсанг, улар бир хил қуш бўлишларига ва икки қанотлари тўрт бўлишига қарамай, учолмастар. Чунки иккилик мавжуддир. Ҳолбуки, қушларнинг биттаси ўлик бўлса, учади. Зеро, иккилик йўқдир. Қуёшда у лутф бордирки, кўршапалакнинг одида ўлади, бироқ бунга имкон бўлмаганидан «Эй бойқуш! Менинг лутфим ҳар кимга етиб борган, сенга ҳам эҳсон қилмоқчиман. Сен ўл. Чунки бунга имкон бор. Шундай қилсанг, менинг улуғлигим зиёсидан насибангни оласан. Бойқушликдан чиқиб, Яқинлик Қофининг Анқоси² бўлажаксан» дейди.

¹ Қуръон, 25-сура, 58-оят.

² Яқинлик Қофининг Анқоси – тасаввуфда лисоний коммуналлик (тарж.).

Ўзини дўст учун фидо қилмоқ қудрати Аллоҳ қулларидан бирида бор эди. У Тангридан дўст сўради. Лекин Азиз ва Жалил бўлган Аллоҳ унинг истагини қабул этмади ва бандага «Сенинг уни кўришингни хоҳламайман» деган овоз келди. Аммо Тангри қули ёлбориб сўрашдан тўхтамади «Аллоҳим, менда унинг орзусини майдонга келтирдинг ва бу истак мендан кетмаяпти». Ниҳоят, унга «Агар унинг сенга кўринишини истасанг, бошингни фидо эт. Сен йўқ бўл, бу дунёни тарк айла!» дея бир овоз келди. У «Эй Тангрим, мен рози!» деди-да, дўсти учун бошини қурбон қилди. Шундан кейингина мақсади ҳосил бўлди.

Бутун дунё умрига бир куни тенг қулнинг лутфи шундай бўлгач, бундай лутфни яратган Аллоҳнинг лутфи бўлмасми? Бу сенга имконсиз кўринади, лекин унинг фано бўлмоғи мумкин эмас, бас, ҳеч бўлмаса, сен фано бўл, йўқ бўл!

Ёқимсиз кимсаларнинг бири келиб улуғ кишиларнинг бош тарафига ўтирди. Бунга жавобан Мавлоно деди: Булар учун чироқнинг устида ё тагида ўтиришнинг ҳеч фарқи йўқ. Чироқ эса ўзи учун баландда бўлишни истамайди. Борди-ю истаса, бундан бошқаларнинг фойдаланишини кўзлайди. Кимсалар эса унинг зиёсидан завқ оладилар. Чироқ хоҳ пастда, хоҳ баландда бўлсин, бари бир, ўша чироқдир. Абадий қуёшдир. Улуғ зотлар юксаклик, мақом ва мавқе истасалар, демакки, халқнинг уларни кўра оладиган кўзлари йўқдир. Уларнинг мақсадлари бундай моддий ва дунёвий тузоқ билан аҳлини овламоқдир. Шу тарзда улар бундай юксакликларни уҳровий (охиратга тегишли – тарж.) юксакликка йўл топмоқ учун истайдилар. Масалан, Мустафо (Аллоҳ раҳмати бўлсин) Макка ва бошқа жойларни ўз

эҳтиёжи йўлида забт этгани йўқ, балки ҳар кимга ҳаёт бағишламоқ, улар қалбини нурлантирмоқ учун фатҳ этган.

«Бу қўл бермоққа ўрганган, олмоққа эмас» (Ҳадис), дея буюрилгани каби улар халққа бериш мақсадида уни (халқни) алдайдилар. Йўқса, улардан бир нарса ундириш учун эмас.

Баъзилари заволли қушларни сотмоқ ва ёхуд емоқ учун тузоқ қўядилар. Бунга ҳийла дейишади. Аммо подшоҳ ўз жавҳарларидан хабарсиз, қийматсиз ва тажрибасиз бир қирғийни тутади. Бундан мақсад, қушни билагига ўргатмоқ, унга тарбия бериб шарафлантирмоқдир. Аммо бунга ҳийла дейилмайди. Зоҳиран бу иш макрга ўхшаса ҳам, аслида эса тўғрилиқ ва эҳсондир. Тошни лаъл ҳолига келтирмоқ – ўлик бир тухумни инсон айламоқ билан баравар. Ақл эгалари буни шундай биладилар. Агар қирғий ўзини нега тутганларини билсайди, тузоққа ҳожат қолмасди. Унинг ўзи тузоқни изларди, киши билагига учиб бориб қўнарди.

Халқ улуғлар айтган сўзларнинг зоҳиригагина назар солиб «Биз бундай гапларни кўп эшитдик, ичимизу ташимиз улар билан тўла!» дейди. Улар айтадиларки: Қалбларимиз қулфлидир. «Йўқ, Аллоҳ уларни кофирликлари сабабли лаънатга дучор қилди, улар жуда оз имон келтиришади»¹, оятида амр этилгани сингари кофирлар: «Бизнинг қалбларимиз бундай сўзларнинг филофидир ва биз улардан лиммо-лим тўлганмиз», дейишади. Аллоҳу Акбар уларга жавоб сифатида буюрадики: Асло! Улар булар билан эмас, балки хаёл, вавсаса, шубҳа ва ширк билан, ҳатто лаънат билан тўладир. Чунки «Аллоҳ уларни кофирликлари са-

¹ Қуръон, 2-сура, 88-оят.

бабли лаънатга дучор қилди»¹. Кошки, улар бундай алжирамасалар эди. Ҳеч бўлмаса, ҳақиқатни қабул қилмоққа лойиқ бўлсалар-да, афсуски, шунга ҳам лойиқ эмаслар.

Улуғ Аллоҳ кофирларнинг қулоқлари, кўзлари ва қалбларини бошқа бир ранг кўришлари учун муҳрлагандир. Шунинг учун ҳам, улар ҳақида «Аллоҳ уларнинг юрагига муҳр урди. Уларнинг қулоқлари ва кўзлари пардалидир»² дея амр этилади. Уларнинг қалблари, яқин кишилари, улар билан мақтанганлар бутун умрлари давомида бу ҳикматнинг бўйини ҳам ололмагандирлар. Аллоҳ ҳикмати бир кўза кабидирки, баъзиларга суви билан кўрсатилди. Улар сувдан қониб-қониб ичдилар. Лекин бошқаларга сувсиз кўза берилдики, улар қандай қилиб шукр қилдилар. Аллоҳдан сув тўла кўзани олган киши шукрона айтиши лозим.

Улуғ Тангри Одамни тупроқ ва сувдан яратганида «Уни қирқ кунда тамомлади» (Ҳадис), унинг қолипини барпо қилди. Одам шу кўйи ер юзиде қирқ кун қолди. Лаънат бўлсин Иблисгаки, ерга тушди ва унинг қолипига кириб, томирларида айланди, кузатди ва қон-ла тўла томирни, ёғни, тўрт хилтини кўриб: «Оҳ, менинг аршнинг пойида кўрганим ва пайдо бўлиши керак бўлган Иблиснинг шу эканлиги ғалати эмасми? Шояд бу бўлмаса! Иблис агар бор бўлса, мутлақо шудир», – деди ва чиқиб кетди.

ФАСЛ. Отабекнинг ўғли келди. Мавлоно буюрадики, сенинг отанг доимо Худо билан банд эди. Унинг имони голиб келганди, бу – сўзидан маълум эди. Бир кун Отабек деди: Рум кофирла-

¹ Қуръон, 2-сура, 88-оят.

² Қуръон, 2-сура, 8-оят.

ри «Татарга қиз бериб, динни бирлаштирайлик, янги дин – мусулмонлик йўқ бўлсин» дейишяпти. Мен: «Дин қачон бир бўлибдики, энди бир бўлсин. Ҳар доим икки-учта дин бўлган ва улар ўртасида урушлар, қон тўкишлар бўлган» дедим. Бунни эшитиб, Мавлоно буюрдики: Сиз қандай қилиб динни бир қиласиз? Бу фақат қиёматда мумкин. Бу ер дунёдир ва шунинг учун ҳам диннинг бир бўлиши мумкин эмас. Чунки бу ерда уларнинг турли-туман истаги ва тилаги бордир. Дин – дунёда бирлашолмайди, фақат қиёматда бир бўлади. Қиёматда уларнинг ҳаммаси бирлашади, бир қулоқ, бир тил ҳолига келади.

Инсонда бир қанча нарсалар мавжуд. Масалан, сичқон, қуш... Қуш қафасни юқорига тортса, сичқон тубанга судрайди. Инсонда улар каби яна мингларча йиртқич ҳайвонлар топилади. Қуш қушлигини, сичқон сичқонлигини ташлаб, бирлашсалар, муддао ҳосил бўлади. Чунки бу нарса на юқори ва на тубандир. Исталган нарса ҳосил бўлгач, юқори ҳам, тубан ҳам қолмас.

Агар киши бирор нарчасини йўқотса, ўнгни, сўлни, орқани, олдини... ҳамма жойни излайди. Агар қидирганини топса, на ўнгни ва на чапни излайди. Буларнинг барчаси бир бўлади. Қиёмат куни назарлар бирлашади, тиллар, қулоқлар, туйғулар бир бўлади. Масалан, ўн кишининг муштарак бир боғи ёки дўкони бўлса, улар қайғуси, сўзи бир бўлади, бир нарса билан машғул бўладилар. Чунки истаган нарсалари – бир.

Қиёмат кунида ҳамманинг иши Аллоҳга тушади. Яъни барча Аллоҳ билан банд бўлади ва унда бирлашади. Худди шундай, дунёда ҳамма бир иш билан шуғулланади. Ким аёл севгиси билан, ким мол тўпламоқ, ким илм олмақ билан банд. Улар

буларнинг биридан завқ олади, хушланади. Улар: «Менинг дармоним, саодатим ва ҳузурим шундадир», – дейди ҳамда унга инонади. Бу Аллоҳнинг бир раҳматидир. Чунки инсон севган нарсасига интилади, уни қидиради, аммо тополмай орқага қайтади. Бироз фурсатдан кейин ўзига ўзи: «Бу завқ ва раҳмат изланишга арзийди, лекин мен қидирмадим, бошқатдан ишга киришай» – дейди ва унайди. Аммо яна тополмайди. Бу ҳол Аллоҳ раҳмати пардасиз равишда юз кўрсатгунга қадар давом этади-ю, Раҳмат юз очгандан кейин киши тутган йўли янглиш эканини англайди. Бироқ Аллоҳнинг шундай қуллари борки, улар қиёматдан аввал асл гоёга етадилар. Улар ҳозирдан охирни кўрадилар.

Али (Худо ундан рози бўлсин): «Парда кўтарилса ҳам, менинг хабарим ортмаяпти», – деди. Яъни филофни ўртадан олсалар ва қиёмат кўринса ҳам – менинг хабарим бўлмапти, демакдир. Бу шунга ўхшайди: Фараз қилайликки, қоронғи кечада бир уйда кўпчилик намоз қилди. Аммо кундуз бўлиши билан улар қиблани аниқлашиб юзларини ўша томонга бурадилар. Шунда кечаси ҳам қиблага қараб намоз ўқиган киши юзини бурадими? Йўқ, албатта. Аксинча, қолганлар юзларини унга томон ўгиришади. Кечаси шу одам сингари ўтирганлар учун эса қиёмат кўринган ва ҳозир бўлгандир.

«Ҳеч қандай нарса йўқки, унинг хазиналари бизнинг олдимизда бўлмасин. Биз уни фақат муайян миқдорда юборамиз»¹ дея амр қилинганидек, сўзнинг ниҳояси йўқ. Бироқ талабгорнинг талаби миқдорида инади. Ҳикмат ҳам ёмғирга ўхшайди ва у ўз маъданида сўнгсиздир. Фақат

¹ Қуръон, 15-сура, 21-оят.

эхтиёжга кўра ёғади. Улар ҳар бир мавсумнинг муҳтожлик даражасига қараб оз ёхуд кўп бўлади. Унинг манбаси битмас-туганмасдир. Маса-лан, аттор шакар ёки дорини қоғозга ўрайди. Лекин шакар қоғозга ўралгандан иборат эмас. Шакар ва дори хазиналари сонсиз-саноқсиздир, сўнгсиздир. Ниҳоясизлик, сўнгсизлик қоғозга қандай сиғади?

Қуръон Муҳаммадга (Аллоҳнинг саломи ва салоти бўлсин) нечук калима-калима инади, сура-сура тушмайди, дея ғийбат қилишарди. Бунга жавобан Мустафо: «Бу нодонлар нима дейишяпти? Ахир, ҳаммаси бирдан тушса, мен эриб йўқ бўлиб кетардим», – деди. Чунки у оздан кўпни, бир нарсадан бир қанча нарсаларни, бир сатрдан бир дафтардаги (маъно) ни англай оларди.

Дейлик, одамлар орасида қандайдир воқеа гапирилмоқда. Улардан бири ана шу воқеага гувоҳ бўлгани учун бир сўзданоқ ўша вазиятни тушунди. Қолганлар эса ҳикоянинг эшитганлари қадарини англайдилар. Вазиятдан хабардор бўлган ҳалиги ёлғиз кишигина ҳикоя билан боғлиқ яна жуда кўп нарсаларни билади.

Яна эски мавзуга қайтайлик: Аттор дўкони-га боришинг билан, у ерда шакарнинг жуда кўп эканини кўрасан. Бироқ аттор сенинг пулингга яраша шакар беради. Ёки шакар сўраб келганингда қопингга қарайдилар ва шунга кўра ўлчайдилар. Аммо одам шакар олишга туя қаторларида (кўп қоплар олиб) келса, бошқа ўлчов асбобларини чиқаришга буюрадилар. Худди шундай, одам борки, денгизларга қонмас, одам бўладики, бир томчи сув билан кифояланади, ортиқчаси унга зарар келтиради. Бу фақат маъно

оламида, яъни илм ва ҳикматда эмас, балки ҳамма нарсада шундай. Дунёдаги мол-мулклар, олтинлар, қимматбаҳо тошлар конлари сўнгсиз ўлчовдандир. Бироқ улар инсонга баҳоси миқдорида келади. Ортиқчасини эса кўтаролмай, ақлдан озади. Ошиқлардан Мажнун, Фарҳод кабиларни кўрмайапсанми? Уларга таҳаммуллариининг устида шаҳват берилгани учун бир аёлнинг ишқида тоғу чўлларга чиқиб кетдилар. Фиръавнга қарасанг-чи, ортиқча мол-мулкка эга бўлгани учун Худоликка даъво қилди. «Яхши ёки ёмон ҳеч қандай нарса йўқки, унинг бизда ва бизнинг хазинамизда сўнгсиз дафиналари бўлмасин, аммо биз таҳаммул нисбатида юборамиз»¹ – дея буюрилгани сингари ишга яроқлиси ҳам шудир.

Ҳа, бу одамнинг ишончи бор, лекин у ишончининг нима эканлигини билмайди. Нонга инонган, аммо нега инонишини билмаган бола ҳам шундай. Масалан, сувсизликдан қуриган дарахт сувсизликнинг нима эканлигини билмайди.

Бир одам келди. Дедики: «Қаерда эдинг? Жуда софингандик, нега узоққа кетдинг?» У: «Тасодифан шундай бўлди», – деди. Биз худди шу тасодифнинг бўлмаслигини дуо қилаётгандик. Айрилиқни майдонга келтирган тасодиф, бўлмаслиги керак бўлган тасодифдир. Ҳа, ҳаммаси Аллоҳдан ва Унга кўра ҳаммаси яхшидир. Тўғри, ҳаммаси Аллоҳ наздида мукамалдир, яхшидир, аммо бизнинг назаримизда бундай эмас. Чунки ифлослик, намозсизлик, намоз, куфр, ислом, ширк ва тавҳид Аллоҳ наздида яхши. Бизнингча эса ўғрилиқ, ахлоқсизлик, куфр ва ширк ёмон, тавҳид, намоз ва ҳайрат яхшидир. (Аммо буларнинг барчаси Ҳақ на-

¹ Қуръон, 15-сура, 21-оят.

здида яхши). Чунончи, ўлкасида зиндон, осмон, зарбоф тўн, мол-мулк, раият, тўй, ноғора ва байроқ бўлган бир подшоҳ учун буларнинг ҳаммаси яхши. Зарбоф тўн салтанат камоли учун қандай бир аломат бўлса, дорга тортмоқ, ўлдирмоқ ва зиндон ҳам шундай бир омилдир. Шоҳ назарида буларнинг ҳаммаси камолдир. Бироқ халқ наздида зарбоф тўн билан дор оғочи қандай қилиб бир нарса бўлсин?

ФАСА. Бири: «Намоздан афзалроқ нима бор?» деб сўради.

1. Айтганимиздек, намознинг жони (руҳи) ўқилган намоздан яхшироқдир.

2. Имон намоздан устундир. Чунки намоз кунда беш маҳал, имон эса ҳамма вақт фарздир. Намоз узрли сабаб билан қолдирилиб, фурсат бўлиши билан адо этилиши мумкин. Имон учун ҳеч қандай узрли сабаб билан бузилиб, кейинроқ бажариш рухсати йўқ. Намозсиз имоннинг фойдаси бўлади. Бироқ имонсиз намознинг фойдаси йўқ. Худди мунофиқларнинг намози сингари.

Намоз ҳар динда турлича, имон эса ўзгармайди. Аҳволи, қибласи ва бу каби нарсалари ҳам ўзгармайди. Бу фарқли жиҳатлар ҳақида айтилган сўздан келиб чиқаётган маъно тингловчи талаб қиладиган даражада зоҳир бўлади. Тингловчи хамир қораётган киши олдидаги унга ўхшайди. Сўз эса сувга. Унга муайян бир меъёрда сув қўшилади.

ШЕЪР: (Кўзим ўзга бировга боқаяпти, мен нима қилай? Ўз-ўзингдан шикоят этки, кўзимнинг нури сенсан.)

Кўзим бошқага қараяпти, яъни сендан ўзга бир тингловчини қидираяпти. Мен не этай? Унинг зиёси сен. Кўзим нурининг сенинг каби юз минг дона

(мисли) бўлиши учун сенинг ўзинг билан бўлмаслигинг ва ўзингдин қутуломоғинг лозим.

Ҳикоя: Жуда озгин, буришган, кичкина бир одам бор эди. Бошқалар наздида у ҳақир бир чумчуққа ўхшарди. Бу одам шу қадар бечораҳол ва хунук эдики, ҳар қандай бошқа хунук киши уни кўриши билан Тангрига шукр айтарди. Шунга қарамай, бу одам катта гапирарди. Шоҳ девонида ходим эди. Ва доимо ўша ердаги бир вазирнинг жонига тегарди. Бир кун вазир: «Эй девон аҳли! Мен бу одамнинг қаддини кўтардим, боқдим, ўстирдим. У бизнинг нонимиз ва неъматларимиз билан одам бўлди. Бироқ нонкўрлик қилиб менга ёмон сўзлар айтмоқда!» – деди. Хунук одам вазирнинг юзига сачради: «Эй девон аҳли, давлатнинг улуғлари, аркони! Вазир ҳақ гапни гапиряпти, унинг нони ва неъматини еб ўсганим учун шундай ҳақир ва кулгили бўлдим. Агар бошқа бир зотнинг нону суви билан ўссадим, юзим, бўйим, қадрим бундан яхшироқ бўларди. У мени тупроқдан олиб турғазди. «Биз сизга яқин бўлган азобни раво кўряпмиз. У кун ҳар инсон қўлининг нима қилганини кўради ва ишонмаган: кошки, тупроқ бўлсайдим, дер»¹ оятида буюрилгани каби, қани энди, ўзга бир зот мени тупроқдан олиб турғазган бўлсайди. Ўшанда бунчалик кулгили бўлмасдим», – дейди.

Аллоҳ одами томонидан етиштирилган бир муриднинг руҳи топ-тоза бўлиб, бузғунчи ва иккиюзламачи кимса томонидан етиштирилган киши мана шу хунук одам янглиғ ожиз, ҳақир ва қайғули бўлажак. У доимо тараддуланиб яшайди, туйғулари нуқсонли, ўзи эса яхши ишламайди.

¹ Қуръон, 78-сура, 40-оят.

Аллоҳ мўминларнинг ёридир. Уларни зулматдан ёруғликка чиқаради. Кофирларнинг ёрдамчиси Тоғутдир. Уларни ёруғликдан зулматга киритади. Булар оловдаги кимсалардирки, доимо унинг ичида қолурлар.

Тиниқ сув ичидаги ҳар нарсани кўрсатгани каби инсон руҳи табиати билан бирга билим ва кўзга кўринмаган барча нарсаларни кўрсатади. Ости ва устидаги барча нарсаларга бир нарса қўшмай, айирмай кўрсатиш хусусияти сувнинг яратилишида мавжуд. Бироқ сувга тупроқ ёки бошқа ранг аралашса, бу хусусият йўқолади.

Улуғ Аллоҳ набий ва валий зотлар жўнатди. Улар ана шу улкан, тоза сувларга ўхшайди. Аллоҳнинг бундан мақсади, ҳар бир ифлос, кичик сувнинг ўткинчи рангидан ва киридан қутулиши, қутулгандан кейин эса ўзини покиза кўриши билан «мен илгари шундай тоза эканман!» дея хотирлаши, кирланган, ифлос рангини фоний эканлигини билишга қаратилган. Қуръонда «Соғломликдан кейин бузадилар. Аллоҳ битишмоқни амр этган нарсани парчалайдилар»¹ дейилади. Набийлар билан валийлар уларга эски ҳолларини эсларига солади. Унинг жавҳарига янги нарса қўшмаслар. Энди у улкан сувни таниб: «Мен унданман, уникиман», деган ҳар бир кирланган (кичик) сув унга (катта сувга) аралашгандир. Улкан сувни танимаган, ўзидан айри кўрган ва уни бошқа жинсдан, дея билган ифлос сув денгизга қоришмаслик учун бундай ранглар ва кирликларга сиғинди. Қуръонда «Бир сура нозил бўлиши билан улар бир-бирларига боқадилар ва: «Ажабо, бизни бир кўрган борми?» дейдилар ва

¹ Қуръон, 2-сура, 25-оят.

кейин кетадилар. Улар тушунмайдиларки, бир қавмдан бўлганлари учун Аллоҳ ҳам улар қалбларини қайтариб қўйди»¹ оятида буюрилганидек, катта сув кичик сувнинг жинсидандир. Унинг нафсидан, унинг жавҳаридандир. Буни инкор этиш сувнинг нафсидан эмас. Бироқ сувнинг ёмон бир ўртоғи борки, унинг акси сувга уради. У Кичик сувнинг Катта сувдан (ёхуд денгиздан) ҳуркиши ўз нафсидан ёки ўша ёмон ўртоқнинг аксидан келаётганини билмайди. Бу ҳам икки нарсани бир-бирига фавқулодда қоришганлигидан майдонга келади. Масалан, тупроқ еган бир одам: «Менинг бу тупроққа бўлган майлим табиатимданми, йўқса, табиатим билан қўшилган бир касалликданми?» дея бунинг сабабини аниқ билмайди. Даъвони исбот қилиш учун келтирилган ҳар байт, ҳар ҳадис ва оят икки шоҳид кабидир. Бу иккала шоҳид ҳар даъво учун гувоҳлик қилади.

ФАСЛ. Унга «У сизни кўришни истамоқда ва кошки Худовандигорни² кўрсам, демоқда» дедик. Мавлоно буюрдикки, у ҳозир Худовандигорни кўролмайдик. Чунки унинг «Худовандигорни кўрайин!» дея орзу қилиши Худовандигорни кўришига монета бўлган бир парда. Ҳозир уни пардасиз, ниқобсиз кўриб бўлмайди.

Худди шундай, инсон халқнинг ота-онасига, ёр-биродарларига ҳамда ерлар ва кўкларга, боғлар ва тоғларга, қўшиқларга, билимларга, ишларга, овқатга, шаробга ва ҳоказоларга бўлган орзу, севги ва шафқатининг ҳаммаси, аслида, Тангрини севмоқ ва билмоқ эканини билади. Буларнинг барчаси ниқоб (парда)дир. Одамлар бу дунёдан кўчиб, Шоҳни ниқобсиз кўришлари

¹ Қуръон, 9-сура, 128-оят.

² Худовандигор – Мавлононинг лақаби.

билан буларнинг ҳаммасини пардалардан иборатлиги ва истаганларининг барчаси, аслида, бир нарса эканлигини кўрар ва англрлар. Шу тарзда уларнинг бутун қийинчиликлари ҳал этилади ва ичларидаги ҳар турли сўроқлар ва мушкулотларнинг жавобини оладилар. Истаган, орзу қилган нарсаларини рўйи рост кўрадилар. Аллоҳ ҳар бир саволга алоҳида-алоҳида тушунтириш бермайди, балки ягона жавоб билан бутун сўроқларни бартараф этади. Шу равишда барча мушкуллар ҳал бўлади. Масалан, қиш келиши билан ҳамма одамлар иссиқ кийимларга ўрандилар, дарахтлар ҳам совуқ урмаслик учун бори йўғини ичига олиб сақлайди. Баҳорнинг келиши уларнинг бутун сўроқларига жавоб бўлади. Тангри бу пардаларни бир жавобга таяниб яратмишдир. Агар Аллоҳ жамоли ниқобсиз кўринса, биз унга қарашга таҳаммул (тоқат) этолмаймиз ва ундан насибамизни ололмаймиз. Биз ана шу ниқоблар воситаси билан ёрдам кўраяпмиз, яхшини ёмондан айиряпмиз, исиняпмиз. Дарахтлар ва боғлар ҳам унинг шарофати билан мева соҳиби бўлмоқдалар. Олтин, кумуш, лаъла ва ёқут маъданлари ҳам унинг таъсири билан майдонга чиқади. Воситалар билан бизга шунча фойда келтирган қуёш яна бироз яқинлашадиган бўлса, фойда бериш у ёқда турсин, ҳаммаёқни куйдириб йўқ этади. Улуғ Тангри ҳам тоққа парда ортидан тажалли этади, шунинг учун тоғ ям-яшил бўлади, гулларга тўлади, безанади. Ҳолбуки, пардасиз тажалли этса, тоғ ост-уст бўлади. Шунга кўра, Аллоҳ амр этдики: «Эй Мусо! Мен сени мумтоз қилдим. Сенга берганимни ол ва муяссар бўлган неъматингга шуқр қилганлардан бўл»¹.

¹ Қуръон, 171-сура, 143-оят.

Бир: «Қишда ҳам ўша қуёш мавжуд эмасми?» – деб сўради. Мавлоно жавоб берди: Бизнинг бу ердаги мақсадимиз, бир мисол бермоқдир. У ерда на туя ва на қўй бор. Ақл уни жаҳд билан англай олмайди, шу билан бирга жаҳд қилишдан воз кечмайди ҳам. Агар воз кечса, ақл ҳисобланмайди. Ақл англаш ва тушуниш қобилиятига молик бўлмаганига қарамай, Тангрини кеча-кундуз англаш ва сингдиришда мушоҳада қилишдан, ғайрат кўрсатишдан музтариб бўлган ва беқарор қолган нарсадир. Ақл – парвона, севгили эса шам кабидир. Парвона ўзини шамга уриши билан ёнади, бироқ ҳақиқий парвона ёнгунча шам зиёсидан айрилмайди. Агар парвонадек бир ҳайвон бўлса-ю, у ҳам шам нуридан шикоят этмай, ўзини унга урса, парвона бўлади. Агар парвона ўзини шам зиёсига урса-ю, лекин ёнмаса, демак, бу шам шам эмасдир. Худди шундай, халқ билан қизиқмаган, аксинча, ундан нолиган, унинг учун жонини куйдирмаган инсон инсон эмасдир. У ҳақни англаб ҳис этса ҳам, у тушуниб, идрок этган Ҳақ – Ҳақ эмас. Инсон ишламоқдан, ғайрат кўрсатмоқдан қочмаган, Аллоҳ улуғлиги атрофида тинимсиз, ҳузурсиз айланган кишидир. Ҳақ эса инсонни ёқади, йўқ қилади ва У ҳеч бир ақлга сифмайди, ҳеч бир ақл билан англашилмайди.

ФАСЛ. Парвона дедики, Худовандигор менга юзини кўрсатмасдан олдин Мавлоно Баҳовуддин узр сўради ва Мавлоно: «Бизнинг зиёратимизга келмасин ва роҳатсиз бўлмасин. Чунки бизнинг бир қанча ҳолларимиз бордир. Бир ҳолда гаплашамиз, бошқа бир ҳолда сукут сақлаймиз, бир ҳолда одамлар билан қизиқсак, яна бир ҳолда ёлғиз қоламиз, бир ҳолда эса ҳайрат ва истиғроқ

ичра яшаймиз. Ҳошо! (Худо сақласин! – тарж.) Амир шундай ҳолларнинг бирида эканимизда келса, биз ундан ҳол-аҳвол сўрай олмаймиз, ҳолимиз имкон бермайди. Шунинг учун дўстлар билан гурунглашишга, уларга фойдамиз тегишга ҳолимиз бўлган пайт ўзимиз бориб, уларни йўқлашимиз янада хайрлироқдир, деб қарор берди» – деди.

Мавлоно Баҳовуддинга Амир: «Мавлоно мен билан машғул бўлсин, мен билан гаплашсин, деб эмас, балки (қабулига) мушарраф бўлиб, қуллари ва муридлари қаторидан жой олиш учун келяпман. Чунончи, бир куни Мавлоно машғул эди, менга юзини кўрсатмади. Кечгача мени куттиргандан кейин мени ҳайдади. Мавлоно буни менга мусулмонлар ва яхши одамлар эшигимга келганларида, уларни куттириб, сўнгра тезда изларига қайтарсам, худди ана шундай оғир бир ҳаракат бўлишини билишим учун қилди. Бошқаларга нисбатан бундай қилмаслигим учун унинг аламини торттирди. У мени шу билан тарбия этди», – дея жавоб берди. Бунга жавобан Мавлоно буюрди: Йўқ, сизни куттиргандан кейин ҳайдашимиз, сизга нисбатан бўлган иноятимиздан эди. Ҳикоя қилишардики, Улуғ Аллоҳ «Эй менинг қулим! Сенинг эҳтиёжинг ва тилагингни тездагина адо этардим. Бироқ сенинг ёлборишинг ва ноланг менга ёқди. Мен уларни кўпроқ эшитишим учун истагингни кечроқ бажараман» дея амр этди. Масалан, бир одамнинг уйи эшигига икки фақир келди. Уларнинг бири ёқимли ва хушрўй, иккинчиси эса хунук ва севимсиз эди. Уй эгаси хизматчисига: «Анави хунугига бир бурда нон бер ва у тезда кетсин, севимлисига эса «Ҳали нон пиширмадик. Кутиб туринг, дегин», дебди.

Одамлар биз бу дунё уйида бирга эдик, дейишлари ва бир-бирлари билан гўзал бир тарзда келишиб, боғланишлари керак. Инсон дўстини тез йўқотади. Чунончи, киши биттаси билан дўст тутинади, дўст унинг кўзига Юсуф бўлиб кўринади. Шунга қарамай, ўзининг бир тубан ҳаракати билан сенинг назарингдан қолади. Юсуф каби бўлган юзи қора бўлади. Эртага яна бир сабаб билан бу зот бошқа кимсага айланса, сен унинг зотини яхши билмаганинг учун уни қандай қилиб танийсан? Хулласи калом, инсонда ўткинчи бўлган яхши ва ёмон сифатлардан ошиб, унинг ўзлигига бормоқ ва уни обдон танимоқ лозим. Одамларнинг бир-бирларига берган васфлари уларнинг аслий васфлари эмас. Шундай ҳикоя айтиб беришганди: Бир одам «Мен фалончини яхши биламан, унинг бутун сифатларини сизга айтиб бераман» деди. Унга «Эшитайликчи!» дедилар. Шунда ул киши «У менинг чўпоним эди, иккита қора ҳўкизи ҳам бўларди» деб жавоб берди. Худди шундай, халқ ҳам «Фалон дўстни кўрдик, уни таниймиз» дейди. Дарҳақиқат, уларнинг одамлар тўғрисида берган таърифлари ҳалиги зотнинг биров ҳақида «Уни танийман, икки қора ҳўкизи бор» дейишига ўхшайди. Ҳолбуки, бу тавсиф кишининг аломати бўлолмайди ва бу аломат ҳеч бир ишга ярамайди. Одамнинг яхши ва ёмонлигини бир четга қўйиб, унинг шахсиятининг аслига эътибор бермоқ керакки, кўрамиз ул зотнинг қандай ўзлиги ва жавҳари бордир. Кўрмоқ ва билмоқ мана шунақа бўлади.

Мен халқнинг «Авлиёлар ва ошиқлар макони бўлмаган, сурати номавжуд, ҳеч бир хусусиятсиз оламга қандай ошиқ бўладилар, ундан ёр-

дам ва дастак оладилар, унинг таъсири остида қоладилар?» дейишларига ҳайронман. Бировни севиб қолган киши ундан кўмак, севинч ва ташвиш, билим ва тушунча олгани ҳолда, бундан ҳайратланмайдилар-у, «Авлиё ва ошиқлар қандай қилиб олами ломаконга ошиқ бўладилар ва ундан ёрдам кўрадилар?» дея ҳайрон бўладилар.

Бир файласуф бу маънавиятни инкор қиларди. Бир кун у касалга чалинди. Қўл-оёқдан қолди. Ниҳоят, руҳоний бир ҳаким уни йўқлади ва «Нима истайсан?» деб сўради. Файласуф «Соғлиқ», деб жавоб берди. Руҳоний ҳаким эса «Соғлиқнинг шаклини, васфларини қандай эканини тушунтирки, мен топиб келтирай» деди. Файласуф «Унинг хусусияти, шаклу шамойили йўқ», дегач, ҳаким «Модомики, у хусусиятсиз бир нарса экан, қандай қилиб уни талаб қиласан? Яхшиси, сен уни менга тушунтир, нима ўзи соғлиқ?» деб қистади. Касал шундай жавоб берди: «Шуни биламанки, соғлиқ келиши билан қувватга кираман, тўлишаман, рангим ҳам қизариб, ўзим ёш ва нашъали бўламан». Ҳакимининг «Мен сендан соғлиқнинг ўзини, зотини сўраяпман» деган хитобига бетоб: «Билмайман, у хусусиятсиз» деди. Ҳаким «Агар мусулмон бўлиб, мазҳабингдан қайтсанг, сени даволайман, сенга соғлиқ бахш этаман», деди.

Мустафодан (Аллоҳнинг салом ва салоти бўлсин) «Бу маънолар хусусиятсиз (хоссасиз) бўлишлари билан бирга, суратлари воситасида улардан фойдаланмоқ мумкинми?» дея сўрашганида, ул зот «Мана ер билан осмоннинг сурати. Бу сурат воситасида сен у қуллий маънодан фикр ол, фойдалан» деб буюрди.

Фалакнинг айланиши билан коинот узра тасарруфни, булутларнинг роса вақтида ёмғир ёғдиришини ва ёзу қиш замонлари алмашишини кўраяпсан. Буларнинг ҳаммаси бир ҳикмат ва савобга таянади. Жонсиз бўлган булут вақтида ёмғир ёғдиришни қаердан билсин? Ўсимликка қара, бир ўринга ўрни бераётган тупроққа боқ! Буларни бир зот қиляпти. Сен худди ана шу асликни кўр. Бу олам воситасида мазкур ишларни бажаргани талаб эт ва ундан ёрдам сўра. Инсон суратидан унинг маъносини қандай англаётган бўлсанг, одам сурати воситаси ёрдамида Унинг маъносидан ҳам хабардор бўл.

Пайғамбар сархуш бўлиб, ўзидан кетган пайтлариди «Аллоҳ айтди», дерди. Зоҳиран унинг тили шундай сўйлар эди. Аслида, у (тил – тарж.) орада йўқ эди, сўзларни Тангрининг ўзи сўйларди. Чунки у (пайғамбар – тарж.) авваллари бундай сўзларни билмас эди. Энди у қачонки, бу сўзларни айтиши билан ўзининг илгариги эмаслигини англади ва буларнинг барчаси Аллоҳнинг тасарруфидан иборат эканлигини биларди.

Мустафо (с.а.в.) ўзининг вужудга келишидан минг йиллар олдин яшаган ва ўлиб кетган инсонлардан, пайғамбарлардан, охир замонгача дунёнинг нима бўлишидан, арш ва курсидан хабар берганди. Унинг борлиғи ўтмишга тегишли эди, муҳаққақки, бу хабарларни кейин вужудга келган борлиғи бермаётган эди. Кейин пайдо бўлган (ҳодис) нарса эскидан мавжуд бўлгандан (қадимдан) қандай хабар бера олади? Кўринадики, буларни у (пайғамбар – тарж.) сўйламаган, балки Аллоҳ сўйлагандир. Чунки Қуръон «У орзу билан ҳам сўз сўзламайди. Сўзи ваҳийдан бошқа нарса эмас»¹, дея буюрган.

¹ Қуръон, 53-сура, 3-4-оят.

Аллоҳ ҳар қандай сас ва ҳарфдан покиза. Унинг сўзи сас ва ҳарфдан ташқаридадир. Фақат сўзини ўзи истаган ҳар ҳарф, ҳар сас ва ҳар тилдан чиқаради. Масалан, йўллар устида ва карвонсаройларда ҳар бир ҳовуз бошида тошдан одам ёки қуш ясаб қўйганлар. Уларнинг оғзидан сув чиқиб, ҳовузга қуйилади. Ақлли одамларнинг ҳаммаси сувнинг тош одам ёхуд тош қуш оғзидан чиқмаётганини, балки бошқа ёқдан келаётганини биладилар.

Инсонни танимоқчи бўлсанг, уни гапга сол сўзидан унинг ким эканлигини билиб оласан. Чунончи, биров киссавур бўлса-ю, унга «Инсоннинг сўзидан билишади» дейишса, у миршаб таниб қолмаслиги учун ҳеч гапирмайди. Қуйидаги ҳикоя ҳам шунга ўхшайди: Кичкина бир бола чўлда онасига «Она, тунда менга шайтондек қўрқинчли шарпа кўриняпти, кўрқяпман», деди. Она бола-сига: «Кўрқма, шарпа кўзингга кўриниши билан унга қараб жасорат билан отилки, бунинг хаёл эканини биласан», деди. Шунда бола: «Оҳ онажоним, агар у шарпага ҳам онаси шундай насиҳат қилган бўлса, мен нима қиламан? Агар унга «Гапирма, кўринмайсан!» деган бўлса, мен уни қандай танийман?», деди. Она: «Унинг олдида гапирма, ўзингни унга от ва қут, балки оғзидан бирор сўз чиқар. Агар унинг оғзидан ҳеч сўз чиқмаса, истар-истамас сенинг оғзингдан бир сўз чиқади. Ёки сенинг қалбингда бир тушунча ёхуд сўз пайдо бўлади. Худди ана шу тушунча ёки сўз орқали унинг (шарпанинг – тарж.) аҳволдан хабардор бўласан. Чунки у сенда бир фикр туғилишига сабаб бўлгандир. Сенинг ичингда вужудга келган ўша сўз ва фикр унинг тушунча ва аҳволининг аксидир» деб жавоб берди.

Шайх Муҳаммад Саррозий (Аллоҳ раҳмат қилсин) муридлари даврасида ўтирганди. Муридлардан бирининг кўнгли калла кабоби тусади. Шайх «Дарҳол бунга калла кабоби келтиринг», деди. Бошқалар «Унинг кабоб истаганини қаердан билдингиз?» деб сўрадилар. Шунда шайх «Ўттиз йиллар мен учун керак бўлган нарса қолмаган. Мен лозим нарсаларнинг барчасидан ўзимни тозалаганман, поклаганман. Ниҳоят, мен ойна каби тоза ва порлоқ бўлдим. Энди эса менинг кўнглим калла кабобини истади ва бу менга тегишли эмас эди, балки фалончи истаги менинг ойнамда акс этарди. Чунки ойнанинг ўзи соф ва шаклсиздир. Унда бирор шакл кўринса, демакки, бу ўзганинг шаклидир», деди.

Бир азиз киши мақсаднинг ҳосил бўлиши учун чилла ўтирди. Унга «Бундай бир юксак орзу чилла билан ҳосил бўлмайди. Ундан чиқ, улуғ бир зотнинг назари сенга тушсин ва шу тарзда орзунгга етишасан» дея гойибдан бир овоз келди. У «Улуғ зотни қаердан топайин», дейиши билан «Масжиддан» деган сас келди. Азиз киши «Кўп одамлар орасидан уни қандай танийман» дегач, сас «Боравер, у сени танийди. Сени танишининг белгиси – қўлингдаги кўзанинг тушиши ва сенинг ўзингдан кечишингдир. Шу вақтда уни сенга қараганини тушунасан», деди. Азиз ўшандай қилди. Кўзани тўлдирди ва масжиддаги жамоатга сув тарқата бошлади. У одамларга сув бериб юраркан, илкисдан ўзида бир ҳол пайдо бўлганини билди ва «оҳ» дея йиқилди. Кўза қўлидан тушди. Сархуш ҳолда масжиднинг бир бурчагида қолди. Ҳамма кетиб бўлганди. Ўзига келганда, кўрдикки, у ерда қолган одам унинг бир ўзи, улуғ зот ҳам йўқ эди. Аммо мақсадига эришганди.

Аллоҳнинг шундай қуллари борки, Тангри уларни қизғангани ва жуда буюк бўлганлари туфайли кўринмайдилар, бироқ улар толибларни (ҳақиқатни излаганларни) мақсадларига етиштирадилар. Худди шундай, буюк подшоҳлар ҳам нодир ва нозик бўладилар.

Биз ундан сўрадикки, сизнинг ёнингизга келишяптими? У «Бизнинг ёнимиз ҳам, олдимиз ҳам қолмади. Зотан анчадан бери йўқ эди. Агар келишаётган бўлса, ўша инониланган, тасаввур этилган мавҳум борлиққа келишмоқда». Исога (Аллоҳнинг саломи бўлсин) «Сенинг уйингга келаяпмиз» дедилар. У Бизнинг бу дунёда уйимиз қаерда ва қачон уйимиз бўлган?» дея жавоб берди.

ҲИКОЯ. Ривоят қиладиларки, Исо алайҳиссалом қирда кезиб юрарди. Шу пайт шиддатли ёмғир ёға бошлади ва у бир қорақулоқнинг уясига кириб, ёмғирнинг тинишини кутди. Ваҳий келдики, қорақулоқнинг уясидан чиқ, чунки болалари сен туфайли тинчланолмаётир. Исо «Эй Аллоҳим! Қорақулоқнинг бу дунёда жон сақлайдиган жойи бор, меники эса йўқ (Ҳадис). Қорақулоқ болаларининг уяси бўлгани ҳолда, Марям ўғлининг на бошпанаси, на уйи ва на мақоми бор» деб фарёд этди. Худовандигор буюрдики, қорақулоқ болалари уйининг мавжудлиги уларни ташқарига суриб ташлашга сабаб бўлолмайди. Сенинг эса бундай бир уйдан кетганинг бор. Уйинг бўлмаса ҳам, ундан кетмоқликнинг лутфи ва сенга тегишли шундай мукофотга сазовор бўлмоқ шарафи сени ташқарида қолдирмоқда. Бу эса юз мингларча еру кўкка, дунё ва охиратга, аршу курсига бадалдир, балки яна ҳам кўпроқдир, улардан афзалроқдир. Шундай экан, нечун қўрқасан?

Буюрдик, амир келди ва биз унга тездагина кўринолмадик. Бундан у хафа бўлмаслиги лозим. Чунки ушбу зиёратдан мақсад – бизнинг нафсимизни юксалтирмоқми ёки ўзининг? Агар нафсимизни юксалтирмоқ гарази билан келган бўлса, янада кўпроқ ўтириб, кутмоғи керак. Шу йўсинда бизларни янада азиз тутган бўлади. Агар унинг мақсади савоб қозонмоқ эса, кутгани ва кутиб заҳмат чеккани учун савоби яна ортади. Шунинг учун амир нима ният билан келган бўлса ҳам, мақсади ортиғи билан ҳосил бўлганидан севинмоғи керак.

ФАСЛ. «Бу қалблар бир-бирларини кўрмоқдалар» сўзи ҳар кимнинг дилида мавжуд бўлган бир нарсадир. Мазкур ҳикоя улар учун кашф қилинмаган. Йўқса, «Модомики, қалб шоҳидлик бермоқда, сўзга не ҳожат, сўзнинг шоҳидлигига эҳтиёж бормиди?» дейишармиди?

Амир Ноиб «Тўғри, қалб шоҳидлик беради, бироқ кўнгилнинг ўзига хос завқланиши бор, шу билан бирга, қулоқ, кўз ва тилнинг ҳам алоҳида хушланиш хусусияти бор. Шунга кўра, фойдаларидан истифода этмоқ учун уларнинг ҳар бирига эҳтиёж мавжуддир», деди. Мавлоно буюрдик, агар кўнгил истиғроқ (фарқ бўлиш, толиш – тарж.) ҳолида эса, ҳамма нарса у билан маҳв бўлади ва тилга эҳтиёж қолмайди. Лайли раҳмоний эмас, балки жисмоний ва нафсий эди. Тупроқ ва сувдан майдонга келганди. Фақат унинг ишқида шундай бир истиғроқ мавжуд бўлганидан Мажнунни шу қадар ром этди ва ботирдики, энди Лайлини кўриш учун кўзга, сўзини эшитмоқ учун сасга муҳтож эмасди. Ахир, Лайлини ўзидан айро кўрмас эди-да...

ШЕЪР: (Сенинг хаёлинг менинг кўзимдадир. Исмнинг тилимда. Зикринг дилимдадир. Шундай экан, қаерга мактуб ёзай?)

Жисмоний бўлган бир кимсада шундай бир қудрат бормики, ўзини бундан ортиқ кўрсин ҳамда кўриш, эшитиш, ҳидлаш, таъм билиш ва ҳоказо барча туйғулари унда фарқ бўлсин? Лаззатларнинг ҳаммасини бир ерга тўпласин ва тайёр ҳолда кўрсин? Агар айтилган аъзолардан бири қандай завқ олса, қолган аъзоларнинг барчаси шу завқ ва лаззатга фарқ бўладилар ҳамда ўзга бир лаззат истамаслар. Агар туйғулардан биронтаси бундан бошқа лаззат истаса, демак, бу – ҳалиги ягона аъзонинг тамомила бошқа лаззат олганидан ёхуд ундан мутлақо баҳраманд бўлолмаганидан далолат беради. Ҳар ҳолда, у (туйғу) лаззатга фарқ бўлмаганидан қолган туйғулар бошқа лаззат қидиради ва турли-туманликни хоҳлайди. Ҳар бир туйғу бошқа-бошқа лаззат олмоқчи бўлади. Инсондаги туйғулар маъно нуқтаи назаридан ягона ва жаъм, кўринишидан эса айри-айридир. Бир аъзода истифроқ ҳосил бўлиши билан бошқа туйғулар ҳам унга фарқ бўладилар. Масалан, пашша учганда бутун аъзолари – қанотлари, боши билан ҳаракат этади. Аммо асалга ботиб қолганда эса, унинг барча аъзолари – парчалари бирлашади ва ҳаракат этолмай қолади. Истифроқ шундай ҳолдирки, бу ҳолда бўлган киши шу орада йўқ бўлади ва унинг ҳеч бир ҳаракати, ғайрати, иши ўзидан майдонга келмайди. У бутунлай сувга ботиб, йўқ бўлади. Ундан кўрилган ҳар бир ҳаракат ва иш ўзиники бўлмай, сувга тегишлидир. Агар ҳануз қўл-оёғини у ён бу ён уриб турса, ёхуд «Вой, ботдим!» дея бақириб-чақир-

са, бу ҳолга истиғроқ дейилмас. «Мен Ҳақман» (Анал – Ҳақ) дейишни одамлар буюкликни даъво қилиш ҳисоблайдилар. «Мен Ҳақнинг қулиман» деган киши икки борлиқни – ўз ва Тангри борлиғини исботлаган бўлади. Ҳолбуки, «Мен Ҳақман» деган ўз борлиғини йўқ қилгани учун «Анал Ҳақ» демоқда. Яъни Мен йўқман, барчаси Удир. Тангридан бошқа борлиқ йўқдир. Мен мутлақо йўқликман, ҳечман. Бу сўзда камтарлик кўпроқ эмасми? Аммо халқ бунинг маъносини тушунмаяпти. Агар инсон Аллоҳга фақат Аллоҳ ризоси учун қуллик қилса, унинг қуллиги аёнدير. Аллоҳ учун бўлса-да, ўзини, ўз ишини ва Тангрини кўради. Бундай киши сувга ғарқ бўлган бўлолмайдир. Сувга ғарқ бўлган зот ҳаракатсиз кишидир, унинг ҳаракати сувнинг ҳаракати ҳисобланади. Мана шундагина у чинакамига сувга ботган бўлади.

Арслон жайронни қувди. Улар иккита борлиқ эди. Аммо арслон ўлжасига етиб, уни панжалари орасига олганда, жайроннинг ҳуши бошидан учди, борлиғи йўқ бўлди, ўзини йўқотди. Бу онда ёлғиз арслоннинг борлиғи мавжуддир. Жайроннинг борлиғи эса йўқ бўлгандир.

Истиғроқ Улуғ Тангрининг авлиёни ўзидан қўрқитиши ва бу қўрқувнинг Ҳақдан, ишончининг Ҳақдан, севинч ва хуррамликнинг Ҳақдан, овқат ва уйқунинг Ҳақдан эканлигини унга кашф қилдирмоғидир.

Аллоҳу Акбар унга кўзи очиқлигида, бедорлигида махсус бир шакл кўрсатади: бу ё арслон, ё қоплон ва ё олов шаклидир. Тангри буларни унга бу оламдан эмас, балки ғайб оламининг шакллари эканлигини билдириш учун кўрсатади. Худди шундай, ўз суратини ҳам улуғ гўзаллик ичра

– боғлар, бўстонлар, наҳрлар, ҳурлар, қўшиқлар, озиқ-овқатлар, шароблар, хилъатлар, буроқлар, шаҳарлар, уйлар ва бошқа турли-туман ажойибликлар ҳолида намойиш этади. Авлиё буларни ҳақиқатан ҳам ушбу оламдан эмаслигини билади. Тангри буларни унинг кўзига кўрсатиб, тасаввур эттиради ва шу тарзда кўрқувнинг Аллоҳдан бўлганлиги ҳақиқати ҳосил бўлади. Ишонч Тангридандир. Бутун ором ва мушоҳадалар Ундандир. Худди шунинг учун ҳам, авлиёнинг (Аллоҳдан – тарж.) кўрқуви ҳалқ-нинг кўрқувиغا ўхшамайди. Чунки буларнинг барчасидан кўринган нарса Аллоҳдир, бироқ буни қайд қилиб бўлмас. Ҳаммасини ўзидан ҳосил бўлганини Тангри унга (авлиёга – тарж.) очиқ-ойдин кўрсатган. Файласуф ҳам бундан хабардор. Бироқ у далил орқали билади. Далил доимий эмас, ундан туғилган гўзалликнинг, завқнинг умри ҳам қисқадир. Сен (файласуфга – тарж.) далил кўрсатгунигча, у ўзини мамнун ва покиза ҳис этади. Далилни намойиш қилганингдан кейин эса, унинг аҳволи ўзгаради, бироз олдинги ҳарорат ва мамнунликдан асар ҳам қолмайди. Масалан, киши далил орқали бир уйнинг қурувчиси бўлганлигини англайди. Яна бир далил билан эса уйни қурган устанинг кўзлари кўр эмас, очиқ бўлганлигини, қувватли бўлиб, ожиз бўлмаганини, йўқ эмас, бор, ўлик эмас, тирик бўлганлигини ва бу уй қурилмасдан аввал (қурувчининг – тарж.) мавжуд эканлигининг шоҳиди бўлади. Бироқ буларни билгани ҳолда, далил давомли бўлмагани учун тездагина ҳаммасини унутади. Лекин орифлар уй қурувчисини таниганлари, унга хизмат қилганлари ва уни айнал-яқин ила кўрганлари учун, биргаликда еб-ичганлари, муносабатда бўлганларидан

у (уста) (орифларнинг – тарж.) кўз ўнгларидан кетмас, тасаввурларидан йўқолмас. Шунинг учун ҳам, бундай киши Ҳаққа яқин бўлади. Гуноҳ энди унинг учун гуноҳ ҳисобланмайди, айб айб саналмайди. Чунки у Аллоҳда йўқ бўлмишдир.

Бир подшоҳ қулларига «меҳмон келяпти, қулингизга қадаҳ олинг» дея буюрди ва ўзига энг яқин бўлган қулига ҳам «Бир қадаҳ ол!» амрини берди. Бу эса ул шоҳнинг юзини кўриши билан ўзидан кечди, боши айланди ва қадаҳ қўлидан тушиб, синди. Аҳволни кўрган ўзга қуллар «Демак, шундай қилса бўлар экан» деб, билганлари ҳолда, қадаҳларни ерга отдилар. Шоҳ «Нега бундай қилдингиз?» дея уларни койиди. Улар «Энг яқинингиз бўлган қул ҳам шундай қилди-ку!» дедилар. Ҳукмдор «Эй аҳмоқлар! Буни мен қилдим, у қилмади», деб жавоб қайтарди. Қилинган бу ҳаракатларнинг ҳаммаси зоҳиран гуноҳ эди. Бироқ ўша биргина қулнинг ҳаракати тоат эди. Бу ҳаракат ҳатто бутун гуноҳлару савоблардан афзалроқ эди. Мақсад – ўша қул, қолган қуллар эса шоҳнинг буйруғи эди. Шунинг учун ҳам, барча қуллар шоҳнинг ўша қулининг буйруқлари саналарди. Чунки бу қул шоҳнинг ўзидир, қуллик унда суратдан бошқа нарса эмас ва у подшоҳнинг гўзаллиги билан тўладир.

Улуғ Тангри «Сен бўлмасайдинг, фалакларни яратмасдим» дея амр этади. Яъни фалакларни ўзим учун яратдим. Бошқача айтганда, «Мен Ҳақман!» демакдир.

Улуғларнинг сўзлари агар юз турли бўлса ҳам, модомики, Ҳақ ва йўл танҳодир, демак, сўз ҳам иккита бўлолмайди. Иккита сўз зоҳиран ҳар на қадар бир-бирига мос ва уйғун кўринса-да, маъно нуқтаи назаридан (улар) бирдир. Айрилиқ–

кўринишда. Маъно эътибори билан уларнинг ҳаммаси бирлашгандир. Масалан, бир амир чодир тикишни буюрса, (хизматкорларининг) бири ип тайёрлайди, бошқаси мих қоқади, бири бўз тўқиса, яна бири тикади... Бу ҳаракатнинг барчаси кўринишдан турли-туман ва бошқа-бошқа ишлар бўлса ҳам, маъно жиҳатидан бирдир. Чунки уларнинг ҳаммаси бир иш қилмоқдалар, демакдир. Дунёга ҳам диққат билан қарасанг, шу ҳолни кўрасан. Ҳамма нарса Тангрига қуллигини бажо келтиради. Аллоҳга қарши чиққан – фосиху шайтон. Унга итоат қилган – солиҳу малак... барчасининг Тангрига қулик вазифасини адо этаётганликлари кўринади. Масалан, бир подшоҳ ўз қуллари орасидан қайси бири саботли-ю, қай бири саботсиз, қайси вафодор-у, қай бири вафосиз, сўзида турган ким-у, турмаган ким эканлигини билиш учун турли воситалар билан уларни синамоқчи бўлди. Бунинг учун, яъни сабрлини сабрсиздан фарқламоқ учун васвасали ва ҳаяжонли кимсага эҳтиёж бордир. Агар (булар) бўлмаса, унинг сабри қандай билинади? Тангри саботлидан саботсизни айирмоқ учун бир шамол юборди. Бу билан пашшани боғдан, дарахтлардан узоқлаштирмоқ истади. Шу тарзда пашша кетиб, собит бўлганлар қолди.

Бир малик одамларидан қайси бири хоин-у, қай бири содиқ эканини синаб билмоқ учун жориясига «Ўзингга оро бер ва қулларимнинг олдига бор!» дея буюрди. Кўринишдан жориянинг бу ҳаракати гуноҳга ўхшаса ҳам, аслида бундай эмас, чунки у шоҳнинг буйруғини адо этапти, холос.

Тангрининг бу кишилари Тангрига қуллигининг (яхши) ёки ёмон даражада бажараётганликларини, Аллоҳнинг тоати билан машғулликла-

рини далилсиз, ҳатто пардасиз ҳолда кўрдилар. Бу хусусда Қуръонда «Етти осмон, ер ва улардаги бор жонзот Аллоҳни поклар. Мавжуд бўлган барча нарса ҳамду сано айтиш билан У зотни поклар. Лекин сизлар (эй инсонлар), уларнинг тасбеҳ айтишларини – поклашларини англамас-сизлар. Дарҳақиқат, У ҳалийм ва мағфиратли бўлган зотдир»¹, дея амр этилган. Шунинг учун уларга бу дунё қиёмат ҳисобланади. Чунки қиёматнинг маъноси ҳар кимнинг Тангрига қуллиқни адо этиши ва (ёхуд) ўзга иш билан машғул бўлишидан иборатдир. Улар бу маънони «Парда кўтарилса-да, билимим ортмас» сўзида бўлгани каби шу оламда кўрмоқдалар.

«Олим» калимасининг маъноси луғатда орифдан устун ва маъноли демакдир. Чунки Тангрига Олим дейилади. Бироқ ориф демоқ жоиз эмас, Ориф деганда олдин билмай, кейин ўрганган, деган маъно тушунилади ва шунинг учун бу Аллоҳга нисбатан айтилмаслиги керак. Шунга қарамай, урф-одат нуқтаи назаридан (сўзнинг) ишлатилишига кўра маъноси кўпдир. Чунки ориф урф-одат бўйича оламни далилсиз ҳолда кўзи билан кўрган ва кузатгандир. Олимнинг (эса) юз зоҳиддан афзал эканини гапиришади. Чунки зоҳид илм билан зоҳид бўлган. Илмсиз зуҳд бўлмайди.

Зуҳд нимадир? Дунёдан юз ўтирмақ, тоат ва охиратга таважжуҳ (юзланиш – тарж.) этмоқдир. Бунинг учун инсон дунёни, унинг чиркинлигини, вафосизлигини ва охират гўзаллигини, унинг доимий ва боқий эканлигини билиши керак. Чунончи, «Нима қилай, қандай тоат билан машғул бўлай?» дея жаҳд этиш ҳам бошдан оёқ илмдир. Шундай экан, илмсиз зуҳд бўлмайди. Шу

¹ Қуръон, 17-сура, 44-оят.

эйтибор-ла, зоҳид ҳам олим, ҳам зоҳиддир. Ва «Бир олим юз зоҳиддан афзалдир» фикри айна ҳақиқатдир.

Бу илм ва зуҳддан бошқа яна бир илм бордирки, Тангрининг зотига тегишлидир. Мазкур иккинчи илм зуҳд ва илмнинг самарасидир. Бунга соҳиб бўлган олим юз зоҳиддан эмас, балки юз минг зоҳиддан ҳам устундир. Аллоҳ буни истаганига (бандасига – тарж.) беради. Бу шунга ўхшайди. Масалан, бир одам битта кўчат ўтқазди ва у катта бўлиб мева берди. Шу мевали ёлғиз дарахт мева бермаган юзта дарахтдан яхшироқдир. Яна бир мисол: Каъбага етган бир ҳожи Каъба сари отланган, бироқ ҳали етиб келмаган ва йўлларда ҳаракатланаётган, Каъбага муяссар бўлишлари гумон бўлган ҳожилардан афзалроқдир. Чунки Каъба жамолига мушарраф бўлишлик, ҳақиқатан ҳам, ўша биргина ҳожига насиб этмиш. Бор ҳақиқат юз дона шубҳадан аълодир.

Амин-и Ноиб «Эришмаганнинг ҳам умиди бор» деди. Мавлоно буюрдикки, умидли билан эришган ўртасида қўрқув ва ишонч орасидаги қадар фарқ мавжуд. Бу тафовутни сўйлашга нима ҳожат бор? Уни ҳамма билади. Баҳс мавзуси бўлган нарсани ишончдир. Ишонч-дан ишончга ҳам фарқ бор. Чунончи, Муҳаммаднинг (Аллоҳнинг салом ва салоти бўлсин) ўзга набийлардан устунлиги ишонч билан боғлиқдир. Чунки барча пайғамбарлар ишончда собит, қўрқувдан эса озод эдилар. Бироқ Қуръонда («Эй Муҳаммад), Парвардигорингизнинг раҳмати (бўлмиш пайғамбарлик)-ни ўшалар тақсимлайдиларми? (Йўқ, асло ундоқ эмас!) Уларнинг ҳаёти – дунёдаги маишат-тирикчиликларини ҳам уларнинг ўрталарида Биз Ўзи-

миз тақсимлаганмиз ва баъзилари баъзиларини қўл остига олиб (ишлатиш) учун айримларини айримларидан баланд даража – мартабаларга кўтариб қўйганмиз. Парвардигорингизнинг раҳмати – пайғамбарлик эса улар тўплайдиган нарса (мол-дунё) ларидан яхшироқдир»¹, дея амр қилинганидек, ишончда ҳам бир қанча даражалар бор. Аммо қўрқув ва унинг даражалари тўғрисида бир аломат кўрсатиш мумкин-у, ишонч даражаларининг аломати йўқдир. Одамлар Аллоҳ йўлида нимани фидо қилмоқдалар, дея қўрқув оламига назар солинса, ким жонини, ким молини, ким жисмини бағишлагани, бировнинг рўза тутгани ва яна бошқасининг тутмагани маълум бўлади. Кимдир ўн ракат, кимдир юз ракат намоз ўқийди. Шунга кўра, буларнинг манзилларини тасаввур қилиш мумкин. Уларни кўрсатса ҳам бўлади. Бу гўё Кўнёдан Қайсаригача бўлган масофада Каймаз, Ўбрўк ва Султон каби манзилларнинг маълум бўлишига ўхшайди. Бироқ Анталядан Искандариягача бўлган узунликдаги денгиз йўлида эса манзиллар аломати йўқдир. Буни фақат кема дарғалари биладилар, аммо қора халққа ҳеч нарса айтмайдилар. Айтган билан улар тушунмайдилар.

Амир «Бундай айтишнинг ҳам муайян фойдаси бордир. Улар озгинасини билсалар ҳам англайдилар ва тахмин этадилар» деди. Мавлоно буюрдикки, фараз қилайликки, бир одам кундуз бўлишини кутиб, кечаси мижжа қоқмади. Кундузга қандай борилишини билмаса ҳам, у бари бир ниятига етишади. Ёхуд кечаси карвоннинг орқасига қўшилган киши қаердан ўтганини, қаерга

¹ Қуръон, 43-сура, 32-оят.

борганини ва қандай йўл босганини билмаса ҳам, тонг отиши билан ушбу ҳаракатнинг самарасини кўради. Чунки у муайян манзилга келган бўлади. Ниҳоят, кимда ким Аллоҳ учун икки кўзини беркитса, унинг чеккан заҳмати беҳуда кетмагай ва «Бас, ким (ҳаёти – дунёдалик пайтида) зарра мисқоличалик яхшилик қилса, (қиёмат, кунида ўшани кўрур)»¹. Фақат инсоннинг ичи қоронғу ва пардали бўлгани учун қанча илгариланганини ҳозир кўролмаса ҳам, охирида мутлақо англайди. «Дунё охиратнинг даласидир» (Ҳадис), дея буюрилганидай, инсон бу ерда (дунёда – тарж.) нима экса, у ерда (охиратда – тарж.) ўшани ўради.

Исо алайҳиссалом кўп куларди, Яхё алайҳиссалом эса кўп йиғларди. Яхё Исога «Сен Тангрининг нозик ҳийлаларидан узоқ бўлганинг учун кулаяпсанми?» деди. Бунга жавобан Исо «Сен (эса) Тангрининг инжа, латиф ва ажойиб лутфларидан хабаринг бўлмагани учун йиғлаяпсанми?» деди. Ҳодисадан воқиф бир авлиё Аллоҳдан «Булардан қай бирининг мақоми юксакроқдир?» деб сўрагач, «Менга нисбатан яхши ниятда бўлгани афзалроқдир» (Қудсий ҳадис) жавобини олди. Мен қулим хаёл қилган жойдаман» (Қудсий ҳадис), яъни мен бандамнинг тахмини бор ердман. Ҳар бир қулимнинг ичида менинг бир хаёлим ва суратим бордир. У мени қандай тахайюл этса, мен ўша хаёлдаман. Эй менинг қулларим! Хаёлларингизни поклангизки, у ер менинг мақомим ва еримдир, демакдир. Мен Тангри бор бўлган шу хаёлнинг бандасиман. Ҳақ мавжуд бўлмаган ҳақиқатдан сиқиламан.

Энди сен ўзингни сина, кулмоқ ва йиғламоқ, рўза ва намоз, ёлғизлик ва биргалик... ҳамда бун-

¹ Қуръон, 99-сура, 7-оят.

га ўшаш нарсаларнинг қай бири сенга фойдали? Қайси йўлдан борсанг, аҳволинг тезроқ яхшиланади? Ўйлаб кўр ва сенинг илгарилашингни қайси иш таъмин этса, сен ўшани қил. Муфтилар ҳар қанча фатво берсалар ҳам, сен олимнинг фатвосига қулоқ ос. Сенинг ичингда бир маъно бор. Сен уни кўрсатгинки, уйғун бўлганини танлаб олсин. Масалан, хастанинг олдига келган ҳақим ишни, аввало, касалнинг ич ҳақимидан сўрашдан бошлайди. Сенинг ичиндаги ич ҳақим мижозингдир. У нарсани ё қабул этади ёки йўқ. Шунинг учун ҳам, ташқаридан келган ҳақим ундан «Фалон нарсани еганда, ўзингни қандай ҳис қилдинг?» каби сўроққа жавоб олади. Ва шунга кўра ташхис қўяди. Бунга асос бўлган нарса ўша ич кийим – инсон мижозидир. Мабодо, бу ҳақимнинг фаолияти бузилса, шакарни аччиқ, сиркани ширин, дейди. Шунинг учун бетоб ўз мижозига (ич ҳақимига) ёрдам бериш ва уни аввалги ҳолатига келтириш учун чет ҳақимга муҳтож бўлади. Кейинроқ эса у яна ўзини ўз ҳақимига кўрсатади ва ундан йўл-йўриқ олади. Худди шундай, инсоннинг ҳам муайян маънавий бир мижози мавжуддирки, агар у заифлашса, ички туйғуларнинг айтган ва кўрган нарсалари аксинча бўлади. Авлиёлар мана шу мижознинг яхшиланиши ва қувват олиши учун ёрдам қилган ҳақимлардир. Чунки ҳатто Пайғамбар алайҳиссалом ҳам «Нарсаларни менга бўлгани каби кўрсат» (Ҳадис), дея Тангрига ёлборганди.

Инсон буюк бир мўъжиза ва унинг ичида ҳамма нарса ёзилган. Бироқ зулмат ва пардалар борки, улар ёзувларни ўқишга имкон бермайди. Зулмат ва пардалар, турли-туман машғулотлар инсоннинг дунё ишлари борасида олган тадбир-

лари ва кўнгилнинг сўнгсиз орзуларидир. Зулмат ва пардаларнинг бўлишига қарамай, инсон ичидаги бир нарсани ўқий олади. Энди қара, ўртадан пардалару қоронғуликлар кўтарилса, у нима-ларни билиб олмайди, дейсан. Ахир, тикувчилик, меъморчилик, дурадгорлик, заргарлик, мунаж-жимлик, ҳақимлик ва яна саноқсиз санъатлар ҳам инсондан, унинг ичидан юзага чиққан, тошдан ё кесакдан ҳосил бўлмаган. Инсонга ўликни мазорга кўмишни қарға ўргатганини айтишади. Ҳайвон инсонни бир парчаси эмасми? Бундай бўлса, парча бутунига қандай ўргата олади. Масалан, одам чап қўли билан ёзмоқчи бўлади. Қаламни олади, қалби қувватли бўлишига қарамай, ёзаркан, қўли титрайди, аммо қалб амри билан бари бир давом этади.

Баъзилар «Амир келганда, Мавлоно буюк ва муҳим фикрлар айтади», дедилар. Мавлоно буюрдики, амир келганда, менинг сўзим бўлинмайди, чунки у сўз аҳлидир ва ҳамиша сўзни ўзига тортади. Сўз ҳам ундан айрилишни хоҳламайди. Масалан, дарахтлар қишда япроқ ёзиб, мева бермаса, уларни меҳнат қилмаяпти, дема. Улар ҳамма вақт ишлайдилар. Бироқ қиш йиғиш, ёз эса сарфлаш пайтидир. Ҳамма ҳаржланганни кўради, тўпланганни эмас. Чунончи, бир одам зиёфат бериб, сарф-ҳаражат қилса, қолганлар буни кўради. Лекин шу зиёфат учун оз-оздан йиққанини ҳеч ким пайқамаган. Асос бўлган нарса тўпланган (кирим)дир. Сарфланган (чиқим) тўпланган (кирим)дан майдонга келади. Биз боғли бўлган кишимиз билан ораси гаплашиб турамыз. Чунки биз у билан биргамиз, боғлимыз. Сукутга чўмган ёки сўзлашган, у бор ёхуд йўқ, ҳатто калтаклашишган вақти-

мизда ҳам, у билан баробармиз. Биз бир-биримизга киришиб, қоришиб кетганмиз. Масалан, бир-биримизни муштласак ҳам, бари бир, гаплашаверамиз. Сен бизнинг бир-биримизга урган муштни мушт санама, унинг ичида узум бордир, ишонмасанг, оч, қара, у ерда қимматли жавҳарларни кўрасан.

Аслида, бошқалар ҳам назм ёки насрда ҳақоиқ ва маърифатдан баҳс этмоқдалар, аммо Амирнинг майли ва яқинлиги бизга мувофиқдир. Унинг айнан бу келишидан мақсад маориф, нозиклик ва ваъз талаби эмас. Чунки ҳамма жойда ҳам шундай билимлар ва назокат бордир. Ҳамда улар бизникидан асло кам эмас. Унинг мени севиши ва мени кўрмоқчи бўлганига сабаб булар (Маориф, ҳақоиқ – тарж.) эмас, балки Амир менда ўзгаларда бўлмаган бир жиҳатни – бир нурни кўрмоқдадир. Ривоят қиладиларки «Бир подшоҳ Мажнунни чақириб, унга «Сенга нима бўлди ва ниманг борки, ўзингни бунча расво қилдинг? Оилани тарк этдинг, хароб бўлдинг. Лайли ким бўпти, қандай гўзаллиги бор унинг? Кел, мен сенга гўзалларни кўрсатай, уларни сенга бағишлай», деди. Гўзаллар Мажнуннинг олдида саф тортиб турганда, у ақалли бошини ҳам кўтариб қўймади. Шоҳ «Ҳеч бўлмаса, бошингни кўтариб, бир назар сол!» дея койиди. Мажнун «Қўрқяпман, Лайлининг ишқи қиличини олди, агар бошимни кўтарсам, ундан айриламан», деди. Лайлининг ишқига шунчалар мубтало эдики, ўзгага боқмоқ унинг учун ўлдирувчи қилич ҳисобланарди. Аслида, бошқа гўзалларда ҳам кўзлар, дудоқлар ва бурунлар бор эди. Лайлида нима кўрган эдики, бу аҳволга тушди?

ФАСЛ. (Мавлоно) «Сизни кўришни жуда хоҳла-
япмиз, фақат халқ юмушлари билан банд экан-
лигингизни билганимиз учун безовта қилмоқчи
эмасмиз» деди. У (Парвона) «Бу бизнинг вазифа-
миз эди. Даҳшат ўтиб кетди. Энди биз сизни зиё-
рат қилгани борамиз» деб жавоб берди. Мавлоно
яна буюрди «Фарқи йўқ, ҳаммаси бир, демакдир.
Сизда ўша лутф борки, натижада, барчаси бир
бўлмоқда. Хайрлар ва эзгу ишлар билан шуғул-
ланганингиз учун, албатта, биз ҳамиша сизга
йўналганмиз».

Энди бундан баҳс очамиз: Бир Одамнинг боқа-
дигани (бола-чақаси) бўлса-ю, бошқа бировда
бўлмаса, одатда, бўлгандан олиб бўлмаганга бе-
радилар. Кўринишга қараганлар «Бола-чақалари
бордан олиб, бола-чақаси йўққа бераяпсан», дей-
ди. Ҳолбуки, тийрак нигоҳ билан назар солсанг,
бола-чақа эгаси унинг ўзидир. Шунга ўхшаб, кўн-
гил аҳли ва жавҳар эгаси бўлган зот ўзга бировни
уриб, бошини ёрса, ҳамма калтакланганни маз-
лум дер. Аслида эса урган мазлумдир. Золим ҳеч
қандай хайрли ва фойдали иш қилмаган кимса-
дир. Шунга кўра, ҳалиги таёқ еган ва боши ёрил-
ган золимдир, калтаклаган эса шак-шубҳасиз –
мазлум. Чунки у (калтаклаган – *тарж.*) жавҳар
соҳиби ва у қилган ҳар бир иш Тангрининг иши-
дир. Сабаби у Тангрида фоний бўлгандир. Танг-
рини золим демайдилар. Масалан, Мустафо (Ал-
лоҳнинг салом ва салоти бўлсин) ҳам қон тўкди,
қирғин қилди, ўлдирди. Булардан қатъи назар,
улар золим-у, Мустафо мазлумдир. Яна бир ми-
сол: Жавҳар соҳиби мағриблик Мағрибда яша-
моқда. Бир шарқлик Мағрибга келди. Бу ерда
ғариб ўша мағрибликдир. Ахир, шарқдан келган
нечун ғариб бўлсин? Чунки бутун олам бир уй-

дан ортиқ нарса эмас. У (шарқлик – тарж.), бор-йўғи бу уйдан нариги уйга кирган ёхуд уйнинг бир бурчагидан иккинчи бурчагига ўтган, холос. Аммо ҳамма бу уйда эмас, жавҳар соҳиби бўлган мағриблик уйга ташқаридан келган. Пайғамбар «Ислом ғариб бўлиб зуҳур этди» (Ҳадис) дейди, аммо «Шарқдан келган ғарибдир» демади. Худди шундай, Мустафо вайронга учраган пайтида ҳам, вайрон қилган чоғида ҳам, бари бир, мазлумдир. Чунки ҳар иккала ҳолда-да, халқ унинг қўлидадир ва у ҳақлидир. Мазлум ҳақли бўлган кишидир. Мустафонинг асирларга юраги ачиди. Улуғ Тангри унинг хотири учун ваҳий индирди ва асирларга «Ҳозир сиз ҳатто шундай занжиру арконлар билан чирмаб боғланганингиз ҳолда, агар хайр тиласангиз, Улуғ Тангри сизни қутқаради ва қўлингиздан кетган нарсаларни ортиги билан қайтиб беради! Ридвон ва Гуфрон охиратда мавжуд бўлган икки хазинадир. Бири сизнинг қўлингиздан чиққан, иккинчиси эса охиратнинг хазинасидир» дея амр этди.

Бир одам «Банда бир амал қилганида тавфиқ ва хайр ана шу амалдан ҳосил бўладими ёки бу Аллоҳнинг лутфидан келадими?» – деб сўради. Мавлоно буюрди: Тангрининг лутфидан. Бироқ Улуғ Аллоҳ ўта лутфкор бўлгани учун буни қулга ҳадя этар ва ҳар иккаласи учун ҳам «Буларнинг иккаласи ҳам сендандир» дея амр этади. «Бас, уларнинг қилиб ўтган амалларига мукофот қилиб улар учун беркитиб қўйилган кўзлар қувончини (яъни охират неъматларини) бирон жон билмас»¹.

Савол берган яна сўради: «Модомики, Аллоҳ шу қадар лутфкор экан, у ҳолда, ҳар ким орзусини айтиб, ҳақиқий талаб билан гайрат кўр-

¹ Қуръон, 32-сура, 17-оят.

сатса, мақсадига етадими?» Мавлоно буюрдики, фақат бир бошсиз (яъни муршидсиз) бўлмайди. Мусо Тангрига итоат қилганида, Аллоҳ денгизда унинг учун йўллар пайдо этмиш. Мусо ва унинг одамлари денгиздан осонликча ўтишибди, бироқ итоатсизлик бошланиши билан фалон чўлда бир қанча йил қолиб кетишибди. Шундан кейин раҳбар уларни йўлга солишга ҳаракат қилади, уларнинг садоқатига назар солади. Масалан, бир қанча аскар бир амирнинг хизматида бўлса ва унга бўйин сунса, амир ҳам бутун ақлу закосини қўл остидагилар аҳволини яхшилашга сарфлайди. Агар хизматкорлар итоат этмай қўйса, амир ҳам ўз ақлини уларнинг эҳтиёжларини қондиришга ишлатмайди. Ақл инсон вужудида бир амир кабидир. Модомики, вужуд раиятлари унга бўйин сунса, барча ишлар текис кетади. Агар аксинча эса, ҳаммаси издан чиқади. Сархушлик келиши билан қўл оёқдан ва вужуднинг барча аъзоларидан ҳар хил номаъқулчиликни кутиш мумкин. Эртасига эса киши ўзига ўзи «Оҳ, нима қилиб қўйдим, нега урдим, нега сўқдим?» дейди. Шунинг учун ҳам, раҳбар бўлганда ва унга итоат этилганда, ишлар жойида бўлади. Масалан, ақл «Кетаман!» деганда, оёқ унга бўйин сунсинки, кета олсин, йўқса, (ақл) кетишни ўйламайди. Шу тарзда ақл вужудда амир ҳисобланади, қолганлар халқдир ва ўз билимларию нуқтаи назарларидан қатъи назар, ақл учун хизматкордирлар. Ақл – улар орасида валий. Агар халқ ақлга итоат қилмаса, ишлари доимо пушаймонлик ва паршонлик ичида бўлғуси. Лозим бўлганидек итоат қилинса-чи, уларнинг ўз ақлларига мурожаат этишларига ҳожат қолмайди. Чунки улар масалани ўз ақллари билан (балки) тушуниб етмаслар.

Шунинг учун ҳам, ақлга бош эгишлари зарур. Чунончи, тикувчилик дўконига берилган ёш бола устага итоат қилиши даркор. Модомики, бола-нинг мақсади бу касбни ўрганмоқ экан, демак, у ўз тасарруфидан воз кечиб, устанинг амрига «Лаббай» деб жавоб бериши шарт. (Худди шундай биз ҳам) Улуғ Тангридан фақат Унинг иноят асарлари ҳисобланган юз мингта заҳмат ва риёзатдан устунроқ бўлган иноят сўраймиз.

(Қуръонда айтилган) «Қадр кечаси минг ойдан яхшироқдир»¹ ояти билан «Аллоҳ тарафидан бўлган бир жазба бутун инсонларнинг ибодатларидан хайрлироқдир» (Ҳадис) сўзи бирдир. Яъни бир ишда Унинг инояти ҳосил бўлса, инсон юз минг марта заҳмат чекишдан ҳосил бўлган ишни майдонга келтиради. Инсоннинг янада кўпроқ ишламоғи яхшидир, хушдир, фойдалидир, аммо Унинг инояти олдида буларнинг нима қиймати бор?

(Биттаси) «Иноят ғайрат берадимиз?» деб сўради. У жавоб берди: «Нега бермасин. Иноят келиши билан ғайрат ҳам келади. Исо кўрсатган ғайратга қара – ҳали бешикдалигидаёқ «Мен Аллоҳнинг бандасидирман. У зот менга китоб – Инжил ато этди ва мени пайғамбар қилди»,² деди. Буюрдики: Расулуллоҳ Муҳаммад ҳам меҳнат қилмасдан бу мақомга восил бўлдими? У жавоб берди: «Ахир, Аллоҳ кўксини Ислом учун кенг қилиб қўйган, бас, ўзи Парвардигори томонидан бир нур, ҳидоят устида бўлган киши куфр зулматларида адашиб улоқиб юрган кимса билан баробар бўлурми?!»³. Аввалдан бўлган фазлдир (иноят, эҳ-

¹ Қуръон, 97-сура, 3-оят.

² Қуръон, 19-сура, 30-оят.

³ Қуръон, 39-сура, 22-оят.

сон, олимларга хос фазилат – тарж.). Инсон ўз ичидаги исендан қутулса, буни Аллоҳнинг фазли ва карами, дея билмоғи керак. Йўқса, у билан бирга бўлган дўстларида бу ҳол нечун воқе бўлмади? Фазл ва мукофотдан кейин оловнинг учқуни сингари сачраган бир ҳол пайдо бўлади. Илк учқун ато (бағишлов)дир. Агар учқунни парвариш айлаб, оловини ортгирсак, ундан фазл ва жазо (муқобили) ҳосил бўлур.

Қуръонда «Инсон ожиз қилиб яратилгандир»¹ дея буюрилади. Амр этилганидек, инсон дастлаб ушоққина, заиф бўлади, бироқ шу заиф учқунни парвариш этсанг, гуркираб оламни ёқади. Ушбу хусусда Қуръонда «Албатта сиз улуғ Хулқ соҳибисиз», дейилади.

Мавлонога «Сизни жуда ҳам севишади» дедим. (Ҳазрат) буюрдик: «Менинг зиёратим ҳам, сўзларим ҳам дўстлик нисбатида эмасдир. Мен ақлимга келганини сўйлайман. Тангри истаса, шу сўзни ҳам фойдали қилади ва кўксингизга жойлайди. Бундан фавқулудда буюк фойдалар ҳосил этади. Тангри истамаса, юз минг сўз айтилган бўлса ҳам, уларнинг ҳеч бири қалбингизга кирмайди, келиб-кетади, унутилади. Масалан, оловнинг бир учқуни кийимга тушса, Тангри истаса, шундан ўт чиқади, агар истамаса-чи, юз учқун тушса ҳам, барчаси сўнади, таъсир этмайди».

«Осмонлар ва ер қўшинлари ёлғиз Аллоҳникидир»². Бу сўзлар – Тангрининг қўшини. Унинг (Тангрининг – тарж.) раҳбарлигида қолганларни оладилар (забт этадилар). Тангри мингларча аскарга «Боринг, фалон қалъага кўрининг, фақат

¹ Қуръон, 4-сура, 28-оят.

² Қуръон, 48-сура, 4-оят.

олманг» деса, улар айтилгандек ҳаракат қиладилар. Агар биргина отликқа «Анави қалъани забт эт!» деса, у ҳеч қийинчиликсиз қалъани забт этади. Тангри бир пашшани Намрудга бало қилди ва шу тарзда уни ҳалок этди. «Орифнинг наздида бир чақа билан олтин, арслон билан мушук тенгдир» дейилганидек, агар Улуғ Тангри истаса, бир чақа билан минг динорлик иш қилиш мумкин ва аксинча, минг динор билан киши бир чақалик иш қилолмайди. Намрудга пашшани офат қилгани каби (Тангри) инсонга бир мушукни бало этса, бас, унинг куни битади. Агар ўлдиришни истама-са-чи, арслон ҳам инсоннинг қаршисида титраб қочади ёхуд унинг эшагига айланади. Зеро, баъзи дарвешлар арслонни эшакдай минишган.

Тангри Иброҳимни ўтда куйиб кетишини хоҳламагани учун олов пайғамбарга совуқ бир модда каби таъсир қилди. Ҳатто айтиш мумкинки, оташ гулистонга айланди. Тангридан умид қиламизки, бизнинг бу сўзларимизни вужудингиз қулоққа айланиб эшитасиз. Агар сизнинг ичингизда сўзимизга хайрихоҳ бир туйғу бўлмаса, айтганларимиздан наф йўқ. Ахир, ичкаридаги ўғри келиб эшикни очиб бермагунча, ташқаридаги ўғри уйга киролмайди-да. Яна бир мисол: дарахтга намлик, аввало, унинг илдизидан келмаса, сен юқоридан қуйган сув – беҳуда.

(Бу дунёда) юз мингларча нур кўрсалар ҳам, нурнинг аслидан ўзгасига қиймат бермайдилар. Агар кўзда бир нур бўлмаса, (у) бутун оламини тўлдириб турган нурни кўрмайди. Бунда асос бўлган нарса нафсдаги қобилиятдир. Нафс бошқа, руҳ бошқа бўлади. Кўрмаяпсанми, ахир, инсон уйқуда экан, нафс қаерларга бориб келмайди?

Руҳ эса ҳамиша вужудда қолади. Айланиб юрган нафс ва унинг каби бир нарсадир.

Биттаси «Алининг нафсини билган Тангрини ҳам билади, деганлари нафсми?» деб сўради. У «Бу нафсдир, дейилса, уни чўлу биёбонга отмаслик лозим. Биз нафсни англатсак, тушуниб қолар. Чунки у нафсни билмайди», деди. Бу – сўз билан тушуниладиган нарса эмас. Сўз билан шу қадар бўлади. Бизнинг демоқчи бўлганимиз бу: Шундай бир олам борки, уни қидирмоғимиз керак. Бу дунё ва ундаги гўзал, хуш нарсалар инсоннинг ҳайвонлик тарафининг насибасидир. Улар ҳайвонликка куч беради. Асос бўлган инсонлик жиҳати эса кундан-кунга заифлашади. «Инсон гапирувчи ҳайвондир», дейишади. Демак, у икки нарсдан иборатдир. Бу дунёдаги унинг ҳайвонлик тарафининг озуқаси шаҳват кўзғатувчи нарсалар ва орзулардир. Инсонлик тарафининг озуқаси эса билим, ҳикмат ва Аллоҳнинг Жамолидир. Инсоннинг ҳайвонлик тарафи Ҳақдан, инсонлик тарафи эса дунёдан қочмоқдадир. «Сизлардан айримларингиз мўминдир». Вужудда икки шахсият доимо жанг қилмоқдадир. Кўрамиз, толе кимга кулиб боқаркан! Жамадодни (тош, тупроқ каби қаттиқ жисмларни – тарж.) нечун жамадод дейишади? Чунки улар жонсиз ва дўниб қолгандир. Модомики, қиш йўқ экан, у ҳолда, булар нега жонсиз ва музлаган аҳволда? Оламнинг маъноси мужарратдир (ёлғиз, соф – тарж.). У кўзга кўринмайди, фақат таъсир воситасида англашилади, холос. Бу олам ҳамма нарсаси яхлаган ва ўлик ҳолда бўлган қиш мавсумига ўхшайди. Аммо қандай қиш? Бу ақлий бир қишдир, ҳиссий эмас. Илоҳий ҳаво эсиши билан саратон жазирамасида бутун музликлар эриганидек, тоғлар

ҳам эриб, олам сув ҳолига келади. Қиёмат куни ҳам ана шу ҳавога ўхшайди, зуҳур этиши билан ҳаммаёқ эрийди. Улуғ Тангри мазкур калималарни бизга аскар қилиб беради. Душманга қарши қўймоқ ва уни даъф этмоқ учун атрофингизга бир саъд (девор) тиклайдилар. Фақат асос шуки, ичкаридагилар душмандир, ташқаридагилар эса ҳеч вақо. Ахир, кўрмаяпсанми, мингларча кофир бир кофирнинг асири, у эса ҳаммасининг подшоҳидир. Нафси кофир ҳам душманларнинг асиридир. Демак, англашилмоқдаки, бу ерда муҳими – тушунча. Бундай ожиз ва жирканч тушунчага мингларча одам, ҳатто бутун олам асир бўлса, ҳисобсиз тушунчалар мавжуд ерда унинг (инсоннинг – тарж.) буюклиги ва шон-шуҳрати қандай бўлиши зарур? Булар оламларни қандай қилиб қўлга киритади, душманларни қандай йўқ этади? Сон саноқсиз инсонларнинг (суратларнинг), охири кўринмаган улкан қўшиннинг бир одамга асир бўлганини кўрмоқдамиз. Одамнинг ўзи эса арзимаган бир тушунчанинг қулидир. Бир ожиз тушунчанинг асири бўлган булар буюк ва мислсиз таҳликали, қутлуғ ва улуғ тушунчалар қаршисида нималар қилар экан? Демак, англаяпмизки, иш – тушунчаларнинг қўлида ва суратлар (инсонлар – тарж.) уларга боғли, уларнинг қуролидир. Инсонлар тушунчасиз ҳеч нарсага ярамайдилар, жамадод (жисм) ҳисобланадилар. Кўринишдан юз ёшда бўлса ҳам, аммо нарсаларнинг фақат зоҳиринигина биладиганлар ҳали боладирлар. Пайғамбар: «Биз кичик урушдан катта урушга ўтдик» (Ҳадис), – дейди. Яъни биз суратлар билан жанг қилаётгандик, энди эса тушунчалар қўшинлари билан олишмоқдамиз. Эзгу тушунчалар ёвуз тушунчалар ўрнини эгаллаши

учун курашмоқдамиз, демакдир. Аслида, энг буюк жанг ва кураш шу эмасми? Демак, меҳнат қилган, ишлаган тушунчалардир. Улар ўртада вужуд бўлмаса ҳам, фаолиятда бўла оладилар. Чунончи, энг фаол ақл ҳеч қандай воситасиз фалакни айлантирмоқда, бизга, олатга муҳтож эмаслигини исбот этмоқда.

ШЕЪР: (Сен бир жавҳарсан ва икки олам сенинг ерингдир. Жавҳарни бу ердан қидирмоқ айбдир. Илмни кўнгилдан излаган кишининг ҳолига йиғла, ақлни жондан айирганнинг ҳолига эса кул).

Жавҳар мушк халтасига ўхшайди. Дунё ва унинг завқларию лаззатлари ҳам мушк халтаси кабидир. Шу билан бирга, булар мушк бўйини ҳам эслатадилар. Аммо ушбу бўй (ҳид) тасодифдир. Инсон мушкнинг бўйига қаноатланмай, унинг ўзини қидирса, яхши бўларди. Мушкнинг бўйи билан кифояланиш – ёмон, чунки бўй мушкнинг сифатидир. Мушк топилса, бўйи ҳам у биландир. Агар мушк юзини бошқа томонга бурса, ундан баҳраманд бўлаётганлар ҳолига вой. Мушкнинг бўйи мушкка тегишли бўлгани учун у билан бирга кетади. Толели киши мушкка эга бўлган ва ўзи ҳам унга ўхшаган зотдир. Чунки у худди мушк каби атрофга хушбўй таратади, бора-бора ўзи ҳам мушкка айланади. Инсоннинг эса фақат исмигина қолади. Масалан, бир от улкан тузликда қолиб чириса, у ҳам тузга қўшилиб кетади. Отнинг отлиги унинг тузга айланиб кетишига монелик қилолмайди. Шунинг учун инсон Тангрининг нури ва аксидан бошқа нарса бўлмаган бу дунё завқлари ва гўзалликларидан кечиши ҳамда улардан қоникмаслиги лозим. Чунки бу нур ва гўзаллик мангу эмасдир. Унинг мангу-

лиги Тангрига нисбатда эмас. Бу гўё қуёшнинг уйларда порлаган нурига ўхшайди. Нур қуёшга боғли ва у билан биргадир. Қуёш ботиши билан у ҳам кетади. Нурдан айрилмаслик учун қуёшнинг ботмаслиги керак бўлади. Амал ҳамда илм мавжуддир. Баъзиларнинг амали бор-у, илми йўқ. Баъзиларда эса – аксинча. Агар инсонда ҳам амал, ҳам илм бўлса, у ўта муваффақиятли зотдир. Бунга ўхшаган нарсаси шудир: Бир одам йўл юради, аммо бу – унинг йўлими, йўқми, билмайди, кўр-кўрона ҳаракат этади. Ниҳоят, қаршисидан маъмур бир ер чиқади ёхуд хўрознинг қичқирғини эшитади. Бошқа биров эса йўлини ҳам, манзилни ҳам билади. Унинг учун аломату ишоратга ҳожат йўқ. Иш унинг қўлидан келади. Энди қиёсланг, бу одам қаерда-ю, наригиси қаерда? Демак, илм ҳамма нарсадан устундир.

ФАСЛ. Пайғамбар (Саллаллоҳу алайҳи ва саллам) «Кеча узундир, уни уйқу билан қисқартирма, кундуз порлоқдир, уни гуноҳлар билан қорайтирма» (Ҳадис), деди. Кеча Аллоҳга сир айтиш ва ёлбориш учун узундир. Бунда инсон дўст ва душманлари томонидан безовта қилинмайди ва Аллоҳ билан ёлғиз қолади. Улуғ Тангри инсон амалларини кўз-кўз этишдан сақлашни ва фақат Аллоҳ учун қилишини таъминлаш мақсадида кечани бир пардадек тортган. Аммо зулмат тунда ҳам амалларини фақат кўрсатиш ниятидагина адо этганлар ёлғиз Тангри учун ибодат қилганларидан ажралиб туради. Кўз-кўз учун амал қилган кимса ярамасдир. Бундай иккиюзламачи одам ўзига ўзи: «Модомики, мени ҳеч ким (кечаси – тарж.) кўрмас экан, унда нега ибодат қилайин?» дер. Жаво-

бан: «Сени кўрмоқда, фақат сен – сени кўрганни кўра оладиган инсон эмассан», дейишади. Сени шундай бир зот кўрмоқдаки, ҳар ким унинг қудрати қўлидадир ва ожиз қолганларида ҳамма Уни чақиради. Одамлар бирор жойлари оғриганда ё бирор фалокат юз берганда, ўзларини ишончли аҳволда ҳис этмаганларида Унга мурожаат қиладилар ва илтижоларининг мустажоб бўлишига инонадилар. Бироқ Аллоҳ улар тилаklarини бажо келтирганда, улар яна оёққа турганларида, такрор хаёлга бериладилар ва: «Эй Тангрим! Зиндоннинг бир бурчагида минг «Қулҳуваллоҳ» ила зерикмасдан Сени чорлагандик ва Сен бизга ёрдам бердинг. Энди биз ташқаридамиз, бироқ зиндонда бўлганимиздагидек ҳамон Сенга муҳтожмиз. Бизни қоронғу оламнинг зиндонидан чиқар-да, набийларнинг оламига етказ. Ахир, бизга ўша зиндондан чиққан ва дарддан халос бўлган онимиздаги ихлос нечун келмаётир-да, бунинг ўрнига юз минг турли хаёл ҳосил бўлмоқда? Хаёлларнинг фойда бериш-бермаслиги ҳам аниқ эмас. Улар фақат дангасалигу зерикиш ҳиссини уйғотаётир. Буларнинг кулини кўкка совурган ишонч ва аниқлик қаерда?» дея Улуғ Тангрига ёлборадилар. Жавобан Улуғ Тангри буюрадики: Менинг бундан мақсадим, сиздаги ҳайвоний нафсдир. Бу Мен ва сизнинг душманимиздир. Эй мўминлар! «Менинг душманим ва сизларнинг душманларингиз бўлган мушрикларни дўст тутманглар»¹. Бу душманни ҳар доим мужоҳада (дин учун кураш – тарж.) зиндонда ушлаб туринг. Чунки зиндонда бало ва дард исканжасида экан, ихлосингиз қувватланади.

¹ Қуръон, 60-сура, 1-оят.

Тишинг ё бошинг оғриганда, бирор нарсадан қўрққанда Тангрига нисбатан ичингда ихлос пайдо бўлишини минг марта синаганинг ҳолда, нега яна танангнинг роҳатига боғланиб қолдинг? Ҳар доим уни (танани – тарж.) боқдинг, парвариш қилдинг, нега? Ипнинг учини қочирманг: нафс хоҳишларини адо этишдан сақлансангиз, абадий муродингизга етасиз ва ушбу зулматхонадан – зиндондан қутуласиз. Шунинг учун Қуръонда: «Энди ким ҳаёти – дунёлик пайтида Қиёмат куни Маҳшаргоҳда Парвардигорининг (ҳузурда) туриши (ва У зотга ҳисоб-китоб бериши) дан қўрққан ва нафсини ҳавойи хоҳишлардан қайтарган бўлса, у ҳолда фақат жаннатгина (унинг учун) жой бўлур»¹, дейилади.

ФАСЛ. Шайх Иброҳим дедики, Сайфуддин Фарруҳ бир одамни калтакларкан, унинг айбини атрофдагиларга ҳам айтарди. Натижада, ҳамма айбдорни урди, ҳеч ким уни қутқаришга ҳаракат қилмади.

Мавлоно буюрдики, бу оламда кўрган нарсангни ҳаммаси у дунёда ҳам айни шундоқдир. Бу дунёда юрганлар балки у дунёдан намунадир ва улар ўша ёқдан келтирилгандир. Қуръонда «Сизларнинг ризқу рўзингиз бўлмиш ҳар бир нарсанинг асли – манбаи Бизнинг даргоҳимиздадир»², дея амр этилган.

Дўкондаги нарсалар омбордагиларнинг қисмларидир. Ахир, омборлардагини дўконга сиғдириб бўлмайди-ку! Инсон ҳам ана шундай дўконга ўхшайди. Унга ҳам Тангрининг сифатлар хазиналаридан бирор-бир парча (эшитиш, кўриш, гаплашиш, ақл, билим, мардлик ва ҳоказолардан)

¹ Қуръон, 79-сура, 40-41-оятлар.

² Қуръон, 15-сура, 21-оят.

берилган. Демак, инсонлар Тангрининг сайёр сотувчиларидир ва улар тижорат билан машғул. Кундузи савдо қилиб идишларни бўшатади, кечаси эса бўш идишлар яна тўлдирилади. Қувватлантирилади.

У оламда турли-туман кўзлар, назарлар бордир. Улардан инсонга ҳам намуна берилди. Кўрмоқ! Бу – инсоннинг кўришидан иборат эмас. Бироқ у бундан ортигига бардош этолмайди. Ушбу сифатларнинг ҳаммаси сўнгсиз бўлса-да, улар муайян ўлчовларда тақсим қилинади. Ахир, ўйлаб кўргин, шу вақтгача қанчадан-қанча одамлар келиб кетди ва улар бир денгизда тўпландилар. Агар ҳар ким ана шу денгизнинг нақадар улканлигини билса, оламнинг ҳам шундан майдонга келганлигини ва яна ўша ерга қайтиш бўлажagini қабул қилмоғи лозим. Чунки «Албатта биз Аллоҳнинг бандаларимиз ва албатта биз у зотга қайтгувчилармиз»¹, деб буюрилган. Яъни бизнинг барча парчаларимиз У ёқдан келгандир, У ёқдан бир намунадир. Ва яна Унга қайтажакдир. Бу катта-кичик ҳайвонлар учун ҳам шундоқ.

Инсонларда айрим васфлар гизли сақланади, аммо маълум бир ташқи таъсир воситасида ошкор бўлиб қолади. Фикр юритиб қараганинда эса, ўзингда ҳеч қандай сифат тополмайсан. Чунки сифатлар яширин. Бу – денгиздаги сувга ўхшайди, тўлқин бўлмагунча, ташқарига чиқмайди. Тўлқин – ичида (ташқи восита бўлмай) вужудга келган ҳаракат. Денгиз сассиз ва сокин бўлгани учун буни кўриб бўлмайди. Сенинг гавданг денгиз соҳилида. Руҳинг эса денгиздир. Ундан не-не балиқлар, илонлар ва қушларнинг

¹ Қуръон, 2-сура, 156-оят.

чиқиб кирганини кўрмайсан. Сенинг қизишмоқ, қизғанмоқ, шаҳват ва яна бошқа сифатларинг бошларини денгиздан чиқарадилар. Мазкур васфлар Тангрининг латиф ошиқларидир. Уларнинг гўзалликларини кўриб бўлмайди. Фақат дил либоси воситасида илғаш мумкин, ечинганларида эса латифликлари боис кўзга кўринмайдилар.

ФАСЛ. Инсонда шу қадар улкан ишқ, ҳирс, орзу ва дард бордирки, юз мингларча олам ўзиники бўлса ҳам, кўнгли тинчимади. У ишда, санъатда, илми нужумда, ҳақимликда машғул... Бироқ буларнинг ҳеч биридан ҳузур тополмайди. Чунки истаган нарсасини қўлга киритолмаган. Ёр-дилоромлар, яъни кўнгилини тинчлантирувчи, демакдир. Шундай экан, кўнгили бошқа билан қандай хотиржам бўлсин? Завқ ва орзулар зинапояга ўхшайди. Зиналар ўтириб, дам олишга мослашмаган, аксинча, устига босиб ўтилади, холос. Умрини шу зиналарда беҳуда ўтказмаслик учун гофилликдан тез уйғонган ва аҳволнинг моҳиятини англаб етган зот қандай бахтли!

Кимдир «Мўғуллар молимизни тортиб олишяпти, бироқ ора-сирада яна қайтиб беришяпти. Қизиқ, бунинг мантиғи не?» деб сўради. Мавлоно буюрдикки, мўғул олган ҳамма нарса гўё Аллоҳнинг хазинасига кирмоқдадир. Чунончи, денгиздан бир кўза сув олсанг, энди бу сенинг мулкинг бўлади ва биров келиб уни талаб қилолмайди. Бироқ сен сувни денгизга такрор тўксанг, энди у ҳар ким учун ҳалол бўлғуси. Чунки сув бундан буён сенинг молинг эмас. Шу нуқтаи назардан, бизнинг молимиз уларга (мўғулларга – тарж.) ҳаром, уларнинг моли эса бизга ҳалолдир.

«Ислом динида уйланмаслик йўқдир. Жамла ниш раҳматдир» (Ҳадис). Мустафо кўпчилик би-

лан ҳаракат қилди. Чунки жамланган руҳларнинг буюк асарлари мавжуд. Инсон ёлғиз экан, бундай асар ҳосил бўлмайди. Масжиднинг қурилишидан мақсад – маҳалла халқининг у ерда тўпланиши ва Аллоҳ раҳматини орттиришдир. Уйларнинг бўлак-бўлак бўлишининг фойдаси эса, одамлар айбларини беркитмоқдан иборат. Шаҳар халқини тўпланиши учун жомий бино этилган. Каъба, аввало, зиёрат қилишлари учун, қолаверса, бутун дунё (мусулмонларининг – тарж.) бир ерга жамланишлари учун вожиб этилди.

Бири дедики, «Мўғуллар дастлаб бу ерга келганларида қип-яланғоч эдилар. Минадиган ҳайвони – ҳўкиз, қуроллари эса ўтин (таёқ – тарж.) эди. Энди эса қоринлари тўйди, барча яхши нарсаларга эга чиқдилар. Энг гўзал араб отлари ҳам, энг кучли қурооллар ҳам уларнинг қўлларида». Мавлоно буюрдикки, уларнинг кўнгиллари чўкиб, ўзлари ожиз қолган пайтда Тангри илтижоларини қабул этди ва ёрдам берди. Энди эса шу қадар муҳташам ва бақувват бўлган дамларида халқнинг фақирлигию заифлиги воситаси билан Улуғ Аллоҳ уларни даъф қилади. Шу тарзда, улар Тангрининг кўмаги билан дунёни забт этганликларини, ўз куч-қувватлари билан эса, ҳеч қаерга боролмасликларини англамоқлари учун халқнинг қудрати ила Аллоҳ уларни йўқ қилади. Илгари улар узоқ бир чўлда фақир, яланғоч ва бечора бир аҳволда яшардилар. Фақат баъзиларигина тижорий мақсадлар билан Хоразмга келиб, ўзлари учун кийим-кечак олиб кетарди. Хоразмшоҳ бу тижоратни ман қилиб, тужжорларни ўлдиришга ҳукм этди. Ўз савдогарларини ҳам улар тупроғига боришларини истамади. Омон қолган мўғул

тузжорлари (Румий уларни бу ўринда «татарлар» деб атайти – тарж.) эса, ватанларига қайтиб, подшоҳларига воқеани айтиб берадилар. Ҳукмдорлари ўн кунга изн олиб, бир ғорнинг ичига кириб кетади ва чин дилдан ибодат этади, Аллоҳга ёлборади. Ниҳоят, Улуғ Тангридан «Сенинг тилагингни, илтижоларингни қабул эдим. Ташқари чиқ. Қаерга борсанг ҳам, музаффар бўл!» деган бир сас келади. Шунинг учун ҳам, улар (мўғуллар – тарж.) Тангрининг буйруғи ила йўлга тушганлари боис, қаршиларига чиққан ҳар қандай кучни босиб-янчдилар, ер юзини қопладилар.

Кимдир «Татарлар (мўғуллар – тарж.) ҳам қиёматга ишонишади ва албатта, ҳисоб-китоб куни бўлажак, дейишяпти», – деди. Мавлоно буюрдики, ёлғон айтишади, ўзларини мусулмонлар билан бир қилиб кўрсатмоқчилар улар. Яъни биз ҳам биламиз ва ишонамиз, демоқчи бўлишади. Туядан: «қаердан келяпсан?», деб сўрашса, у «ҳаммомдан», деб жавоб берибди. Шунда: «тўпифингдан маълум», дейишибди. Худди шундай, агар улар ҳам қиёмат кунига инонишса, бунни далили қани? Ахир, бу гуноҳлар, зулмлар, ёмонликлар усти-устига ёққан қордек қатланган. Қуёшнинг қорларни эритганидек, гуноҳ қилишдан воз кечиб, Ҳаққа қайтиш (Инобат) ва пушаймон қуёши ўша қат-қат музликларни эритади. Шунда Тангридан кўрқилади ва дунёнинг ҳақиқий аҳволи аёнлашади, исён тарк этилади. Агар киши «Мен қуёшни кўрдим, саратон иссиғи билан устимга нур сочди» деса-ю, ўзи қор ва муз ҳолида бўлса, унинг гапларига ишониш мумкинми? Саратонда қор ва музнинг эримаслиги – бўлмагур гап. Улуғ Аллоҳ ҳар нақадар

яхши ва ёмон амалларнинг жавоби қиёматда берилади, деб ваъда қилса-да, биз намуналарни бу дунёда ҳам ҳар лаҳзада кўрмоқдамиз. Масалан, бир одамнинг кўнгли фараҳласа (қувонса – тарж.), демак, у кимнидир севинтирган ва ундаги қувонч ана шу ишнинг мукофотидир. Худди шундай, инсоннинг хафагарчилиги – унинг бошқа бировнинг кўнглини оғритганига муносиб жавоб. Булар у дунёнинг армуғонлари, жазо кунининг ўрнакларидир. Мақсад – оз нарсалар орқали (одамларга) кўпни тушунтириш. Бу – омбор тўла буғдой ҳақида тасаввур бериш ниятида бир ҳовуч буғдойни кўрсатишдек гап.

Шунчалик улуғ бўлишига қарамай, бир кечаси Мустафонинг ҳам қўли оғриб қолди. Унга «Бу Аббоснинг қўли оғришидан майдонга келмоқда» деган ваҳий келди. Чунки Мустафо Аббосни асир олиб, тутқунлар билан бирга боғлаганди. Тангрининг амри билан шундай бўлгани ҳолда, бари бир, Муҳаммад жазосини тортди. Худди шундай, сенда ҳам майдонга келган нохушлигу касалликларни барчаси қачонлардир қилган ёмонликларинг ва гуноҳларинг мевасидир. Жуда кўп ёмон ишлар қилдинг, бироқ билимсизлигинг туфайли уларнинг ножоиз эканини билмайсан ёки бир динсиз ўртоғингнинг таъсирида қолгансан. Ҳатто сен буларнинг гуноҳлигини тушунмайсан. Энди буларнинг жавобига боқ: қанча қувончинг бору, қанча ғам-ғуссанг бор. Ғам-ғусса мутлақо бир гуноҳнинг муқобили, қувонч эса, албатта, ибодатнинг мукофотидир. Шунинг учун ҳам, Мустафо бармоғидаги узукни айлантларкан, «Сени беҳудага вақт ўтказсин ва ўйнасин, деб яратмадик!» дея койинганди. «Ёки сизларнинг гумонингизча, Биз сизларни беҳуда (яъни дунёда

сизлардан бирон вазифа бермайдиган, охиратда ҳисоб-китоб қилмайдиган ҳолда) яратдикми?»¹ – дея буюрилганидек, сен ҳам куч-қувватингни Тангрига ибодат этишу савоб амал қилишга бағишладингми ёхуд гуноҳга сарфладингми? – қиёсла. Тангри Мусони халқ билан машғул айлади. Бироқ Тангри ҳикмат билан унинг фақат бир томонинигина халққа боғлади. Ҳизрни эса бутунлай ўзи билан банд этди. Мустафога эса аввал Ўзи билан бўлишга, кейин эса «Халқни давват қил, тузат ва уларга ўғит бер!» дея амр этди. Мустафо «Эй Тангрим! Мен нима гуноҳ қилдимки, ҳузурингдан қуваяпсан. Халқни истамайман» дея йиғлаб сиқтади. Улуғ Аллоҳ «Эй Муҳаммад! Сен ҳеч хафа бўлма, сени халқ билан банд қилиб қўймайман. Улар билан машғул бўлган чоғингда ҳам мен билан бўлурсан. Халқ билан бўлганинг вақтда бошингдаги сочининг бир толасини ҳам камайтирмайман. Нима қилсанг-да, бари бир, вуслат (висол, Аллоҳ билан биргалик – тарж.) ичра бўлурсан» дея буюрди.

Битгаси «Азалий ҳукмлар ва Тангрининг тақдир айлаганлари ҳеч ўзгарадими?» дея сўради. Мавлоно буюрдикки, Тангрининг азалда «Ёмонликка қарши – ёмонлик, яхшиликка жавоб – яхшилик бўлиши керак» деган ҳукми асло ўзгармайди. Чунки Улуғ Аллоҳ Ҳоқимдир ва «Сен ёмонлик қил, яхшилик топасан» демайди. Ахир, буғдой экиб арпа, арпа экиб буғдой ўриб бўладими? Асло! Барча авлиёю анбиёлар ҳам «Яхшиликнинг жавоби яхшилик, ёмонликники ёмонликдир» деганлар. «Бас, ким (ҳаёти-дунёдалик пайтида) зарра мисқоличалик яхшилик қилса,

¹ Қуръон, 23- сура, 116- оят.

(қиёмат кунда) ўшани кўрур. Ким зарра мисқоличалик ёмонлик қилса, уни ҳам кўрур!»¹.

Азалий ҳукм тўғрисида билмоқчи бўлган нарсангни ўргатдик, атрофлича тушунтирдик. Бу асло ўзгармайди. Тўғри, баъзан қилган яхшилигинг ёки ёмонлигинг миқдориди муқобилини ололмайсан. Бироқ яхшилиқ ва ёмонликнинг жавоби мутлақо бўлажакдир, яъни ҳукм мутлақо ўзгармасдир. Бир маҳмадона кимса «Биз Тангри саодатидан маҳрум бўлган гумроҳнинг охират саодатига муяссар бўлган саид (қутли – тарж.), саиднинг эса гумроҳ бўлганини кўряпмиз» деди. Мавлоно буюрдики, «Бўлиши мумкин. Чунки гумроҳ яхшилиқ қилгани учун саид, саид эса ёмонликка яқин юргани учун гумроҳ бўлгандир. Масалан, Иблис «Мени оловдан, уни (одамни) эса тупроқдан яратдинг», деб Одамнинг яратилишига эътироз қилгани учун Тангрининг абадий лаънатига учради ва малакларга раҳбарликдан, бизнинг ҳузуримиздан қувилди. Шунинг учун биз ҳам, «Яхшилиқнинг жавоби яхшилиқ, ёмонликнинг жазоси ёмонлик» деймиз.

Битгаси «Агар одам рўза тутаман, деб аҳд қилса-ю, тутмаса, бунинг каффорати (диний бир гуноҳни ювиш учун Аллоҳ ризоси йўлида нимадир бермоқ – тарж.) борми?», дея сўради. Мавлоно буюрдики, Шофий мазҳаби олимларининг фикрича, каффорат бор. Чунки ўша одам аҳд қилган ва бу аҳд қасам даражасидадир. Қасам адо этилмаса, каффорат вожиб бўлғуси. Аммо Абу Ханифа учун аҳд – қасам маъносида эмас. Шунга кўра, каффоратга эҳтиёж йўқ. Аҳд икки турлидир: Биринчиси – мутлоқ, иккинчиси шартга боғли. Мутлоқ «Бир кун рўза тутишим керак!»

¹ Қуръон, 99-сура, 7-8-оятлар.

сўзидир. Шартлиси «Фалон келса, бир кун рўза тутишим керак!» қайдидир. Бир одам эшагини йўқотиб қўйди. Уни топиш ниятида уч кун рўза тутди ва уч кундан кейин эшагини ўлик ҳолда топди. Жуда қаттиқ хафа бўлди ва шу ҳолида кўкка қараб: «Агар шу уч кунлик рўзамнинг эвазига рамазонда олти кун емасам, одам эмасман. Менинг эшагимни олиб йўқотадиган сенми?» – деди.

Битгаси «Аттахӣёт, Саловат ва Таййиботнинг маъноси нимадир?» деб сўради. Мавлоно буюрдики, Ҳаққа топинмоқ ва бандалик қилмоқ биздан ҳосил бўлмайди ва биз буларсиз ҳечмиз. Демак, Таййибот, Саловат ва Аттахӣёт биздан бўлмай, Аллоҳдандир, Аллоҳга хосдир. Масалан, баҳор фаслида одамлар зироат билан машғул бўладилар, қирларга чиқадилар, ҳар турли ишни бошлайдилар. Буларнинг барчаси баҳорнинг эҳсонидир, йўқса, одамлар уйларидан чиқмасди. Демак, бу экин-текинлар, саёҳатлар... ҳамма-ҳаммаси баҳорнинг ишидир. Кўклам – одамларнинг валинеъмати. Шунга қарамай, уларнинг кўзлари яна сабабда. Ҳамма нарсани сабабга боғлайдилар. Фақат авлиёларгагина сабаблар яратувчисини билиш ва сабабларнинг ўзлари ҳақиқатни тўсиб турган парда эканлигини англаш насиб бўлган. Чунончи, одам парда орқасидан туриб гапирса, бошқалар гапнинг эгаси парда, дея ўйлайди. Унинг бор-йўғи бир рўмол эканини билмайди. Қачонки, одам парда орқасидан чиққанда, парданинг бир тўсиқ бўлганини тушунади. Тангрининг валийлари эса сабаблар ортида зоҳир бўлган ва қилинган ишлардан бохабардирлар. Масалан, тоғдан туя чиққан, Мусонинг асоси аждаҳога айланган, метиндек тошдан ўн иккита чашма

сизиб чиқан, Мустафо бир ишорат билан ойни иккига бўлган, Одам ота-онасиз дунёга келган, Иброҳим учун эса олов бўстонга дўнган ва ҳоказо. Авлиёлар буларни кўрганда, сабабларнинг ўртадаги баҳона эканлигини, аслида эса ишни ўзга зот бажарганини биладилар. Сабаблар авомнинг машғул бўлишлари учундир, улар бажарувчини кўришга монелик қилган пардадан бошқа нарса эмас. Ушбу ҳақиқат валийларга кундек равшан. Улуғ Аллоҳ Закариёга «Сенга фарзанд ато этаман» деди. Бу бўлса, «Мен ҳам, аёлим ҳам жуда кексайиб қолганмиз. Айниқса, аёлим бола кўролмайди. Эй Тангрим, бундай аёлдан қандай қилиб бола туғилади?» дея йиғлади. Унга «Эй Закариё, ундай дема, калаванинг учини йўқотдинг. Мен сенга сабаблардан ҳоли бўлган ишларни юз минг марта кўрсатганим ҳолда, сен барчасини унутибсан, уларнинг баҳона эканлигини ҳам билмайсанми? Шу онда мен кўзинг ўнгида сендан (аёл ва ҳомила бўлмасдан) юз мингта бола дунёга келтира оламан. Бунга кучим етади. Ҳатто, бир ишоратим билан етук олим одамлар майдонга келади. Ахир, сени (ҳам) руҳлар оламида ота-онасиз яратмадимми? Сендан олдин сен ҳақингдаги лутф ва иноятларим йўқмиди? Буларни нега унутяпсан?» дея амр этди. Анбиё ва авлиёнинг, яхши ва ёмон барча хилқатларнинг аҳволлари даражаю жавҳарларига кўра шундайдир. Чунончи, кофирлар юртидан мусулмон вилоятларига турли ёшдаги қулларни келтиришиб сотадилар. Ёш қуллар мусулмонлар орасида ўсаркан, ўз мамлакатига тегишли урф-одатларни унута бориб, кексайганда эса бутунлай эсидан чиқаради. Эс-ҳушини таниган пайтда келтирилган қулнинг хотирасида анча-мунча нарса қолади. Баъзилар

эса ҳеч нарсани эсдан чиқармайдилар. Худди шундай руҳлар ҳам у оламда Тангрининг ҳузурида шундоқ эдилар. (Масалан), Аллоҳ «Мен Парвардигорингиз эмасманми?» деб ўзларига қарши гувоҳ қилганида, улар «Ҳақиқатан Сен Парвардигоримизсан, бизлар бунга шоҳидмиз»¹ деб жавоб беришган. Уларнинг (руҳларнинг – тарж.) емиш ва кийим-кечаклари Тангрининг ҳарфсиз ва сасиз бўлган каломидир. Руҳларнинг ҳам баъзилари бола экан (бу дунёга – тарж.) келтирилганликлари учун мазкур каломни эшитганда аҳволни тушуниб етмайдилар, ўзларини бу каломга ёт ҳисоблайдилар. Бундайлар тамоман куфр ва разолатга фарқ бўлгандир, руҳлари пардалангандир. Бошқалари эса (у оламни) озроқ хотирлайдилар, у оламнинг ҳавоси, таъсири буларда ора-сира ўзини намоён қилади. Булар мўминлардир. Яна шундайлар ҳам борки, улар ўша каломни эшитишлари билан аҳволни айнан хотирлайдилар, пардалар кўтарилади, ҳамма нарса ўз жойига тушади. Булар пайғамбарлар ва валийлардир.

Мен Ёронга (дўстларга, аҳбобга – тарж.): «Ичингизда маъно келинлари юз кўрсатиб, сирлар ошкор бўлганда, эҳтиёт бўлиб, бегоналардан яширинг, бизнинг сўзимизни ҳаммага ҳам айтманг», деб васият қиламан. «Чунки ҳикматни барчага ҳам берманг, агар берсангиз, ҳикматга нисбатан зулм қилган бўласиз. Уни аҳли ҳикматдан эса гизламанг, ёмонлик этган бўласиз» (Ҳадис). Ахир, «Мени ҳеч кимга кўрсатма, мен сеникиман» деб уйингга беркиниб олган гўзални бозорга олиб чиқиб: «Келинлар, мана бу ҳуриликгога қаранглар» деб ҳаммага кўз-кўз қилишинг тўғрими? Бу ишинг билан сен гўзалдан айрила-

¹ Қуръон, 7-сура, 72-оят.

сан, у сандан нафратланади ва бошқаларга кетади. Жаҳаннамдагилар жаннатликларга: «Қани сизнинг мардлингиз, Улуғ Тангри сизга берган емишлардан, бошқалардан садақа қилинг. Биз қулларнинг кўнглини олиш учун бир нарсалар беринг». «Тупроқнинг жўмардлар косаси ортигидан насибаси бордир» (Мисра). «Биз олов ичра ёнмоқдамиз, эримоқдамиз. Сиз мевалардан, жаннатнинг ширин сувидан озгина берсангиз нима бўлади?», дедилар. Жаннатликлар: «Тангри буни сизга ҳаром қилган. Мазкур неъматларнинг уруғи нариги дунёда эди. Бу тўғрилиқ, имон ва яхшиликнинг уруғи эди. Сиз меҳнат қилишдан қочиб, уни экмадингиз. Шундай экан, бу ерда нимани ўрасиз? Биз сизга (неъматлардан) берганимиз билан Тангри буни сизга ҳаром қилгани учун томоғингиздан ўтмайди, бўғзингизда қолиб, сизни азоблайди», деб жавоб бердилар.

Мустафонинг ҳузурига иккиюзламачи ва бегоналардан бир гуруҳи келаётганди. Диннинг асрорини тушунтираётган пайғамбар ишора билан асҳобга «Идишларингизнинг оғзини беркитинг» (Ҳадис) деди. Мавлоно буюрдикки, «Бу – бегоналардан ҳикматни гизланг, уларнинг олдида тилингизни тийинг, оғзингизни очманг. Чунки улар сичқондир, ҳикматга муносиб эмасдирлар, демакдир».

ФАСЛ. Буюрдикки: Севилган киши гўзалдир. Аксинча бўлмайди. Яъни ҳамма гўзаллар-да севилавермайди ва севилиши шарт ҳам эмас. Гўзаллик севимлиликнинг бир жузъидир. Севимли бўлмоқ асдир. Бу бўлгандан кейин гўзаллик ҳам мавжуддир. Ҳар бир нарсанинг жузъи (қисми – тарж.) кулли (бутуни – тарж.) дан айри бўлолмайди, улар биргадир, яъни қисм бутун билан-

дир. Мажнуннинг замонида ҳам гўзаллар бор эди ва улар Лайлидан ҳуснлироқ эди. Бироқ Мажнун уларни севмади. Унга «Лайлидан гўзалроқларини сенга кўрсатайлик, берайлик» дедилар. Мажнун эса «Мен Лайлининг суратини севганим йўқ ва у кўринишидангина иборат эмас. Лайли менинг қўлимда бир қадаҳ кабидир. Мен бу қадаҳдан шароб ичяпман, чунки мен шаробга ошиқман. Сизнинг кўзингиз фақат қадаҳда, ичидагидан хабарингиз йўқ, ғофилсиз» деди. Менинг қўлимга олтин безакли бир қадаҳ тутқазсалар-у, ичидаги нарса шаробдан бошқа нарса бўлса. Бунинг нима фойдаси бор? Мен учун шароб тўла эски ва синиқ бир идиш олтин безакли бу ва бунинг каби юзта қадаҳдан яхшироқдир. Қадаҳдаги шаробнинг мазасини билиш учун ишқ ва шавқ керак бўлади. Чунончи, ўн кундан бери ҳеч нарса емаган оч билан кунда беш маҳал овқатланиб юрган тўқнинг нонга қарашлари бир хил эмас. Чунки тўқ ноннинг суратинигина кўрса, оч унинг сийратини (моҳиятини) кўради. Нон қадаҳ бўлса, мазаси қадаҳдаги шароб кабидир. Бироқ шароб фақат иштаҳаси ва шавқи бўлган кўзгагина кўринади. Сен ҳам ўзингда иштаҳа ва шавқ ҳосил этки, фақат суратни эмас, балки сийратни ҳам кўргайсан. Бундай одамларнинг сурати қадаҳларга ўхшайди, илм ва билимлари эса ана шу қадаҳларга солинган нақшлар кабидир. Қадаҳ синиши билан нақшлардан асар ҳам қолмайди. Демак, қиёмат қадаҳ сингари бўлган вужудлардаги шаробдадир ва бу шаробни ичган киши унинг ўлмас, яхши нарса эканлигини билади.

Савол берган зот иккита жиҳатни яхшилаб тушунмоғи керак. Биринчиси: Мен сўраган нарсамдан янглишдим. Менинг билганим-

дан бошқа нарса бордир. Иккинчиси: Бундан устун бўлган ва билинишга муносиб бир сўз ва бир ҳикмат мавжуд, бироқ мен уларни билмасдим. Энди ўргандим, демоғи лозим. «Жўяли савол билимнинг ярмидир» дейишади, ахир. Ҳар ким бир зотга юзини ўтиргандир ва ҳар кимнинг истаги Ҳақдир. Шу умид билан умрларини ўтказурлар. Бироқ бу орада кимга дуч келинганини ва шоҳнинг таёғи кимнинг юзида ўз изини қолдирганини билиш учун бир ҳакам лозимдурки, у мувоҳҳид (Аллоҳнинг бирлигига имон келтирган – тарж.) бўлсин. Бундай одам сувда бўғилган ва сув ундан голиб чиққандир. Сузувчи ва сувда бўғилган кишиларнинг ҳар иккаласи ҳам сувдадир. Фақат бўғилганни сув олиб кетади. Сузувчи эса ўз кучи билан ҳаракатланади. Демак, сувга ғарқ бўлаётган одамнинг ҳар бир қилган иши ва айтган сўзи ўзидан бўлмай, сувдандир. У (одам) ўртада бир баҳонадир. Масалан, девордан бир овоз келса, буни девор сўйламаганини биласан. Чунки деворнинг ортида кимдир бор ва уларнинг гаплари деворникидай туюлади. Авлиёлар ҳам шундай. «Улар ўлмасдан аввал ўлгандир», девор ва эшик ҳукмини олгандир. Ўзларида эса борлиқларидан қилча ҳам нарса қолмаган. Улар Тангрининг қудратли қўлида бир бошпана кабидирлар. Бошпананинг ҳаракати ўзлигидан эмас. «Анал-Ҳақ» (Мен худоман) сўзининг маъноси ҳам шундай. Бошпана «Мен орада йўқман, ҳаракат Аллоҳнинг қўли билан ҳосил бўлмоқда» дейди. Бошпанани Ҳақ билинг, Тангрига қарши чиқманг. Чунки бундай бошпанани яраламоқчи бўлганлар, аслида, Тангрига исён этган бўлади. Одам (алайҳиссалом) замонидан шу

вақтгача исёнкорларнинг бошларига қандай балолар келганини эшитгандирсиз. Фиръавн, Шаддод, Намруд ва Од қавми, Лут ва Самуд ва ҳоказолар қандай мусибатларга мубтало бўдилар? Бошпаналар итоатгўйни исёнкордан, душманни авлиёдан фарқ қилмоқ учун ҳамиша қоимдир. Уларнинг баъзиси набий ва баъзиси валий бўлиб кўринадилар. Шунинг учун ҳам, ҳар бир авлиё халқнинг ҳужжатлари (далили) дир. Халқнинг ўрни ва даражаси унга бўлган муносабати нисбатида бўлади. Душманлик қилса ҳам, дўстлик қилса ҳам Тангри қилган ҳисобланади. «Уни кўрган, мени кўрган, унга қасд қилган, менга қасд қилгандир» дея буюрилгани каби. Тангрининг Хос қуллари Аллоҳ қатининг маҳраמידирлар. Тангри бу ходимларнинг шаҳват ва ёмонлик томирларини кесиб тозаллаган. Шундай қилиб, улар дунёнинг маҳдуми (ўғли) ва афандиси, сирларнинг маҳрами бўдилар. Қуръонда «Уни фақат таҳоратли – пок кишиларгина ушларлар»¹ дея амр этилган.

Мавлоно: Агар у орқасини улуғларнинг қабрига ўтирган бўлса, буни уларни инкор этгани ёки билмагани учун қилмаган. Бундан ғараз – юзни руҳга томон ўтирмоқдир. Бизнинг оғзимиздан чиққан бу сўз уларнинг жонидир. Ахир, жасадга орқа ўтириб, руҳга юз тутса, бунинг нимаси ёмон? Менинг шундай одатим бор – бировнинг мендан хафа бўлишини истамайман. Самоъ этаркан (най жўрлигида айланиб турмоқ – тарж.), баъзилар менга тўқнашиб кетишади. Шунда ёрондан кимлардир уларга монелик қилмоқчи бўлишадди, бироқ бу менга ёқмайди. Уларга қайта-қайта «Мени деб бошқаларга ёмон гап айтманг!» дей-

¹ Қуръон, 56-сура, 76-оят.

ман. Ахир, мен ҳузуримга келган ёроннинг зерикмаслиги ва инжимаслиги учун қўлимдан келган барча чораларни кўраман, ҳатто шеър ўқийман. Йўқса, мен қаерда-ю, шеър ўқиш қаерда! Тўғриси, шеър ўқишдан роса тўйдим, зерикдим. Назаримда, бундан ёмонроқ нарса йўқ оламда. Масалан, мезбон меҳмоннинг истагига кўра ишкамбадан (ҳайвонларнинг ошқозон қисмидан – тарж.) шўрва тайёрлаш учун қўлларини ошқозоннинг ифлосликларига ботиради. Менинг ҳам аҳволим шундай. Яна бир мисол: Тужжор шаҳар аҳлининг эҳтиёжига қараб, энг паст, энг сифатсиз молни ҳам сотишга мажбур.

Фозиллар, ақли, узоқни кўра оладиган, теран тушунчали зотлар, муҳаққиқлар (ҳақиқат толиблари – тарж.) ташриф буюрганида уларга ҳақиқатан нодир ва нозик масалалардан, нафсдан сўз очмоқ учун кўп илм ўргандим, заҳмат чекдим. Улуғ Тангрининг ўзи ҳам шуни истаган эди. У барча билимлар ва ранжни бир ерга тўплади. Ва мени мазкур ишлар билан машғул бўлишга йўлади. Аммо нима қилайинки, бизнинг юртимизда ва бизнинг миллатимизда одамни шоирликдан баттарроқ уялтирадиган ўзга иш йўқ. Агар биз ўша мамлакатда қолган бўлсайдик, у ердагиларнинг феъл-атворларига, фитратларига мувофиқ равишда яшаган, дарс берган, китоб ёзган, ваъз ўқиган ва зуҳди тақво ҳамда зоҳирий нарсалар билан банд бўлиш баробарида, уларнинг истакларини бажо келтирган бўлардик. Амир Парвона менга «Асл бўлган нарса амалдир» деди. Мен унга айтдимки: Қаерда ўша амал аҳли, қани амал талабгори? Келсин, мен унга амални кўрсатай. Мана сен ҳам ҳозир сўз (айтишимни) хоҳлаяпсан. Агар айтмасам, хафа бўласан. Қанийди, амал

истасанг-у, биз уни сенга кўрсатсак. Бу дунёда биз амал талабгори бўлган бир мардни хоҳай-миз. Аммо амал муштарийсини тополмадик, бироқ сўз муштарийси мавжуд бўлганидан биз ҳам сўз билан машғулмиз. Сен амалдан нима тушунасан? (Ҳеч нарса). Чунки амал қилувчи эмассан. Амал – амал орқали, илм – илм билан, маъно – маъно воситасида, шакл эса шакл ёрдамида англашилади. Сен бу йўлнинг йўловчиси эмассан. Шунинг учун ҳам, унда амал билан нимани кўра оласан? Бу амал нимадан иборат, намоз ва рўзаданми? Булар амалнинг сурати (шакли) дир. Амал – ичкаридаги маъно: Одамдан Мустафо замониғача намоз ва рўза ҳозирги шаклда эмасди. Аммо амал мавжуд эди. Демак, бу сурат (шакл) амал бўладими? Амал инсондаги маънодир. Масалан, сен «Дори таъсир (амал) қилди» дейсан, аммо бу ерда амалнинг шакли (сурати) йўқ. Бу, бор-йўғи, ўша гапдаги маънодир. «Мана бу одам фалон шаҳарнинг энг кўп амал қилувчиси» деганда, унинг сурати эмас, балки ишлари кўзда тутилади. Демак, амал халқнинг ундан англаган нарсаси эмас. Халқ зоҳиран кўринган нарсани амал, деб тушунади. Ичи бошқа-ю, таши бошқа бўлган одам амалнинг кўринишини бажо келтирса (диннинг фарзларини зоҳиран адо этса – тарж.), бунинг унга фойдаси бўладими? (Бўлмайди!). Чунки унда боғлиқлик, тўғрилиқ ва ишончнинг маъноси йўқдир. Ҳар бир нарсанинг асли – сўз. Сенинг сўздан хабаринг йўқ ва уни менсимайсан. Сўз амал дарахтининг мевасидир. Чунки у амалдан туғилади. Улуғ Тангри оламни сўз билан яратди ва «Бўл» дейиши билан у ҳам бўла қолди» (Қуръондан).

Имон қалбадир. Бироқ уни сўз билан ифода қилмасанг, фойдаси бўлмайди. Намоз ҳам феълдир (амалдир). Агар Қуръон ўқимасанг, ўқиган намозинг саҳиҳ (тўғри – тарж.) бўлмайди. Сен ҳозир «Сўзнинг аҳамияти йўқ» дейишинг билан ўз-ўзингни инкор этаяпсан. Чунки сен шу фикр-ни ҳам сўз билан ифода қилмоқдасан.

Бири: «Биз хайр қилганимиз эзгу ва тўғри ишларни амалга оширганимиз эвазига Тангридан бир эҳсон кутсак, бунинг бизга зарари бўладими, йўқми?» деб сўради. Мавлоно буюрдики, валлоҳи, умидли ва имонли бўлиш зарур. Қўрқув ва умид ҳам шудир. Битгаси менга «Умид гўзал ва хушдир, аммо қўрқув нима?» дея савол берди. Жавобан шундай дедим: Менга қўрқувсиз бир умид ёхуд умидсиз бир қўрқув кўрсатгин-чи? Улар бир-биридан айри эмас. Шундай экан, нега бу саволни бераяпсан? Чунончи, буғдой эккан одам унинг битишига ҳам умид боғлайди. Шу билан бирга, «Аллоҳ сақласин, бир офат бўлиб, зарар келтирмасин!» дея яна қўрқади. Демак, қўрқувсиз умид йўқ, умидсиз қўрқув эса тасаввурга сиғмайди. Инсон умидли бўлса-ю, ҳеч қандай эҳсон кутмаса, у албатта янада ҳаракатчан ва жиддий тарзда муносабатга киришади. Умид ва кутмоқ инсоннинг қанотидир. Қанотлар қанчалик бақувват ва соғлом бўлса, у шунчалик юксакка уча олади. Умидсиз қолса-чи, тамбаллашади, ўзи хайр қилолмагани етмаганидек, бандалик вазифаларини ҳам адо этолмайди. Масалан, хаста тотли емишларни тарк этиб, аччиқ дориларни ича бошлайди. Агар унинг соғайиш умиди бўлмасаиди, бунга қандай таҳаммул (сабр – тарж.) этарди?

«Инсон гапирувчи ҳайвондир». Унинг хусусияти ҳайвонликдан ва гапиришдан иборат. Ҳайвонлик унда доимийдир, айрилмасдир. Сўз ҳам шундоқ. Инсон кўринишдан ҳеч нарса демаса ҳам, ичида ҳамиша гапиради. Бу ҳам гўё лой қоришган сув тошқинига ўхшайди. Тошқиннинг тоза суви инсоннинг сўзи (нутқи), балчиғи эса ҳайвонлигидир. Бироқ балчиқ унда ўткинчи бўлиб, вақт келиб улардан асар ҳам қолмайди. Яхши ёки ёмон бўлишига қарамай, сўзлар, ҳикоялар ва билимлар қолади. Кўнгил аҳли бир бутундир. Сен уни кўришинг билан ҳаммасини кўрган бўласан. Чунки «Овнинг бори ёбон эшагининг ичидадир» дейишади. Дунёдаги жамики хилқатлар унинг жузъаларидир (парчаларидир) ва куллидир (бутундир).

БАЙТ: (Барча яхши ва ёмон нарсалар дарвешнинг жузъаларидир. Агар бундай бўлмаса, у дарвеш эмасдир).

Куллини (шубҳасиз равишда) кўрганинг учун бутун оламни ва кейинроқ, ҳар кимни кўрасан. Уларнинг сўзи шу куллининг ичида ва бу сўзларни эшитганинг сабабли энди эшитадиган ҳар бир сўзинг такрордан иборат.

БАЙТ: (Ким уни бир ерда кўрган бўлса, гўё ҳар инсонни ва ҳар ерни кўрган бўлади).

ШЕЪР: (Эй, Танграм китобининг нусхаси бўлган сен ва эй, Шоҳлиқ Жамолининг ойнаси бўлган сен! Оламда сендан холи бўлган нарса йўқдир. Ҳар истагингни ўзингдан иста (изла), чунки ҳамма нарса сенсан).

ФАСЛ. Ноиб: «Авваллари кофирлар бутга топинишарди. Ҳозир биз ҳам шундай қиялпмиз. Мўғуллар ҳузурида эгилиб, уларга ҳурмат кўрсатяпмиз, шу билан бирга, ўзимизни

мусулмон ҳисоблаяпмиз. Ичимизда ҳам ҳирс, ҳавас, қизғониш сингари кўплаб бутларимиз бор. Биз уларга итоат қилмоқдамиз. Демак, ҳам ичдан, ҳам ташқаридан кофирлар қилган ишни биз ҳам қилаяпмиз. Яъни ҳам топиняпмиз, ҳам ўзимизни мусулмон деб билапмиз», – деди. Мавлоно буюрдик: Бу ерда бошқа нарса бор. Модомики, буни ёмон нарса деб билар экансиз, демак, сизнинг қалб кўзингиз беназир ва жуда улуғ бошқа нарсани кўрган бўлиши керак. Шунинг учун ҳам, улар кўзингизга хунук ва нуқсонли кўринмоқда. Чучук сув ичиб юрган одамгина сувнинг шўр – тузли эканлигини пайқайди. Яъни ҳар қандай ашёнинг сифати зидди орқали маълум бўлади. Улуғ Тангри сизнинг қалбингизни имон нури билан безагани учун ҳам, қалбингизга бу нарсалар чиркин туюлмоқда. Агар қалбингиз шундай бўлмаганда нарсаларга бундай қарамасдингиз. Бошқалар эса сиздаги дарддан маҳрум бўлганлари учун ҳам, ўз муҳитларидан мамнундирлар ва «Асосий нарса будир» дейдилар. Улуғ Тангри сизга истаганингизни беради, нимага эришиш йўлида ҳиммат кўрсатсангиз, ўшанга сизни муяссар айлайди. Чунки «қуш қанотлари билан юксалади, мўмин ҳиммати билан».

Яратиклар уч қисмга бўлинади. Биринчиси: малаклар. Булар нуқул ақдир. Ибодат, қуллик ва зикр фитратларида (табиатларида – тарж.) бор. Малаклар шулар асосига яшайдилар. Гўё балиқдек. Балиқнинг тириклиги сувдан, ётоғи – сув. Малаклар шаҳватдан йироқдир. Шаҳват билан машғул бўлмаслик, нафс истакларини адо этмаслик, буларнинг барчасидан покиза бўлмоқлик – буюк бир давлат! Шундай экан,

малаклар учун ўз табиатлари билан ҳеч қандай мужоҳада (кураш – тарж.) бўлиши мумкин эмас. Улар ибодатларини ибодат ҳисобламайдилар, чунки бу улар яратилишининг заруридир ва ибодатсиз яшай олмаслар.

Иккинчиси: ҳайвонлар синфи. Булар нуқул шаҳватдан иборат. Уларни ёмонликдан қайтарувчи ақллари ҳам йўқ.

Учинчиси: ақл ва шаҳватдан ташкил топган заволи инсондир. Устига-устак, инсон учун тақлиф бор (яъни танлаш имкони – тарж.), ҳайвон ва малаклар учун бу – истисно эди. Демак, инсоннинг ярими шаҳват, ярими ҳайвон, ярими илон, ярими балиқ. Балиқ қисми уни сувга тортса, илон бўлаги тупроққа судрайди. Ана шу тарзда домий жанг барҳаёт. «Ақли шаҳватидан устун келган киши малаклардан афзал, шаҳвати ақлидан голиб чиққан кимса эса ҳайвондан тубандир» (Ҳадис).

БАЙТ: (Малак билими билан, ҳайвон билимсизлиги билан қутулади. Бани одам (эса) шу иккаласи ўртасида аросатда қолди).

Баъзи инсонлар ақлга шу қадар эргашдиларки, натижада, бутунлай малаклашдилар, нур бўлдилар. Булар анбиё ва авлиёдилар. Улар умид ва қўрқувдан қутулганлар. «Огоҳ бўлингизким, албатта, Аллоҳнинг дўстларига (охиратда) бирон хавф-хатар йўқдир ва улар ғамгин бўлмайдилар»¹. Шаҳвати ақларидан устун келган кимсалар тамоман ҳайвонлашдилар, баъзилари эса, икки ўт орасида қолиб қийналмоқдалар. Валийлар мўминларни ўз даражаларига етказмоқ учун уларнинг ўзларига келишларини кутардилар. Шайтонлар ҳам, ўз

¹ Қуръон, 10-сура, 62-оят.

навбатида, мўминларни ўз томонига ва жаҳаннам тубига тортқилайди.

Байт (Уни биз ҳам истаймиз, бошқалар ҳам. Кўрамиз, толе кимга кулиб боқаркан ва дўст кимни севажак?). «Аллоҳнинг ёрдами ва ғалабаси келса». Қуръоннинг зоҳирига боққан муфассирлар ушбу оятни қуйидагича тафсир этишади. Мустафо «Бутун дунёни мусулмонлаштирайин, Ҳақ йўлига йўллайин» дея курашди. Бироқ ўлишини тушуниб етгандан кейин: «Халқни истаганимдек даъват қилиш учун яшай олмадим!» деди. Жавобан Улуғ Тангри буюрдики: «Хафа бўлма, сен бу дунёдан кетаётган дамда қўшин ва қилич билан олганинг вилоятларнинг ҳаммасини сенга қўшинсиз итоат қилдириб, имонга келтираман. Халқнинг бирин-сирин мусулмон бўлаётганини кўрганинг – сенинг даъватингнинг камоли эканлигига шоҳидлик беради. Тангрига тасбеҳ айт ва Ундан гуноҳларинг учун сўра. Чунки бу сенинг у ерга кўчишингдан ишоратдир».

Муҳаққиқлар эса оятнинг маъносини шундай талқин этишади: Инсон ёмон васфларини ўз амал ва ғайрати ёрдамида бартараф этишини ўйлайди. Бу йўлда у ўзининг бутун куч-қувватинию имконини сарфлайди. Шунда Улуғ Тангри буюрадики: Сен бу ишни ўз кучинг билан адо этмоқчи бўлгандинг. Бу менинг бир қоидамдир. Яъни сен бизнинг бахшидамизга етишиш учун боринг ва йўфингни йўлимизда фидо қилмоғинг керак. Сенинг бу сўнгсиз йўлни заиф оёқларинг билан тугатолмаслигингни билганимиз ҳолда, ундан юришни амр этмоқдамиз. Сен ҳатто юз минг йилда бу йўлнинг бир манзилига ҳам етолмайсан. Бироқ йўлдан юраркан, кучдан, тоқатдан қолсанг, Улуғ Тангрининг иноя-

ти сенинг қўлингдан тутади. Масалан, гўдак улгайиб юрадиган бўлгунча уни етаклайдилар, кейин ўз ҳолига қўядилар. Ниҳоят, сенинг қувватинг битди. Куч-қудратинг борлигида, кураш асносида биз сенга дамба-дам лутфимизни кўрсатардик, сен ҳам умидланардинг. Энди бу восита (куч – тарж.) қолмагани ҳолда, бизнинг лутфларимиз ва иноятларимизга боқ. Улар оқиб келмоқдалар. Сен илгари қанча гайрат кўрсатмагин, бунинг заррасини ҳам кўрмагандинг. Шунинг учун «Дарҳол Парвардигорингизга ҳамд айтиш билан У зотни ҳар қандай шериклардан покланг ва У зотдан мағфират сўранг!»¹ дея буюрилган. Сен ишни Бизнинг қўлимизда эканини кўрмай, ўз қўлингдан келишини ўйлардинг. Шу тушунчанг учун Аллоҳдан узр сўра.

Биз Амирни дунё манфаатлари ёхуд унинг тарбияси, билими ва амали учун севганимиз йўқ. Бошқалар эса уни шулар учун севишади. Чунки улар Амирнинг юзини эмас, орқасини кўрадилар. Амир ойнага ўхшайди. Бу сифатлар эса ойнанинг орқасига ишланган олтин ва қимматбаҳо инжулар кабидир. Улар ана шу инжуларга боқишади, кўзлари ойнанинг орқасида. Ойнага ошиқ бўлганларнинг кўзлари эса, олтинларда эмас. Булар ойнани ойна эканлиги учун севишади. Чунки унда гўзал бир юзни кўрганлари учун қарашлари билан ичлари сиқилмайди. Хунук бўлганлар эса, ойнадан юз ўгириб, унинг орқасидаги инжуларни томоша қиладилар. Шунинг учун ҳам, ойнанинг орқасига минг турли жавҳарлардан шакллар ясашади. Бироқ бунинг ойнага не зарари бор?

¹ Қуръон, 110-сура, 3-оят.

Улуғ Тангри ҳар иккаласини маълум бўлиши учун инсонлик билан ҳайвонликни бир ерга тўплаган. Ахир, «ашё» қиймати зидди билан аён бўлади. Зидди бўлмаган нарсани таъриф этмоқлик имконсиздир. Улуғ Тангрининг зидди бўлмагани учун ҳам, «Мен гизли бир хазина эдим, билинмоқни истадим» (Ҳадис) дея буюрилганидек, нурнинг ошкор бўлиши учун қоронғу этиб яратилган мазкур оламни мавжуд айлади. Пайғамбар авлиёларни ҳам «Менинг сифатларим билан чиқ, халққа кўрин» дея вужудга келтирди. Улар Тангри зиёсининг мазҳаридирлар. Дўст душмандан шулар воситасида фарқ этилади. Чунки маънонинг маъно сифатида зидди йўқдир, бироқ буни сурат (шакал) йўлида кўрсатиш мумкин. Масалан, Одамнинг қаршисида Иблис, Мусонинг қаршисида Фиръавн, Иброҳимнинг қаршисида Намруд ва Мустафонинг қаршисида Абу Жаҳл пайдо бўлганидек. Шу ҳолда, маъно эътибори билан зидди бўлмаса ҳам, авлиёлар воситасида Тангрига зид пайдо бўлмоқда. Чунончи, «Улар Аллоҳнинг нурини (яъни Исломи) офизлари (яъни беҳуда гаплари) билан ўчирмоқчи бўлурлар. Аллоҳ эса, гарчи кофирлар истамасалар-да, Ўз нурини (яъни динини) тўла (яъни ҳар тарафга) ёйгувчидир»¹ дея буюрилганидек, улар қанча душманлик қилсалар, буларнинг ишлари шунча илгарилайди, атрофга ёйилади.

ШЕЪР: (Ой зиё таратади, ит эса ҳуради. Ахир, итнинг яратилиши шундай бўлса, ой нима қилсин? Кўкдагилар ойдан нур олмоқдалар. Биллурнинг ўрнидаги бу ит ким бўлди?!

Шундай кимсалар борки, Улуғ Тангри уларни мол, неъмат, амирлик ва куч-қувват бериб азоб-

¹ Қуръон, 61-сура, 8-оят.

лайди. Чунки уларнинг руҳлари бундай нарсалардан қочади. Фақир бир араб юртида амирнинг отга минганини кўриб, пешонасида набию валийларнинг нурини мушоҳада этди ва «Мен қулларини неъматлар воситасида азобга учратган Аллоҳни мадҳ этаман», деди.

ФАСЛ. Бу ўқувчи Қуръонни тўғри ўқийди. Бироқ фақат суратини. Унинг маънодан хабари йўқ. Агар унга маъно англатилса ҳам, бари бир, кўр-кўрона ўқийверади. Бу шунга ўхшайди: Қўлида қундуз ушлаб турган одамга уникидан яхшироқ бошқа бир қундуз берсангиз, олмаса, демак, у қундузни билмайди. Чунки унга кимдир қундузни қундуз эканлигини айтган, холос ва бу одам тақлидан қўлига қундуз олган. Яна бир мисол: Ёнғоқ ўйнаётган болага ёнғоқ мағзини ёки ёгини берсангиз, олмайди. Чунки бола ёнғоқдан чиқаётган овозга ишқибоз. Мағиз ва ёғ эса сас чиқармайди. Аллоҳнинг хазиналари ва илмлари беҳисоб. Қуръонни тушуниб ўқиган одам Тангрининг бошқа китобини (Қуръонни) нега қабул этмасин? Қуръон ўқиган бир одамга тушунтирдимки: Қуръон «Айтинг: «Агар барча денгиз Парвардигоримнинг сўзлари (яъни илму ҳикматларини битиш) учун сиёҳ бўлса ва яна шунча сиёҳ келтирсак ҳам, Парвардигоримнинг сўзлари битишидан илгари у денгизлар тугаб битар!»¹ дея буюради. Қуръон эллик дирҳамлик сиёҳ билан ёзилиши мумкин. У (Қуръон – тарж.) Аллоҳнинг илмидан бир парча, холос. Унинг (Тангрининг – тарж.) бутун билими бундангина иборат эмас. Ахир, бир аттор қоғозга озгина дори ўраб берса, сен: «Бутун дўкон шунинг ичидами?» дейсанми? Бу аҳмоқлик бўлар эди. Ниҳоят, Мусо, Исо ва яна

¹ Қуръон, 18-сура, 109-оят.

бошқаларнинг замонида ҳам Қуръон мавжуд эди. Ҳақнинг каломи бор эди. Фақат арабча эмасди. Мана шуни айтмоқчи эдим. Ўқувчига қарасам, таъсир қилмаяпти, мен ҳам унинг ёқасини бўшатдим (яъни уни ўз ҳолига қўйдим – тарж.).

Ривоят қиладиларки: Пайғамбар замонида асҳобдан кимда-ким яримта ёки битта сура ўрганса, уни улуғ одам ҳисоблаб, «яримта ёки битта сура билади» дея бармоқ билан кўрсатар эдилар. Чунки улар одатда Қуръонни ейишарди (ҳазм этишарди). Бир ёки ярим ботмон нонни бирданига ейиш, ҳақиқатан ҳам қийин иш. Бироқ оз-оздан чайнаб еса, юз минг эшакка юк бўладиган нонни ҳам ейиш мумкин. Пайғамбар: «Қанча Қуръон ўқиган бордирки, Қуръон уларга лаънат айтади» (Ҳадис) демаганмиди? Бу Қуръонни ўқиган, аммо маъносини тушунмаган кимса ҳақидадир.

Дунёни кўриш ва уни бошпана айлашлари учун Аллоҳ бир қавмнинг кўзини ғафлат-ла боғлади. Агар одамларнинг бир гуруҳини ана шу тарзда дунёдан ғофил этмасайди, бу дунё ҳеч бошпана бўлармиди?

Маъмуриликни у дунёдан ғофил бўлмоқлик вужудга келтирган. Чунончи, ҳеч нарсадан хабарсиз ва бўш бўлгани учун бола улғаяди, ўсади. Ақли камолга етиши билан улғайиш тўхтайтиди. Демак, қурувчиликнинг сабаби – ғафлат, бузувчиликнинг сабаби эса – ақллилик. Буларни айтишдан мақсадимиз севгили дўстни маънога томон тортмоқдир.

Ҳикоя қиладиларки: Бир одам Ҳажга кетаркан, чўлдан ўтаётиб жуда чанқади. Узоқдан кўринган чодирга яқинлашиб, у ерда бир хотинни кўрди ва: «Хуллас, мен мусофирман!» деди-да,

ўтирди. Сув сўраганди, берди, бироқ сув оловдан иссиқ, туздан шўр эди. Мусофирнинг лабларини, томоғини, ошқозонини куйдирди. Бироқ у жуда марҳаматли ва шафқатли бўлгани учун хотинга насиҳат қила бошлади: «Менга сизнинг ҳақингиз ўтди. Энди гапларимга қулоқ солинг. Боғдод, Басра ва Ёсиқ шаҳарлари бу ерга яқин. Шол одам ҳам судрала-судрала у ерларга ета олади. Чунки шаҳарларда ҳамма яхши нарсалар бор». Шу тарзда йўловчи у ерларнинг гўзалликларидан, неъматларидан гапириб турганди, хотиннинг эри келди. У бир қанча чўл ҳайвони овлаганди. Хотинига пиширишни тайинлади. Гўштдан меҳмонга беришди. Тун ярмидан ошганда, йўловчи чодир ташқарисида ётиб ухлади. Хотин эрига меҳмоннинг айтганларини сўзлаб берди. Жавобан эри шундай деди: «Эй хотин, бундай гапларни эшитма, чунки дунёда қизғанчиқ одамлар кўп. Улар баъзи кишиларнинг давлат ва роҳатга эришганларини кўролмайдилар. Бойликларидан, яшаётган жойларидан маҳрум қилмоқчи бўладилар». Халқ ҳам худди шундай. Биров шафқат юзасидан ўтириб ўтит бермоқчи бўлса, буни қизғанчиқликка йўяди. Агар унда бир асос (қобилият) бор бўлса, насиҳатлар таъсирида маънога таважжуҳ этади.

Маънога юзланишни инсон дастлаб унчалик севмайди. Бироқ вақт ўтган сайин ёқтира боради. Бу жараён суратда (шаклда) аксинча кечади. Чунки сурат бошида хуш ва латиф туюлади, бироқ у билан қанчалик кўп бирга бўлганинг сари ундан шунчалик тез совиб борасан. Қуръоннинг сурати қайда. Маъноси қайда! Худди шундай, инсонга боқ! Агар инсон суратидан маъноси кетса, жасади қолади. Жасадни эса, ҳеч ким ушлаб турмайди (яъни тезда кўмади – тарж.).

Мавлоно Шамсиддин буюрдики: Йўловчиларнинг катта бир гуруҳи чўлда кетишаётганди. Қаттиқ чанқашди. Тасодифан челақсиз бир қудуқ топиб олдилар. Ўз челақларини ипга боғлаб қудуққа туширдилар. Бироқ челақ қайтиб чиқмади. Аҳвол бир неча марта такрорланди. Кейин одамларни туширдилар. Одамлар ҳам ғойиб бўлдилар. Ниҳоят, бир ақлли одам туша бошлаганди, қудуқнинг тубида кўрқинчли бир арабга дуч келди. Аммо ўзини йўқотмади: «Бошга келганини кўрамиз, муҳими ақлимни йўқотмайин», деди. Занжи: «Менинг асиримсан. Аммо саволимга тўғри жавоб берсанг, озод қиламан. Айт-чи, энг яхши жой қаердир?» деди. Ақлли одам ўзига ўзи: «Мен ҳозир унинг тутқуниман. Агар Боғдод ёки бошқа ерни яхши десам, унинг яшаётган жойини ёмон деган бўламан» деб, «Энг яхши ер инсоннинг дўсти яшаётган жойдир ва бу макон ернинг остидаю сичқон тешигида бўлса ҳам, энг хуш жойдир» жавобини берди. Занжи қувониб: «Офарин, қутулдинг. Ер юзидаги ягона инсон сенсан! Сени ва сенинг шарофатинг учун қолганларни ҳам озод этаман. Бундан буён қон тўкмайман. Сенга бўлган севгим туфайли дунёдаги барча одамларни сенга бағишладим», деди. Кейин эса бутун йўловчиларни сувга қондирди.

Демак, мақсад маънодир. Маънони бошқа шакл билан ҳам сўйламоқ мумкин. Аммо тақлидчилар фақат моддий ва аниқ бўлгандагина сўзни қабул қиладилар. Уларга сўз тушунтирмоқ – мушкул. Чунончи, уларга шуни бошқача айтсанг, англамайдилар.

ФАСЛ. Буюрдики: Тожиддин Қубойига «Бу илм талабаси орамизга кириб, халқнинг диний эътиқодига путур етказмоқда» дедилар. У «Йўқ,

улар бундай қилмаяптилар, худо сақласин, улар биздан эмасдир. Масалан, итга олгиндан тасма тақсанг ҳам, у ов итига айланмай, ўша кўча ити ҳолида қолади. Ов ити бошқа бир ҳунар. Бу ҳунар ипак ва ё бўз ичида бўлсин, фарқи йўқ. Масалан, пайғамбар замонида иккиюзламачи кимсалар динга ғов бўлмоқ ниятида имони заиф кишиларга ўзларини мусулмон қилиб кўрсатардилар. «Бас, намозларини «унутиб» қўядиган кимсалар бўлган «намозхонларга» ҳалокат бўлгайки, улар риёкорлик қиладиган ва рўзғор буюмларини ҳам (кишилардан) ман қиладиган (яъни бирон кишига фойдалари тегмайдиган) кимсалардир!»¹. Бутун сўз – шундан иборат. Сенда ўша нур бор, бироқ инсонлик йўқ. Сен инсонлик тила. Исталган нарса будир, қолгани сўзни чўзишдан бошқа нарса эмас. Сўз кўпайганда, мақсад унутилади, йўқолади.

Баққол аёлни севарди ва унга хизматчиси орқали хабар юборарди: «Мен сенинг ишқингда куйдим, ёндим, ўлдим. Ҳузурим йўқ, фақат сени ўйлайман...» Хизматчи аёлнинг олдида келиб, баққолнинг «севаман» деганини айтди. Аёл: «Шу қадар совуқ айтдимиз?» деб сўраганди, хизматчи: «Узоқ ва ёниб сўйлади, бироқ демоқчи бўлгани шу эди» деб жавоб берди. Дарҳақиқат, асос бўлгани мақсаддир, қолгани – бош оғриғи.

ФАСЛ. Буюрдики: Кеча-кундуз жанжал қилиб бир аёлнинг феълени тузатмоқ ва гўзаллаштирмоқ истаяпсан. Унинг нопоклигини ўз поклигинг билан тозаламоқчи бўляпсан. Аслида, ўзингни у билан тозалашинг, уни ўзинг билан тозалашингдан яхшироқдир. Сен унга томон юр ва унинг воситасида гўзаллаш. Имкон-

¹ Қуръон, 107-сура, 4,5,6,7-оятлар.

сиз бўлса ҳам, у айтган нарсани қабул эт. Рашк ҳар на қадар эркакларнинг сифатларидан бири бўлса-да, ундан воз кеч. У (аёл) бошқа эркакларнинг васфларини сенга айтса ҳам қизганма, чунки сендаги яхши сифатлардан кейин ёмон васфлар ҳам майдонга келади. Шунинг учун ҳам пайғамбар: «Мусулмончиликда бўйдоқлик йўқдир» (Ҳадис) деган. Роҳиблар ёлғиз яшайдилар. Устига-устак, тарки дунё қиладилар. Улуғ Тангри пайғамбарга жуда нозик бир йўлни кўрсатди. Бу қандай йўл? Бу аёлларнинг инжиқликларига, ёмонликларига таҳаммул этиб, уларнинг ҳар қандай олди-қочди гапларини эшитмоқ ва уларга нисбатан қаттиққўлик билан ёндашиш йўлида ўзини тузатмоқ мақсадида уйланмоқдир. Аллоҳ «Сен энг юксак ахлоқ соҳибсан», дея буюрган.

Одамларнинг ёмонликларига сабр қилмоқ, гўё ўз нопоклигини уларга суртиб тозаланган кабидир. Сенинг феъли ҳўйинг таҳаммул билан яхшиланади. Уларники эса, зулм ва ёмон муомала сабабли бузилади. Буни билиб олдинг ва энди ўзингни покла. Уларни эса ўз кирларингни артиб тозалаш учун ишлатиладиган латта парчаси, деб қабул эт. Нафсингга бас келолмасанг ҳам, ақлингга шундай бир дарс бер: Фараз қилайлик, у – ўртамизда никоҳ бўлмаган маҳбуба. Шаҳват устун келганда, унинг олдида бораман. Демак, бу ҳолда, ҳамият ва рашкдан воз кечмоқ керак. Нафсингни тарбия қилиб, мужоҳада ва таҳаммул завқи вужудга келгунгача ҳамда уларнинг имконсиз бўлган нарсаларидан ўзингда турли ҳоллар ҳосил бўлгунгача буни шу тарзда қабул этишга интил. Кейинроқ ўз-ўзингга берган дарссиз ҳам, мужоҳада ва пушаймонликнинг шогирди бўлурсан.

Чунки энди ўз фойдаларингни унда очиқ кўрадиган бўласан.

Ривоят қиладиларки: Пайғамбар асҳоби билан урушдан қайтди ва: «Бу кеча шаҳар ташқари-сида ухлаб, эртага ичкари кирамиз» – деди-да, ноғора чалишни буюрди. Ундан сўрашди: «Эй Аллоҳнинг элчиси, бунга сабаб нима?» Жавоб берди: «Хотинларингизни бегона эркаклар билан кўрсангиз, хафа бўласиз». Бироқ асҳобнинг бири қулоқ солмай, уйига борди. У ерда хотинини бегона эркак билан топди. Худди шунинг учун ҳам пайғамбарнинг йўли (Олам-и Муҳаммадий) юз очгунча (яъни инсонда шариат руҳи ҳосил бўлгунча) рашк ва ҳамиятни тарк этмоқ, хотиннинг харажати, кийим-кечак орзуси каби юз мингларча ҳисобсиз ташвишга сабр қилмоқ, заҳмат чекмоқдир. Исонинг йўли ёлғиз қолмоқ ва шаҳватни кўрлаштирмоқ учун интилмоқ эди. Муҳаммадники эса одамларнинг ва хотинларнинг заҳматларига таҳаммул этмоқ, ғамларини тортмоқ эди. Модомики, Муҳаммаднинг йўлидан кетолмасанг, ҳеч қурса, Исонинг йўлини тутки, айрим нарсалардан маҳрум бўлмагайсан. Агар юз тарсаки емоқдан бир лаззат туйсанг, бунинг самарасини кўзинг билан кўрасан ёки «Модомики, буюрдилар ва хабар бердилар, демак, бу ерда бир нарса бор. Озгина кутайлик-чи, ваъда қилинган натижага балки эришарман!» дея ғойибга ишонасан. Бундан кейин эса: «Заҳматлар эвазига мукофотга ҳозир муяссар бўлмасам-да, ниҳоясиз хазиначарга қовушаман» деб, кўнгилни тўқ қилганинг учун ҳам, ниятинг ҳосил бўлур. Ҳатто истаганингдан, кутганингдан ҳам авлороғига эришажаксан. Сўзларим ҳозир сенга таъсир қилмаса ҳам, камолга етганинг сари улар ўз кучини кўрсата бо-

ради. Ва сен хотин нимаю дунё нима – тушунасан. Сен нима десанг ҳам, демасанг ҳам, улар ўз билганларидан қолмайди. Масалан, сен бир нонни олиб, қўйнингга яшир ва одамларга кўрсатма. Шунда халқнинг гизланган нонга қизиқишлари ортади. Агар кўчалар тўла арзон нон бўлган тақдирда ҳам, улар сенинг қўлтифинг остидаги ўша зогорани кўриш истаги билан ёнадилар. Нонни қанча узоқ муддат яширсанг, уларнинг ичлари ҳам шунча шиддат билан қизийди. Чунки одам ман этилган нарсага нисбатан очкўз бўлади. Масалан, сен хотинга: «Очиқ-сочиқ юрма, ўран» десанг, унда ўзини кўрсатиш орзуси тобора ортади. Ўз навбатида ўранган аёлни кўришга халқ ҳам шунча иштиёқманд бўлади. Мазкур иш билан сен икки тарафлама – кўрмоқ ва кўрилмоқ истагини орттирмоқдасан. Бироқ сен ўзингча, «Уни ислоҳ қилдим» деб ўйлайсан. Аслида эса бу ишинг фасодчиликдан (бузғунчиликдан – тарж.) ўзга нарса эмас.

Агар унда ёмон иш қилмаслик жавҳари (табиатида) бўлса, сен ҳатто бунга монелик қилсанг ҳам, у албатта, ўзининг гўзал яратилишига мувофиқ иш тутади. Сен хавотир олма ва унинг ақлини, кучини, ниҳоят, ишини қориштирма. У, бари бир, ўз билган йўлидан қолмайди. Унга ғов бўлмоқлик – рағбатини орттиришдан бошқа ишга ярамайди.

Одамлар «Биз Шамсиддин Табризийни кўрдик!» дейишмоқда. Эй ахлоқсизлар! Уни қаерда кўрдингиз? Томда турган туяни кўрмаган одам «Мен игна тешигига ип ўтказдим» демоқда. Бир гўзал ҳикоя бор: Иккита нарсага кулгим қистайди: бири – занжининг бармоқлари учини қорага бўяши, иккинчиси – кўрнинг ташқарини томо-

ша қилмоқ ниятида бошини деразадан чиқариши. Улар ҳам шуларга ўхшайдилар. Ич кўзлари кўр бўлгани ҳолда, вужуд деразасидан бошларини ташқарига чиқарадилар. Гўё бир нарсани кўрадигандек! Ақлли одам учун улар берган баҳонинг нима қиймати бор? Чунки улар ҳеч нарса кўрмагандир.

Аввал кўриш хоссасини вужудга келтириб, кейин қарамоқ лозим. Дунёда жуда кўп кўрган, васлга эришган валийлар мавжуддир. Булардан ташқари, яна шундай авлиёлар борки, уларга Ҳақнинг гизлагани, яширгани (Мастурони Ҳақ) дейишади.

Валийлар «Эй Тангримиз! Яширганингдан бирини бизга ҳам кўрсат!» дея йиғлаб сиқтамагунча, истаклари ижобат бўлмас. Чунки ташқи кўзлар билан исталган нарсани кўриб бўлмайди. Бу иш қулай эмас, ҳатто малаклар ҳам бу масалада ожиз қолганлар: «Биз ҳамду сано айтиш билан Сени улуғлаймиз ва Сенинг номингни мудом пок тутамиз»¹.

Биз ҳам ошиқмиз, руҳониймиз, нурмиз. Бани одам эса оч, еб тўймас ва қонхўрдир. «Қонлар тўкадиган»² ояти шулар ҳақида нозил бўлгандир. Буларнинг ҳаммаси инсоннинг ўз-ўзидан кўрқмоғи учундир. Руҳоний бўлган фаришталарнинг на моли, на мавқеи ва на пардалари бор. Уларнинг бор-йўғи нурдан иборат. Тангри жамолига бўлган ишқлари – ягона дардлари. Узоқни кўрган кўзлари эса инсоннинг «Мен кимман, қаердан билайин, эвоҳ!» – дея ўзидан ўзи кўрқиши ва бир завқ ёки нур юз очганда: «Мен бунга лойиқманми?» дея Тангрига минг марта шукр айтиши учун иқрор-ла инкор ўртасида яшайди.

¹ Қуръон, 2-сура, 30-оят.

² Қуръон, 2-сура, 30-оят.

Сиз энди Шамсиддиннинг сўзидан кўп завқ оласиз. Чунки инсон вужуди кемасининг елкани – имон. Елкан бўлса, шамол кемани муаззам бир ерга олиб боради. Бўлмаса-чи, сўз ҳаводан иборатдир.

Ошиқ ва маъшук ўртасидаги таклифнинг йўқлиги қандай яхши! Таклиф, такаллуф ва тортинишлар – бегоналар учун. Ошиққа ишқдан бошқа ҳамма нарса ҳаромдир. Буни яна ҳам чуқуროқ англатардим, бироқ энди бемаврид. Сувнинг кўнгили ҳовузига келиб қуйилиши учун кўпгина дараларни ошиб ўтиши керак бўлади. Йўқса, ё гапирган ё эшитган сиқилади. Миллатнинг безганлигини кетгизмаган хатиб – икки пулга қиммат. Ҳеч бир ошиқ севгилиси гўзаллиги тўғрисида далил кўрсатмайди ва ҳеч кимса ошиқнинг кўнгилидан маъшукқа қарши кин топа олмайди. Бу ерда далилнинг фойдаси йўқ, бу ерда фақат ишқ толиби бўлмоқ керак. Қуйидаги байтда муболага қилган бўлсак ҳам, ишқ борасида муболага эмас: «Эй Сенинг суратинг мингларча маънодан гўзалроқ бўлган (севгили)!» дея буюрилганидек, муриднинг шайх сурати учун ўз маъносини фидо қилганини кўрмоқдамиз. Чунки бир шайх ҳузурига келган мурид ўз маъносидан кечиб, шайхга муҳтож бўлган кишидир.

Баҳовуддин «Булар балки ўз маъноларини шайхнинг маъноси учун тарк этишаётгандир», деди. Мавлоно буюрдик: Бундай бўлмаслиги керак. Агар бундай бўладиган бўлса, уларнинг ҳар иккиси ҳам шайх ҳисобланади. Энди ичингда бир нур ҳосил қилмоқ учун ғайрат кўрсатмоғинг шарт. Нур ёрдамида сени паришон қилган оловдан қутулсан ва ишонч ичра яшай бошлайсан. Кейин кўнглингда амирлик, вазирлик каби дунё

қоллари чақмоқдек ёниб ўчади. Худди шундай, дунё аҳлининг ичида ҳам Тангри кўрқуви, авлиё оламининг шавқи жинсидан ғайб оламининг аҳволи порлайди ва улар ҳам чақмоқдек ёниб ўчади. Шунда Ҳақ аҳли Тангрига йўналади. Шаҳват сингари дунёга оид ҳаваслар бош кўтардилар-у, қарор тополмай, ўтиб кетдилар.

ФАСЛ. Шариф-и Ро-Сухта дерки, «Муқаддас ва неъматлар бағишлаган (Тангри) дунёдан мустағнийдир. У ҳамма нарсанинг жонидир, бироқ ўзи жондан мустағнийдир (яъни жонга муҳтож эмас – тарж.). Сенинг ваҳмингни ихота қилган ҳамма нарса Унинг қибла тарафидир. Бироқ Унинг ўзи ҳар қандай тарафдан мустағний». Бу фикрлар олди-қочдидир. На шоҳни ва на ўзни мақтамоқдир. Ахир, у сендан мустағний эса, бундан сен нима завқ оласан? Бу дўстларнинг эмас, душманларнинг хитобидир. Чунки душман «Мен сендан мустағнийман, сенга муҳтож эмасман» дейди. Энди сен оташин ошиқ бўлган ушбу мусулмонга қара! Завқланаркан, севгилисини ўзидан мустағний эканини сўйламоқда. Бу шунга ўхшайди: Бир гўдак ўчоқнинг олдида ўтириб олиб «Султон мендан мустағнийдир, унинг менга эҳтиёжи йўқ, бутун гулханчилардан воз кечди» деса ва ҳақиқатан ҳам подшоҳ ундан воз кечган бўлса, бунинг нимаси завқ оларли?

Бир шайх «Аввал кўрмоқ, сўнгра эшитмоқ ва гаплашмоқ келади. Масалан, ҳамма султонни кўради, бироқ у билан фақат хос одамларгина гаплашади» деди. Мавлоно буюрдики, бу – янглиш, олди-қочди ва толесизликдир. Чунки Мусо олдин гаплашди, кейин Аллоҳ дийдорига толиб бўлди. Сўз айтмоқ мақоми Мусонинг, кўрмоқ мақоми

эса Муҳаммаднингдир. Шундай экан, сенинг сўзинг қандай қилиб тўғри бўлиши мумкин?»

Биттаси Мавлоно Шамсиддин Табризийнинг хузурида «Мен аниқ бир далил билан Тангрининг борлигини исбот этдим», деди. Эртаси кун эрталаб Мавлоно Шамсиддин буюрди: «Кеча кечаси малаклар келишди ва: «Аллоҳ унга (Тангрини исбот этганга – тарж.) умр берсин. Ва яратганга шукр бўлсинки, бу одам бизнинг Тангримизни исбот этди» – дея дуо қилишди. Эй заволли одамча, Тангрининг борлиги собитдир. Бу – далил истамайди. Агар бирор иш қилмоқчи бўлсанг, даражанг ва мақоминг билан Унинг олдида ўзингни исбот қил. Унинг ўзи эса далилсиз ҳолда собитдир. «Етти осмон, ер ва улардаги бор жонзот (Аллоҳни) поклар»¹. Бунга шубҳа йўқдир.

Буюк Мавлоно буюрди: У дунё денгиз каби дир. Бу дунё эса унинг кўпиги. Азиз ва Улуғ Аллоҳ кўпик парчасини маъмур қилмоқчи бўлгани учун бир қанча одамларнинг орқасини денгизга ўгирди. Улар агар шу билан банд бўлмаса, бир-бирларини маҳв этадилар. Кўпик парчаси ҳам йиқилиб, хароб бўлади. Демак, бу – шоҳ учун қурилган чодир. Миллатни эса чодирни таъмир этмоқ учун машғул айлайдилар.

Бири дейди: «Агар бу ипни тортмасам, чодир тик турармиди?» Бошқаси айтади: «Агар қозиқ қоқмасам, ипни қаерга боғлардинг?» Шу тарзда уларнинг ҳар бири шоҳнинг қуллари ҳисобланади. Ўз навбатида, булар ҳам чодирда ўтириб, севганларини кузатадилар. Агар бўзчи вазирлик учун ўз ишидан воз кечса, бутун дунё яланғоч қолади. Шунинг учун ҳам, унга ўз ишига нисбатан завқ ато этилган. Бу завқ учун бўзчи ҳамма нар-

¹ Қуръон, 17-сура, 44-оят.

сага рози бўлади. Шу ҳолда, улусни кўпик парчаси каби бўлган дунёга тартиб бермоқ, оламни эса валийнинг низоми учун яратгандир. Оламга тартиб бермоқ учун яратилганлар эмас, балки ишларини низомга солмоқ учун олам яратилган зотлар бахтлидир. Азиз ва Жалил бўлган Аллоҳ уларнинг ҳар бирига севинч ва завқ бағишлайди. Булар эса инсоннинг ўз ишини бажаришида ёрдам ва ҳузур беради. «Етти осмон, ер ва улардаги бор жонзот Аллоҳни поклар»¹. Демак, чодирнинг ипини тортганнинг, устун қўйганнинг, қозиқ қоққаннинг, бўз тўқиганнинг ва ниҳоят, чодирда ўтириб айланган валийларнинг ҳар бирининг алоҳида-алоҳида тасбеҳи бордир.

Бир тўда одам ҳузуримизга келишмоқда. Агар индамасак, хафа бўлишади. Агар гапирсак, бунга мажбур бўлганимиз учун биз хафа бўламиз. Чунки улар кейин «Биздан безди, зерикди ва қочди», дея ғийбат қилишади. Бироқ ўтин идишдан нечун қочсин? Қочадиган бўлса, идиш қочади. Чунки оловга чидай олмайди. Ўтин ва оловнинг қочиши – қочиш эмас. Одатда, заиф бўлган нарсадан узоқлашилади. Демак, барча ҳолларда қочган идиш. Худди шундай, бизнинг қочишимиз, аслида, уларнинг қочишидир. Чунки биз бир кўзгумиз. Улар қочса, бизда акс этади. Кўзгу одамларнинг унда ўзларини кузатадиган нарсадир. Агар улар бизни сиқилган ҳолда кўрган бўлсалар, демак, бу уларнинг ғамлари ҳисобланади. Ғам ва хафагарчилик заифликнинг васфидир. Шунинг учун бу ерга ғам сиғмайди. Унинг бу ерда ҳеч қандай иши йўқ.

Ҳаммомда Шайх Салоҳиддинга камтаринлик қилдим. У бунга жавобан шундай бир мулоза-

¹ Қуръон, 17-сура, 44-оят.

мат кўрсатдики, шошиб қолдим ва ўзимча дедим: «Тавозеда ҳаддан ошайпасан. Секин-аста тавозе кўрсатиш яхшироқдир. Олдин унинг қўлини юв, кейин оёғини ва буларни деярли сездирмай бажар. Шунда у буларга кўникади ва мулозаматга нисбатан тавозе билан жавоб бериш ҳиссини туймайди. Шу тарзда уни камтаринликка кўниктирган бўласан. Дўстлик ва душманликни ҳам худди шундай – тадрижан кўрсатмоқ лозим. Масалан, душманга, аввало, панд-насиҳат қиласан, эшитмаса, урасан, яна бўлмаса, уни ўзингдан узоқлаштирасан. Қуръонда: «Хотинларингизнинг итоатсизлигидан кўрқсангиз, аввало, уларга панд-насиҳат қилинглар, сўнг (яъни насиҳатларинг кор қилмаса) уларни ётоқлардан тарк қилингиз (у билан бир жойда ётманг, яқинлашманг), сўнгра (яъни шунда ҳам сизларга бўйсунмасалар) уринглар»¹ дея буюрилган.

Дунёнинг ишлари шу ҳолда юради. Баҳорга қара! Дастлаб бирозгина илитади, бора-бора эса, ўз ҳароратини орттиради. Дарахтлар ҳам шундай. Иссиқни секин-аста ҳис этиши билан, аввал қулимсирайди, кейин япроқ ёзиб, мева беради. Худди шундай, ибодат, тоат, хилват ва намозга таважжуҳ этмакда (юзланишда – *тарж.*) ҳам иш осондан мураккабга томон боради. Ахир, аввало, ёлғиз намоз қилмаган инсон қандай қилиб Аллоҳ йўлига киради? Дастлаб, бир марта беш вақт намозини адо этади, сўнгра секин-аста орттиради. Бунинг сўнгги эса йўқ...

ФАСА. Ибни Човушга лозим бўлгани Шайх Салоҳиддин ҳақида ёмон сўз айтишдан тилини тиймоқдир. Бу унинг ўзи учун фойдали, чунки

¹ Қуръон, 4-сура, 34-оят.

қалб кўзини тўсиб қўйган пардалар очилиб, зулмат чекинади.

Ибни Човуш унинг учун нималар деди? Инсонлар бундай улуғ зотга етишмоқ мақсадида юртларини, ота-оналарини, бола-чақаларию қариндош-уруғларини ташлаб Ҳиндистондан Синдга келдилар. Темирдан қилинган оёқ кийимлари парча-парча бўлди. Улар қийинчиликларни у оламнинг бўйини олган улуғ зотни кўриш умиди билан тортдилар. Не-не одамлар ниятлари ҳосил бўлмай ўлиб кетдилар. Сен эса ўша улуғ зот билан бир уйда юзма-юз ўтирганинг ҳолда ундан воз кечмоқдасан. Ахир, бу сен учун зўр бало ва гафлат эмасми?

Ибни Човуш диннинг ва шайхларнинг салоҳи (тузалиши, яхшиланиши – тарж.) тўғрисида кўп яхши гаплар ҳам айтди: «У буюк одамдир. Буюклиги шундоқ юзидан маълум». Сўнгра: «Мавломиз, Афандимиз, Тангримиз, Яратгувчимиз!» деди. У ушбу таъбирларни ҳеч қачон ўзгартирмаган эди. Энди унга нима бўлди? Ёмон ва бузуқ ниятлар кўзларига парда бўлдимиди? Бугун Шайх Салоҳиддин ҳақида гапираркан «У ҳеч ким эмас», деди. Салоҳиддин унга нима ёмонлик қилди?

Агар Салоҳиддин ёқтирмайдиган ишлар қилсанг, тамоман унинг қаҳрига учрайсан. Ва у сенга «Қаҳр ва ғазаб, лутф ва марҳамат уйимдан кўч. Агар ўзингга ёқадиган бир иш қилсанг, менинг лутф ва марҳамат уйимга кирасан. Бундан ичинг ёришади», деди. У фақат сен ва сенинг фойданг учун ўгит бермоқда. Сен эса бу яхшилиққа қандайдир бўлмағур тушунчалар билан жавоб қиляпсан. Ахир, бундай бир одамнинг сенга қандай душманлигию ёмонлиги бўлиши мумкин? Маса-

лан, ҳаром бўлган шаробдан ёки афюндан ичиб, сархушликдан завқ оласан. Ва дўсту душманни қўл-оёғини ўпиб, уларга мулозамат кўрсатасан. Бу лаҳзада сен учун имонлию имонсиз бир бўлади. Шайх Салоҳиддин эса сен олган ана шу завқ қуёшларининг аслидир. Шавқ ва нашъа денгизларининг ҳаммаси унинг олдидадир. Шундай экан, унинг кимга қарши ғарази бўла олади? Насихат қилаётган бўлса, бутун қулларга бўлган шафқат ва севгиси туфайли қилаяпти. Ўзида бу қадар буюклик ва салтанат бўлган зот сендек мискинлар билан бир бўладими?

Ҳаёт суви қоронғу бир ерда бўлади. Бу ер валийларнинг жисмидир. Ҳаёт суви ўша ерда. Инсон бу сувга фақат қоронғуликда етиша олади. Сен эса қоронғуликни севмайсан, ундан нафратланасан. У ҳолда, ҳаёт сувига қандай етишасан? Қўрқоқлардан қўрқоқликни, фоҳишалардан фоҳишаликни ўрганмоқчи бўлсанг, кўпгина нохуш нарсаларга сабр қилишга тўғри келади. Йўқса, мақсадинг ҳосил бўлмас.

Набийлар ва валийларнинг мақоми ҳисобланган ўлимсиз ҳаётга етишмоқчи бўлсанг, нафсингдаги ёмонликлардан воз кечмоғинг ва хушламаган нарсаларингга таҳаммул қилмоғинг керакдир. Ҳозирда шайхлар эскилари каби ҳукм этмаяптилар. Бор-йўғи «Хотинингни, бола-чақангни, мол-дунёнгни тарк эт!» дейди. Эски шайхлар «Хотинингни тарк қил, уни биз оламиз» дейишарди ва муридлари ҳам бунга таҳаммул этишарди. Сиз эса шайхнинг қулай таклифига нечун сабр қилмаяпсиз? Сиз ёқтирмаган бир қанча нарсалар борки, балки улар ўзингиз учун хайридир. Нафсларини кўрлик ва билимсизлик қоплаган бу одамлар нима дейишяпти ўзи? Улар

ҳеч ўйлайдиларми, инсон бир аёлга ошиқ бўлганда не-не машаққатларга гирифтор бўлади. Унинг (аёлнинг – тарж.) кўнглини олмоқ учун бор-ўғини фидо қилади. Бу йўлда ҳеч чарчамайди, зериқмайди, сиқилмайди. Аллоҳнинг ва шайхнинг севгиси бундан пастмидики, бажарилиши ўта қулай бўлган ҳикматлар айтилганда ҳам, шайхлар тарк этилади. Бу шуни кўрсатадики, ҳали ҳам у ҳақиқий ошиқ бўлмаган. Агар ҳақиқий ошиқ бўлсайди, бундан бешбаттар офир шартларга ҳам таҳаммул этар ва булар унга асалдан-да, шакардан-да ширинроқ туюларди.

ФАСЛ. Бир кун бир йиғинда ваъз ўқиладди. Мусулмонун кофир – ҳамма йиғлар, турли аҳволга тушарди. Бири: «Кофирлар нега йиғлашади, устига устак, тилни билишмайди. Мусулмонларнинг ҳам мингдан бири аранг тушунган ваъздан улар нимани англаяптики, бу қадар йиғлаб сиқташади?» деб сўради. Мавлоно буюрдики, сўзнинг ўзини тушунишга ҳожат йўқ. Улар моҳиятни, мақсадни англашмоқда. Улар ҳам Аллоҳнинг бирлигини эътироф этишади. Унинг Яратувчи, Раззоқ, ҳамма нарсани ўз тасарруфида тутувчи эканини, ниҳоят, ҳар ким Унга қайтажанини, афв ва жазо Ундан бўлажанини билишади. Шунинг учун ҳам, Тангрининг васфи ва зикри бўлган сўзларни эшитишлари билан музтариб ҳолда, қалбларида севинч ва завқ туймоқдалар. Бу сўздан уларга севганлари ва истаганларининг бўйи келмоқда. Йўллар турли-туман бўлса ҳам ғоя бирдир. Ахир, кўрмаяпсанми, Каъбага элтувчи қанча йўллар бор. Ким Румдан, ким Шомдан, ким Ажамдан, ким Чиндан ва яна кимдир Ҳинду Ямандан йўлга чиқади. Агар йўлларга боқадиган бўлсак, буюк

фарқлар бор. Мақсадга, ғояга назар солсак-чи, уларнинг ҳаммаси бир – Каъбага йўналгандир. Бу ердаги ишқ жуда улғудир. Чунки бунда – ҳеч қандай тушунмаслик, бошбошдоқлик йўқ. Каъбага келинганда, йўллардаги ғавғолар, урушиб-сўкишлар барҳам топади. Чунки йўлда бир-бирларига «Кофирсан, фалонсан-пистонсан» деганлар, Каъбага келишлари билан мақсадлари бир эканини тушунади. Масалан, косанинг жони бўлса, ўзини ясаганнинг қули бўлади. Коса ясаганларнинг баъзиси: «Буни шунақа дастурхонга қўйиш керак», деса, бошқаси: «Унинг ичини ювиш керак», дейди. Яна бири: «Унинг ташқарисини ювиш лозим», деса, бошқаси: «Унинг ҳамма томонини ювиш зарур», дейди. Ниҳоят, яна шундайлар борки: «Ювишга ҳожат йўқ», дейди. Келишмовчилик мана шунақа нарсалардадир. Бироқ уларнинг барчаси косани ясовчиси борлигида, яъни у ўз-ўзидан бино бўлмаганлигида келишадилар. Бунда келишмовчилик йўқ.

Энди одамларга қайтайлик. Одамлар Аллоҳни чин дилдан севадилар. Ундан истайдилар, Унга ялинадилар, ҳамма нарсани Ундан кутадилар, бор ва йўқ нарсалари ҳам Ундандир. Ундан ўзгасини ўз устларидаги қудрат соҳиби деб билмайдилар. Бу маъно на инкор ва на имон этмоқдир. Унинг бир исми йўқ. Бироқ маъно шакл ва сўзга айланиши билан куфр ёки имонга айланади. Худди шундай, ердан энди чиқаётган ўсимликларнинг ҳам дастлаб муайян шакллари бўлмайди, секин-аста каттариб дунёга юз очганлари сайин (олдин) латиф ва нозик кўринадилар. Яшаганлари сари эса кирланадилар, қўполлашадилар, ранглари ўзгариб хунуклаша-

дилар. Бир-бирлари билан гаплашмаган мўмин ва кофир зоҳиран бир хилдир. Тушунча айбланмайди. Инсоннинг ичи ҳуррият оламидир, тушунчалар латифдир, уларга ҳукм қилинмайди. «Биз кўринганга (зоҳирга, аёнга – тарж.) ҳукм қиламиз, сирларни Аллоҳ билади» (ҳадис). Уларни сенда Улуғ Аллоҳ майдонга келтирмоқда ва сен улардан ўзингни ўтга-чўққа уриб ҳам, «лаҳовла»ни айтиб ҳам қутулолмайсан. Шунинг учун ҳам: «Тангрининг қуролга эҳтиёжи йўқ», дейишади. У тасаввур ва тушунчаларни қалам ва бўёқ сингари воситаларсиз сенда ҳосил қилади. Тушунчалар парвоздаги қушлар ва чўл жайронлари кабидир. Маъно ибора ҳолига келиши билан инсоннинг кофир ёки мусулмонлигига, ёмон ёки яхшилигига ҳукм бўлиши мумкин. Жисмлар олами бўлгани янглиғ тасаввур, тахайюл ва ваҳмларнинг ҳам ўз олами бордир. Улуғ Аллоҳ эса барча оламлардан бохабардир ҳамда на ичда ва на ташдадир.

Энди сен Аллоҳнинг ушбу тасаввурлар узра тасарруфига боқ. Уларнинг воситасиз ҳолда қай йўсин тасвир этмоқда? Хаёл ва тасаввурни кўрмоқ учун кўкракни ёриб, парча-парча қилсанг ҳам, исталган тушунчани тополмайсан. Уни қонда, томирда, пастдаю юқорида, хуллас, ҳеч қаердан қидиришнинг фойдаси йўқ. Яхши-си, сен Унинг буларни яратиш учун нақадар латиф ва нақадар беназир, бенишон бўлганлигини ўйла. Мазкур қолиплар инсондаги маънога нисбатда чексиз марта бақувватдир (зичдир, қаттиқдир – тарж.). Латиф, ўхшашсиз ва хусусиятсиз бўлган маънолар эса Тангрининг лутфларига қиёсан бақувват (зич, қаттиқ – тарж.) жисмлар кабидир.

ШЕЪР: (Агар пардалар орасидан ўша қутлуғ рух кўринсайди, инсонлар ақлини вужуд (гавда) га чиқаришарди).

Улуғ Аллоҳ тасаввурлар оламига, ҳатто ҳеч бир оламга сифмайди. Агар тасаввурлар оламига сифсайди, тасаввур қилган (киши) уни қамраган бўларди ва У тасаввурлар яратувчиси, дейилмасди. Демак, У барча оламларнинг устида экани англашилмоқда.

Улуғ Тангри Пайғамбарига рўё кўрсатди. «Қасамки, Аллоҳ ўз Пайғамбарига (у киши кўрган) тушни ҳақи – рост қилди: албатта сизлар (эй мўминлар), иншоаллоҳ Масжид-ал-Ҳаромга... кинурсизлар»¹ деса, фақат баъзиларигина «Иншоаллоҳ, Каъбага кираман!» дейди. Бу «Иншоаллоҳ!» деганлар ошиқлардир. Чунки улар бу нарса ўз қўлларида эмаслигини биладилар. Ҳамма нарса ёрга боғли эканига иқрорлар ва «Агар ёр истаса, у ерга кирамиз!» дейишади. Зоҳирни кўрганлар учун Масжиди Ҳаром зиёрат қилинадиган Каъбадир. Ошиқлар ва Тангрининг хос қуллари наздида эса Масжиди Ҳаром Тангрининг висолидир. Шунинг учун ҳам, «Аллоҳ истаса, Дийдорига етишамиз!» дейди. Бироқ ёрнинг «Иншоаллоҳ!» дейиши жуда нодир ҳодиса. Бунинг ҳикояси ғайриоддий ва ғалатидир. Ғайриоддий ҳикояни эшитмоқ учун эса, ғайриоддий одам керак.

Аллоҳнинг шундай қуллари бордирки, улар азиздир, севгилидир. Ошиқларнинг барча вази-фасини ҳам фақат шулар учун адо этади. Ошиқнинг «Иншоаллоҳ эришамиз!» деганидек, Улуғ Тангри ҳам «У ғариб (азиз) истаса!» дейди. Бироқ биз ҳозир бунинг шарҳига қизиқиб кетсак, восил бўлган валийлар калаванинг учини йўқотадилар.

¹ Қуръон, 48-сура, 27-оят.

Агар улар бундай аҳволга тушсалар, бу хил сирлар халққа қандай айтилади? Қаламнинг учи шу ерда синди...

Миноранинг тепасидаги тева (туя)ни кўролмаган, туянинг оғзидаги қилни қандай кўрсин?

Энди биринчи ҳикояга келайлик. «Иншоаллоҳ!» деган ошиқлар «Ишни бажарган севгилидир. У истаса, Каъбага кирамиз!» демоқчи бўладилар. Булар Аллоҳда ғарқ бўлгандир. Орага ўзга биров сифмайди. Ҳатто бу ҳақида гапирмоқ ҳаромдир. Ўзини фано этмагунча орага ҳеч ким киролмайди. «Аллоҳдан бошқа зот йўқдир». «Қасамки, Аллоҳ ўз Пайғамбарига (у киши кўрган) тушни ҳаққи – рост қилди»¹. Бу ошиқлар ва содиқларнинг рўесидир. Шарҳи у дунёда маълум бўлади. Бутун оламнинг ҳоллари ҳам балки бир рўёдир ва буларнинг ҳам шарҳи у дунёда билинади. Масалан, тушингда отга минсанг, муродинг ҳосил бўлур. Бироқ отнинг мурод билан нима алоқаси бор? Сени дорга осишганини (рўёнда) кўрасан, демак, бир улуснинг боши бўласан. Дор билан элга бошчиликнинг нима яқинлиги бор? Дунёнинг ҳоли ҳам тушга ўхшайди. «Дунё ухлаган одамнинг рўеси кабидир» (Ҳадис). Бироқ у дунёнинг шарҳи ўзига хос бўлиб, бунисига ўхшамайди. Чунки у илоҳий шарҳдир. Ҳамма нарса унинг учун кашф этилган. Масалан, боққа кирган боғбон дарахтлар шоҳидаги меваларга қарамасдан, бу – хурмо, буниси анжир, анави нок, беригиси олма, дея олади. Худди шундай, тушларнинг таъбирини билиш учун ҳам қиёматга ҳожат йўқ. Боғбоннинг қайси дарахт қандай мева беришини билганидек, У ҳам рўёлар

¹ Қуръон. 48-сура, 20-оят.

таъбирини олдиндан билади. Мол-дунё, хотин, кийим-кечак ва ҳоказолар атрофдаги нарсалардир. Ахир, оч-наҳор ҳолда нон тополмасанг, чўнтагингда юз дирхам пулдан нима наф? Уни еб бўлмайди. Демак, хотин, бола-чақа, шаҳват ва кийим-бошлар кабилар совуқдан сақланмоқ учундир. Шу тарзда барча нарсалар бир-бирларига боғли бўлиб, то Азиз ва Жалил Аллоҳга қадар узайиб боради. Исталган, қидирилган Удир ва Уни бошқа нарса учун эмас, балки Ўзи учун истайдилар. Чунки У ҳамма нарсанинг устида, ҳаммасидан авлодир, юксакдир, шарафлидир, гўзал ва хушдир. Шундай экан, Уни Ундан тубан бўлган нарса учун қандай истайдилар. Ниҳоят Ундадир. Унга етишиш билан барча орзулар ҳам рўёбга чиққуси. Ундан илгариси ва нарёғи йўқдир.

Инсон нафси шубҳа ва тахмин еридир. Сен ундан (инсондан – тарж.) буларни ҳеч қачон ҳеч қандай восита билан дафъ этолмайсан. Буни фақат ошиқ бўлиш билангина бартараф қилиш мумкин. Инсон ошиқ бўлиши билан (унинг) ичида ҳеч бир шубҳа ва тахмин қолмайди. «Сенинг севгинг сени кўр ва кар қилади» (Ҳадис) дея буюрилган.

Иблис Одамга сажда қилмай, Аллоҳнинг амрига қарши чиқиб: «Мени оловдан, уни эса балчиқдан яратдинг» – деди. Яъни менинг зотим оловдан, уники тупроқдандир. Юксак бўлганнинг тубан бўлганга сажда қилиши тўғрими? Иблис Аллоҳ билан шу тарзда мужодала этди ва Унинг лаънатига учради, ҳузуридан қувилди. Ва: «Оҳ Аллоҳим! Ҳаммасини сен қилдинг. Булар Сенинг бузғунчилигингдир. Устига устак, мени лаънатлаб, ҳузуригдан бадарға қилмокдасан», – деди.

Одам ҳам гуноҳ қилди. Аллоҳ: «Эй Одам гуноҳинг учун сени жазоладим. Ҳаммасини ўзим қилганим ҳолда, сени қилди, дедим. Сен эса мен билан тортишмадинг. Ёки далилинг йўқмиди? Ахир, сен ҳам: «Ҳаммаси Сендан, Сен қилдинг, чунки дунёда Сен истаган нарса бўлади, истамаганинг бўлмайди», – дейишинг мумкин эди. Шу қадар аниқ далилинг бўлгани ҳолда, Менга қарши ломим демадинг, нечун?» дея буюрди. Одам «Эй Тангрим! Биламан. Бироқ Сенинг ҳузурингда тарбиямни қўлдан чиқармоқни истамадим. Чунки Сенга бўлган ишқим мени қўйиб юбормадики, қарши чиқсам» деди.

Буюрдик: Бу шариат сув ичадиган жойдир, яъни чашмадир – манбадир. Бу гуё шоҳ девонига ўхшайди. Унда ҳар турли беҳисоб ҳукмлар мавжуд. Оламнинг қарори шу билан қоимдир (барқарор, оёқда туради – тарж.). Бироқ дарвешлар ва фақирларнинг ҳоллари подшоҳ билан кўринмакдир. Ҳокимнинг илмини билмоқ қаерда-ю илми аҳкомни билмоқ қаерда ва подшоҳ билан кўришмоқ қаерда? Булар орасида катта фарқлар бор. Асҳоб ва уларнинг аҳволлари мадрасага ўхшайди. Мадрасада муллалар бордир. Ҳар мулланинг бир ҳожаси бўлади ва у муллага англашига, ўзига боғлиқлигига қараб ойлик (маош) беради. Кимга ўн, кимга йигирма ва кимга ўттиз кишилик (маош) тайин этади. Биз ҳам ҳар кимнинг англаши, қамраши даражасида сўз айтамыз. Чунки Пайғамбар «Инсонлар билан уларнинг ақллари нисбатида гаплаш» (Ҳадис) дея буюрган. Аллоҳ яхшироғини билгувчидир.

ФАСЛ. Ҳамма иморатни (Мақбара қуриш ёки таъмирлашни) ё мардлигини кўрсатмоқ учун ёки ном чиқармоқ ва ёхуд савоб қозон-

моқ ниятида солади. Тангрининг бундан мақсади эса валийлар даражаларини юксалтирмоқ ва мақбараларига ҳурмат кўрсатмоқдир. Улар буюқдирлар, ҳурматга муносибдирлар, бироқ эъзозга муҳтож эмаслар. Масалан, чироқ баланд бир жойга қўйилишни истаса, буни ўзи учун эмас, бошқалар учун истайди, чунки унинг ўзи ҳар қаерда ҳам нурли бир чироқдир. Унинг мақсади нурининг ўзгаларга фойда беришидир. Кўкдаги қуёш агар пастда бўлганда ҳам яна ўшадир, нурли манбадир. Фақат у тубан тушса, дунё зулмат ичра қолади. Демак, у ўзи учун эмас, балки бошқалар учун юксакда яшамоқда. Хулоса шуки, улар юқори ёки пастда бўлишдан, халқнинг ҳурмат кўрсатишидан озодадир. Агар сенга ҳам у оламнинг бир қатра лутфи ва бир зарра завқи кўрсатиладиган бўлса, сен тубанлик ва юксаклик, ҳатто буларнинг барчасидан янада яқин бўлган ўзингдан ҳам зерикиб сиқиласан. Шундай экан, нур ва завқнинг манбаи ва асос ҳисобланган валийларнинг паст, юксак деган қайдлардан ҳоли эканини ўйламадингми? Улар Аллоҳ билан мақтанадилар, Аллоҳ эса юқори ва қуйиликдан мустағнийдир. Унинг тажаллиси ҳамма жойда мавжуд. Юқорилик ва тубанлик бизга ўхшаш боши, оёғи бўлган инсонлар учундир.

Шундай одамлар борки, уларнинг ишларида ўз истақлари бошқа, Тангрининг мақсади бошқа бўлади. Аллоҳ Муҳаммад динининг юксалишини ва дунё тургунча қолишини истаганидан Қуръон учун жуда кўп тафсир ёзилади. Тафсир ёзганларнинг мақсадлари ўз билимларини кўрсатмоқ эди. Замахшарий ҳам тил ва диннинг бутун ноциклигини ўзининг жуда безакдор ва фасих жум-

лалари билан битган «Кашшоф» (кашф этувчи – тарж.) китобида экс эттирди. Буни у ўз фазлини кўрсатмоқ ва истаган нарсасининг ҳосил бўлиши учун қилди. Ҳолбуки, бу ҳам Муҳаммад динининг юксалтиришдан иборат эди.

Барча инсонлар Аллоҳ учун ишлайди, бироқ жуда табиийки, (Тангрининг) бу ишдаги мақсадини билмайдилар. Шу билан бирга, инсонларнинг ҳам ишини бажаришдаги ғоялари бошқадир. Чунончи, Аллоҳ дунёнинг қолишини истайди, одамлар эса шаҳват билан машғул бўладилар ва фарзанд туғилади. Улар ўз лаззатлари билан банд бўларкан, ўзлари ҳам билмаган ҳолда дунёнинг давом этишини таъминлайдилар. Шу тахлит Аллоҳга қулликни адо этган бўладилар. Худди шундай, улар муаззам масжидлар қуришади, эшиги, девори, бошқаси учун кўп пул сарфлайдилар. Ҳолбуки, унинг қиймати Қиблададир ва мақсад Қибадир. Уларнинг нияти шу бўлиши билан баробар, яна Қибланинг қадри буюклиги ортган бўлади.

Валийларнинг буюклиги кўринишда эмас. Валлоҳи улар учун ҳам юқорилик ва қуйилик мавжуддир. Фақат бу нарса хусусиятсиз ва ўхшашсиз кечади. Масалан, кумуш пул мис пулдан кучлидир, дегани нима маънога келади? Зоҳиран бундай эмас, албатта. Бироқ ҳамма гап уларнинг асосида, асосдаги жавҳарда. Ахир, кумуш пулни том бошига қўйсангу олтин пулни ерга ташласанг, кумуш олтиндан устун бўла оладими? Ёки кепак элакнинг устида, ун эса остида қолади. Кўринишдан кепак ундан устундек туюлади, аслида-чи? Демак, устунлик – суратда эмас, моҳиятда, ундаги жавҳардадир.

ФАСЛ. Бири ичкари кирди. Мавлоно буюрдик: У азиздир, камтариндир ва булар ундаги

жавҳардан майдонга келмоқда. Масалан, мевали шох эгилади. Мевасиз дарахт эса ғўдайиб туради. Пайғамбар ҳам жуда камтар бўлган. Чунки ҳар икки оламнинг мевалари унда мужассам эди.

«Салом бериш борасида ҳеч ким Аллоҳнинг Элчисидан устун бўлолмаган» (Ҳадис). Пайғамбаримиздан олдин биров салом беришга улгурмаган. Чунки у ҳокисор бўлгани сабабли ҳар сафар ўзи бошлаб салом берарди. Зоҳиран у аввал салом бермаса ҳам, камтарин бўлгани учун сўзни бошларди. Атрофдагилар салом беришни Пайғамбардан ўрганган эдилар. Келиб-кетганларнинг ҳаммаси унинг соясидир. Инсоннинг сояси ўзидан олдин уйга киргандек туюлса ҳам, аслида, аввал кирган унинг ўзидир.

Баъзилар нарсаларнинг ибтидосига боқса, бошқалар интиҳога назар соладилар. Ибтидога қараганлар Аллоҳга яқин инсонлардир. Чунки улар: «Ниҳояга эътибор беришнинг нима ҳожати бор? Ахир, буғдой эксанг, арпа битмайди-ку», – дейишади. Демак, буларнинг қарашлари ўзгандир. Интиҳога боққанлар азиз ва буюқдир. Чунки уларнинг кўзлари охиратдадир. Яна шундай бир қавм борки, улар Тангрига янада яқиндир ва на бошга ва на сўнгга боқадилар. Аввал ва охир буларнинг хаёлига ҳам келмайди. Чунки улар Аллоҳда гарқ бўлганлардандир. Бошқа бир қавм эса бутунлай дунёга гарқ бўлган ва ҳаддан зиёд ғофил бўлганлари сабабли на бидоятга ва на ниҳоятга боқадилар. Булар жаҳаннам оташининг ўтинидирлар. Шу тарзда Муҳаммаднинг асл эканлиги маълум бўлмоқда. Чунки у тўғрисида «Сен бўлмасайдинг, фалакларни яратмасдим» (Қудсий ҳадис) дея буюрилган. Шараф, тавозе,

ҳикмат ва юксак мақомларнинг барчаси унинг ҳадяси ва соясидандир. Чунки булар ундан ҳосил бўлган. Масалан, қул нима қилса ҳам ақл шарофати билан қилади. Ақлнинг сояси ҳар нақадар йўқдек туюлса-да, бари бир, бир кўланкаси бордир. Худди шундай, маънонинг ҳам борлиқсиз бир борлиғи мавжуд. Инсоннинг ақли созланмаган бўлса, унинг бутун аъзолари ишламайдиган ҳолга келади. Оёғи текис йўлда юролмайди, кўзи кўрмайди, қулоғи ҳар сўзни нотўғри эшитади. Шундай экан, барча иш – ҳаракат ақлнинг шарофати билан юзага чиқади. Аъзолар олатдир. Бу гўё замоннинг Халифаси кабидир. Улуғ инсон мисоли ақли қул. Халқнинг ақллари эса унинг аъзоларидир ва нима қилса ҳам ақли қулнинг соясида қилади. Агар улар бирон хатога йўл қўйсалар, бу ақли қул соясидан четга чиқиш билан изоҳланади. Масалан, ақлдан озаётган одам ақл соясидан, ҳимоясидан маҳрум қолади. Ақл фаришта жинсидандир. Гарчи малакнинг қўли ва қаноти бўлса ҳам, аслида, буларнинг бари бир нарсадир, ақлдан иборатдир. Чунки уни эшитсанг, ақлдан ўзга нарса қолмайди. Ахир, мумдан тайёрланган қушни қиздирсанг, у яна мумга айланади – қолади. Чунки мум мумдир ва ундан ясалган қуш яна ўшадир. Худди шундай, муз ҳам сувдир. Буни билмоқ учун эритиш кифоя. Муз сув ҳолида экан, қўл билан тутиб бўлмасди, энди муз бўлди ва уни ушлаш, этакка олиш мумкин. Ўртадаги фарқ шудир ва бундан ортиқ эмасдир. Муз ҳам сувдир, иккиси бир нарсадир.

Инсоннинг аҳволи ҳам шундоқдир. Эшак балки малакнинг нури ила ўртоқ тутиниш соясида фариштага айланар, деган умидда малак-

нинг қанотини эшакнинг думига боғлашибди. Эшакнинг малаклашуви фақат муайян васфлар бўлгандагина мумкиндир. Исонинг ақлдан бир қаноти бор эди ва кўкка учди. Агар эшакда ҳам атиги яримта қанот бўлсайди, у ҳам эшак бўлиб қолмасди. Балки инсонга айланарди. Аллоҳ ҳар нарсани қила олади. Масалан, бола кичиклигида эшакдан ҳам баттардир. Ҳар турли ифлосликларга қўлини ботириб оғзига олиб боради. Фақат онасигина бунга монелик қилади. Эшакнинг ҳеч бўлмаса бир нави тоза хоссаси бор. Чунончи, пешоб қилаётганда, оёқларига сачрамаслиги учун уларни кенгроқ очади. Мана шу эшакдан баттарроқ бўлган болани Улуғ Тангри инсон айлайди. Шундай экан, эшакни ҳам инсонга айлантира олишига нега ҳайрон бўлиш керак? Аллоҳнинг ҳузурда гариб бўлган ҳеч қандай нарса йўқдир.

Қиёматда инсоннинг қўл-оёғи ва бошқа аъзолари тилга кирадилар. Файласуфлар: «Улар қандай қилиб гапира олади?» – дейдилар. Ахир, аъзолар ҳол тили билан гапирмайдиларми? Масалан, қўлга бирор яра чиқса, у: «Иссиғимни ошириб юборадиган овқат едим ва шундай бўлди», – дея ҳол тили билан тушунтириш беради. Ёки кесилган жой: «Менга пичоқ тегди», – дея хабар беради. Инсон аъзоларининг гапириши шу тарзда бўлади.

Суннийлар дейди: Қиёмат кунда аъзолар тилга киради. Шунда инсон: «Сиз гапирмасдингиз, энди қандай қилиб буни қилмоқдасиз?» – деб сўрайди. «Улар териларига «Нима учун бизга қарши гувоҳлик бердингизлар!» дейишганда, (терилари): – «Бизларни барча нарсани сўзлатган зот – Аллоҳ сўзлатди» – дедилар»¹. Қўл: «Менга ҳаммани

¹ Қуръон, 41-сура, 21-оят.

гапиртирган, ҳатто эшикни, деворни, кесакни ҳам тилга киргизган – Яратган сўз берди. Ахир, сенинг тилингни қандай гапиртирди?» – деди. Тил ҳам сенинг оғзингда бир эт парчасидир, қўл ҳам шундоқ. Бир бўлак гўштнинг, яъни тилининг гапириши, сенингча, ақлга мувофиқ келади, чунки бунга кўниккансан. Аслида, тил Тангри ҳузурида бир баҳонадир. Унга «Гапир!» дея амр этилгани учунгина у гапирган. Худди шундай, Аллоҳнинг буйруғи билан ҳамма нарса тилга киради.

Сўз инсоннинг қиймати қадар қадрлидир. Бизнинг сўзимиз сувга ўхшайди. Сувни сувбоши (мироб) оқизади. Сув ўзини мироб қайси чўлга ҳайдаганини қаердан билсин? Балки карам, балки пиёз даласига. Гул боғига бўлиши ҳам мумкин. Шунисини биламанки, сув кўп келса, ер ҳам шунга яраша кенг бўлади, оз келса-чи, суғориладиган майдон ё бир уфоқ боғ ёки тўрт томони девор билан ўралган кичик ердир. «Аллоҳ Ўз ҳикматини эшитганларнинг ҳимматлари ўлчовида воизлар тилига қуяди». Мен бир этикдўзман, менда тери кўп, аммо уни мижозимнинг оёғига лойиқ қилиб кесаман. Мен бир кишининг соясиман, унинг бўйи қанча бўлса, мен ҳам шу қадарман.

Ерда бир ҳайвонча (қурт) мавжуддир. У ер остида, зулматда яшайди. Кўз ва қулоқсиз. Аслида, унинг кўз ва қулоққа эҳтиёжи ҳам йўқ. Мадомики, муҳтожлиги йўқ экан, унга нечун кўз ва қулоқ берсинлар? Тангри оз бўлгани учун ёки хасислиги сабабли уни кўз ва қулоқсиз қолдирдими? Йўқ! У буларни эҳтиёжига қараб берди. Эҳтиёжи бўлмаган кишига берилган ҳар қандай нарса ортиқча юкдир. Бироқ Тангрининг лутфи, карами ва ҳикмати юк бўлади эмас, балки киши зиммасидаги юкни туширади. Масалан, дурад-

горнинг теша, арра, болға каби асбобларини тикувчига берсанг, булар унинг учун фақат кераксиз тошга айланади. Шунинг учун ҳам, нарсани эҳтиёжга кўра берадилар.

Қурт ер остида, қоронғуликда яшаганидек, баъзи бир одамлар ҳам бу дунёнинг зулмати билан кифояланади. Булар у оламга эҳтиёж бўлмагани каби Аллоҳ дийдорига ҳам муштоқ эмаслар. Улар кўзлари билан фақат дунёнинг ишинигина кўрадилар. Шундай экан, охират саодатини кўришга ярайдиган кўзлар буларга нечун?

РУБОЙ: (Ўйламаки, Аллоҳ йўлига тушган эрлар йўқ, деб. Комил сифатлилар нишонсиз ҳам эмаслар. Сен сирларнинг маҳрами бўлмаганинг учун ўзгаларни ҳам ўзинг қатори ҳисоблаяпсанми?).

Дунё ғафлат билан қоимдир. Ғафлатсиз – бу оламдан асар ҳам қолмайди. Тангри завқи (ишқи), охират тушунчаси, сархушлик, ўзидан кечиш ҳамда важд (бир нарса қаршисида жўшиш, севги жўшқинлиги – тарж.) у оламнинг меъморларидир. Агар уларнинг барчаси юз очса, бизнинг ҳаммамиз бутунлай у оламга кетамиз, бу ерда қолмаймиз. Улуғ Аллоҳ икки оламнинг бор бўлиши учун бу ерда яшашимизни истайди. Худди шу мақсадда икки оламнинг маъмур қолиши учун бирини ғафлат, иккинчисини эса бедор бўлиши шарти асосида икки ходимни вазифалантирди.

ФАСЛ. Буюрдики: Агар сизнинг (менинг борим ёки йўғимда) менга кўрсатган лутфингизга, ғайратингизга ва тарбиянгизга жавобан ташаккур этмоқ, ҳурмат билдирмоқ ва узр тиламоқ хусусида айбга йўл қўйсак, бу ўзимни катта олганимдан ёки буларга эҳтиёжим йўқлигидан, ниҳоят,

валинеъмат ҳаққини сўз ёхуд иш-ла тўлаш кераклигини билмаганимдан эмас. Асло! Балки, Сизнинг покиза имонингизни билганимдан ва буни бил-хосса ҳамда тамоман Аллоҳ ризоси учун қилганингизни тушунганимдан жавобини ҳам Унинг ўзига ҳавола этаяпман. Чунки сиз нима қилган бўлсангиз, Унинг учун қилдингиз. Шунга кўра, Тангридан қайтадиган мукофот ва савобнинг ҳаммасини тўла-тўкис сизга етишини истаيمان. Агар Сизни мадҳ этадиган бўлсам, Сизга нисбатан тавозе билан муносабатга киришсам, қўрқаманки, Тангри мукофоти ва савобининг бир қисмидан маҳрум қолгайсиз. Аслида, ҳамду сано ҳам, тавозе ҳам, узр тилаш ҳам, барча-барчаси бу дунёнинг лаззатларидир. Модомики, дунёда бир молни ёки бир мақомни бериш йўлида қийинчилик ва заҳматларга таҳаммул айладинг, демак, муқобилини ҳам Аллоҳнинг ўзидан кўришинг янада яхшироқдир. Шунинг учун ҳам, мен узр тилаяпман. Узр тиламоқ дунёни истамақдир. Чунки сарват ейилмайди, бошқа нарса учун исталади. Сарват билан от, жория ва қул олишади. Мақтанмоқ учун лавозим ва мақом хоҳлайдилар. Хуллас, дунё буюк ҳурматталаб ҳамда мадҳ этилган нарсадир. (Дунё деганлари дунё воситасида қўлга киритилган нарсадир).

Шайх Насоаж-и Бухорий буюк ва кўнгилчан бир зот эди. Ўқиган одамлар ва улуғлар уни зиёрат қилгани келишиб, қаршисида тиз чўкиб ўтиришарди. Шайхнинг ўқиш-ёзишдан саводи йўқ эди. Ундан Қуръон ва ҳадисларнинг тафсирини эшитмоқ истаганларга: «Мен арабча билмайман, сиз оятнинг маъносини айтинг, мен шарҳлаб берай», дерди. Булар таржимасини айт-

гандан кейин шайх: «Бу оят нозил бўлганда, Мустафо фалон мақомда эди. Мақомнинг аҳволи мана бундай», дер ва бу мақомнинг даражалари, унга етишмоқнинг йўллари ҳақида батафсил маълумот берарди.

Бир куни Алавий-йи Муорриф Шайх Нассож-и Бухорий ҳузурида бир қозини мақтади: «Бунақа қози ҳеч қайда йўқ. Пора олмайди, ўзи истаганича ҳукм чиқармайди, холис ва адолатпарвар», – деди. Бунга жавобан шайх: «Сенинг пора тўғрисидаги гапинг – ёлғон. Сен ва Алавий бир одамсиз, устига устак, Мустафонинг наслидан бўла туриб, пора олмайди дея, уни мақтаяпсан. Бу – ахир, пора бўлмай, нима? Мадҳ этишдан ҳам каттароқ пора борми?» – деди.

Шайхулислом Термизий: «Сайид Бурҳонидиннинг таҳқиққа оид фикрлари жуда гўзалдир. Бу нарса унинг шайхлар китобларини яхши ўқиганидан далолатдир», – деди. Бири: «Ахир, сен ҳам ўқигансан, лекин нега унинг фикрлари қадар гўзал сўзлар айтмайсан?» – дегач, Шайхулислом: «Унинг бир ишқи, бир дарди, бир жаҳди, билим ва амали бор» – деб жавоб берди. Ҳалиги одам «Ундай бўлса, нега шундан баҳс очмай, мутолаа тўғрисида гапирасан. Ахир, асос удир, биз уни истаймиз. Сен ҳам ундан гапир!» – деди.

Уларда нариги дунёнинг дарди йўқ эди. Кўнгиллари тамоман бу дунёга боғланганди. Баъзилари нон ейишга, баъзилари нонни томоша қилишга келганди. Бу сўзни ўрганиб, сўнгра сотмоқчи бўладилар. Чунки сўз бир келиндир, бир гўзалдир. Гўзал жорияни, одатда, сотиш учун оладилар. Шундай экан, жория ўзини олганни қандай севсин? Ахир, у – тужжор ва жорияни сотишдан завқ олади. Ўзига олиш учун унда мард-

лик ва инсонлик етишмайди. Заиф ва қўрқоқ одамнинг қўлига яхши бир Ҳинд қиличи ёки паҳлавонларга мўлжалланган ёй (камон) тушса, у буларни сотиш мақсадида олади. Чунки унда камонни торта оладиган қувват йўқ. Қўрқоқ уни сотиб, пулига атир-упа харид қилади. Бошқа нима ҳам қиларди?

Бу сўз сурёнийчадир (маълум бир тил, бу тилда гаплашадиган халқ насроний динига мансуб – тарж.) ва сен уни тушундим, демагин. Чунки бу сўзни қанча тушунсанг, у сендан, сенинг қамровингдан шунча узоқлашади. Балки, тушуниш тушунмаслик орқали мумкиндир. Сен дучор бўлган барча бало-қазолар, қийинчиликлар худди шу янглиш тушунишдан ҳосил бўлади. Бу сенинг тузофингдир. Сен ундан қутулишинг керак. Масалан, сен денгиздан бир кўза сув олдинг ва: «Денгиз менинг кўзамга сиғди» – дейсан. Бироқ бу – хато. Агар: «Кўзам денгизда йўқолди» – десанг, тўғри булади. Асос – шу. Ақлинг сени подшоҳ дарвозасига келтиргунга қадар яхшидир. Дарвоза олдида сен уни ҳайда. Чунки у энди зарарлидир, йўлингни тўсгувчидир, ундан қутулолмайсан, ўзингдан воз кеч. Энди сенинг «Нечун, нимага?» лар билан ишинг йўқ. Чунончи, жубба тикдирмоқ учун бичилмаган кийимликка эҳтиёжинг бор. Ақл сени тикувчи ишхонасигача олиб боради. Тикувчи ҳузурида эса унга муҳтож эмассан, балки уни тарк этишинг, бутун ихтиёрингни тикувчига топширишинг фойдалидир. Худди шундай, бетобнинг ақли ҳам уни ҳакимга олиб боргунгача яроқлидир. Ҳаким қабулида эса унга (ақлга) ҳожат йўқ. Бетоб ўзини шифокорга топшириши керак бўлади.

Сенинг гизли инграшингни асқобнинг қулоқлари эшитади. Бир нарсаги одам, яъни жавҳари ёки бирон дарди бўлган киши дарҳол билинади. Масалан, туялар қаторидаги бир туянинг гандираклаб юриши, оғзидан оққан сўлаги, ғалати кўзлари ва ҳоказо белгилари унинг мастлигидан далолат. «Уларнинг юзларида сажда изидан (қолган) белги – аломатлари бордир»¹ дея амр этилган. Ахир, дарахт илдизи олган озуқа унинг шох-шаббалари ҳолидан, барглари рангидан, мевасидан ошкор бўлади. Озуқа олмаган бошқа бир дарахтнинг сарғайиб сўлиши ҳам кўздан ниҳон эмас.

Бир соҳа тўғрисидаги китобни ўқиган одам шу соҳага доир битта сўз эшитиши билан аввал ўқиганларини эслайди. Чунки у бу даражага етиш учун кечалари мишжа қоқмай ўқиган, меҳнат қилган. Қуръонда: «(Эй Муҳаммад), Биз сизнинг қалбингизни имон ва Қуръон нури билан кенг мунаввар қилиб қўймадикми?»² дея буюрилганидек, у ҳам бир ишорат билан кўп маъноларни англайди. Янги бошловчи киши эса, айтилган сўзнинггина маъносини тушунади, холос. Чунки у воқеадан ҳали хабардор эмас.

Сўз тингловчининг тушуна олиш даражасида келади. Ҳикмат талаб қилиниб, тортқиланмагунча юз кўрсатмайди Ким қанча истаса, у ҳам шунча кўпроқ аён бўла боради. Агар киши: «Менга сўз (ҳикмат) ошкор бўлмаяпти», – деса, жавоб шу: «Сен нега уни талаб айламаяпсан, истамаяпсан, тортқиламаяпсан?» Сенга эшитиш қудратини бермаган зот, гапирганга ҳам гапириш салоҳиятини ато этмаган».

¹ Қуръон, 48-сура, 29-оят.

² Қуръон, 94-сура, 1-оят.

Пайгамбаримиз замонида бир кофирнинг му- сулмон қули бор эди. Кунлардан бир кун хўжайин унга: «Идишларни ол, ҳаммомга борамиз» – деди. Йўл устидаги масжидда Мустафо асҳоби билан намоз ўқиётганди. Қул «Хўжайин, шу идишни ушлаб тулинг, мен кириб икки ракат намоз қи- лайин-да, югуриб хизматингизга келайин» деди. Қул бориб, намозини адо этди. Мустафо асҳоби билан бирга чиқди, бироқ қул ёлғиз ўзи қолди. Хужайини уни узоқ кутди, ниҳоят, бақирди: «Эй қул! Чиқ бу ёққа!». Қул жавоб берди: «Мени қў- йиб юбормаяпти». Қулни ким ушлаб турибди, дея афандиси (хўжайини) ичкарига бошини суқди, аммо у ерда соя ва бир жуфт калишдан бошқа ҳеч нарсани кўрмади. Яна сўради: «Ташқарига чиқишингга ким монелик қилмоқда?» Қул деди: «Сенинг ичкари киришингга монелик қилаётган, бироқ сен уни кўрмаяпсан».

Инсон ҳамиша ўзи кўрмаган, эшитмаган ва ўйламаган бир нарсага ошиқдир. Кечаю кундуз уни қидиради, истайди. Мен ўша кўрмаган ки- шимнинг қулиман. Инсон кўрган ва тушунган нарсасидан зерикади, қочади. Шунинг учун ҳам, файласуфлар кўришни инкор этадилар. Улар дейишадики: «Кўрсам тўяман, сиқиламан ва бу тўғри эмас». Суннийлар эса: «Уни бир ҳолда ва бир рангда бўлганда кўриш мумкин. Чунки «У зот ҳар кун иш – амалдадир»¹ буюрилганидек, юз хил рангга киради. Ҳатто юз минг марта тажалли этганда ҳам, кўринишларнинг бири иккинчисига сира ўхшамайди. Сен шу аснода Тангрини барча асарлари ва ишларида ҳар лаҳза ҳар турли кўра- япсан. Аллоҳнинг бир иши бошқасига ҳеч ҳам ўхшамайди. Хурсандчиликда бошқача, кўрқувда

¹ Қуръон, 55-сура, 29-оят.

бошқача-ю йиғида яна бошқача акс этади. Модомики, Тангрининг ишлари, ҳаракатлари, тажаллиси ва асарлари турли-туман экан, Унинг зотининг тажаллиси ҳам шундоқдир. Яъни гўё ишларининг тажаллиси каби. Сен Аллоҳ қудратидан бир қисм бўлганинг ҳолда, лаҳзада минг турли товланасан-у, Унинг ўзи жилваланмайди-ми? Қиёс эт, Тангрининг шундай қуллари борки, улар Ҳаққа Қуръон воситасида етишарлар. Баъзи қуллар эса Тангридан келадилар ва Қуръонни ўрганиб, уни Аллоҳнинг китоби эканлигини билладилар. «Албатта бу эслатмани (яъни Қуръонни) Биз Ўзимиз нозил қилдик ва шубҳасиз Ўзимиз уни сақлагувчимиз»¹.

Муфассирлар ушбу оятни Қуръон ҳақида нозил бўлганини айтишади. Бу – яхши. Бироқ яна шу бор. Сенинг ичингни орзу ва шавқ билан тўлдирдик. Орзу ва шавқни биз қўйдик ва биз уларга зиён етказмаймиз. Бир манзилга муяссар айлаймиз. Сен бир дафъа «Аллоҳ!» де, кейин сабр қилки, бутун балолар бошинга ёғсин, демакдир.

Бири Мустафога деди: «Сени севаман!» Пайғамбар: «Ақлингни йиғ! Нима деяётганингни биласанми?» – деб сўради. Ҳалиги зот яна такрорлади: «Сени севаман!» Мустафо: «Эсингни йиғ, нима деяётганингни биласанми?» – дея қайта сўради. Одам яна ўша жавобни берди: «Сени севаман!» Ниҳоят, Пайғамбар: «Ундай бўлса, шу гапингда тур (сабрли бўл)ки, энди сени ўз қўлим билан ўлдиртираман. Ҳолингга вой!» – деди.

Мустафонинг ҳузурига бир одам келди ва: «Мен сенинг динингни истамайман, қайтиб ол. Чунки қабул қилганимдан бери хонавайрон бўлдим, тинчимни йўқотдим. Хотиним ва молу дун-

¹ Қуръон, 9-сура, 15-оят.

ёмдан айрилдим. Болам ўлди. Мени менсимай қўйишди. Қувват ва шаҳватим тугади», – деди. Пайғамбар жавобан буюрди: «Бизнинг динимиз қаерга бормасин, борган ерида одамнинг томиридаи суғуриб олмагунча, уйини бузиб, ўрнини супурмагунча қайтиб келмайди. «Уни фақат таҳоратли – пок кишиларгина ушларлар»¹. У шундай бир ёрдирки, сенда ўзингга бўлган севгингдан қилча қолган эса-да (сенга) юзини кўрсатмайди. Ўз вуслатига изн бермайди. Дўстингни сенга юз очишини истасанг, ўзингдан ва дунёдан зерикиб тўйишинг ҳамда ўз-ўзингга душман бўлишинг лозим. Худди шундай, бизнинг динимиз ҳам ўзи кирган кўнгилни Ҳаққа элтмагунча қўймайди. Пайғамбар ҳалиги одамга: «Мана сен шу сабабли тинчингни йуқотдинг ва ғамга ботдинг. Ғам емоқлик сени алдаган севинчларни қусмақдир. Ошқозонингда озгина нарса қолса ҳам, сени ҳузурсиз қилаверади. Истифроғ этаркан, (қусаркан – тарж.) инсон ея олмайди. Сен сабр қил ва қайғу чек. Чунки ғам тортмоқ ва маҳзун бўлмоқ истифроғ этмақдир. Фақат шундан кейингина ҳақиқий севинч ҳосил бўлади. Бу севинч эса ғам ва кадардан озода, тикансиз чўлу, бош оғриғи бермайдиган шаробдир. Ахир, сен кеча-кундуз дунёдан ҳузур қидирмоқдасан. Бироқ мақсадининг бу дунёда рўёбга чиқиши имконсиздир. Шунга қарамай, сен уни излашдан бир лаҳза ҳам тўхтамаяпсан. Дунёда топган роҳатинг эса бир чақмоқдек ёниб ўчувчидир. Чақмоқ ҳам дўл, ёмғир ва қорлар билан тўла. Нега бу дунёда ҳузурга қовушолмайсан. Масалан, Анталяга (Туркиянинг бир шаҳри – тарж.) бориш нияти билан йўлга тушдинг, бироқ адашиб Қайсари (Туркия-

¹ Қуръон, 56-сура, 79-оят.

нинг яна бир шаҳри – тарж.) томонга кетиб қолдинг. Шунда ҳам Анталяга бораман, деб ўйласанг, хато қиласан. Чунки Қайсари йўлидан Анталяга бориш имконсиздир. Агар Анталя йўлига тушилса-чи, йўловчи чўлоқ ва ногирон бўлса-да, манзилга эришгуси. Чунки манзилнинг ўзи шу ердир. Дунё иши (кишига – тарж.) заҳматсиз муяссар бўлмагани каби охират иши ҳам шундоқдир. Шунга кўра, ҳеч бўлмаса, охират учун заҳмат чеккинки, меҳнатинг зое кетмасин. Сен: «Эй Муҳаммад! Динингни ол. Чунки мен ундан фақат нотинчлик кўрдим», – дейсан. Бизнинг динимиз киши мақсадини ҳосил этмасдан, унинг тинч қўймас.

Ривоятларга кўра, жуда фақир бир муаллим бор эди. Камбағаллиги шу даражада эдики, қишда бир жубба киярди, холос. Бир куни сел келди, унда бир айиқнинг боши оқиб борарди. Муаллимга болалари (талабалари – тарж.) «Бир пўстин оқиб келяпти, керак бўлади», дейишди. Муаллим кийимга муҳтожлиги туфайли ўзини сувга отди ва бориб «пўстинни» ушлади. Бироқ шу заҳотиёқ айиқнинг чангалига тушди. Шогирдларнинг: «Эй муаллим, ё пўстинни келтир ё ўзинг кел» деган мурожаатларига, ўқитувчи: «Мен пўстинни қўйиб юбордим, бироқ у мени қўймаяпти, не қилай!» деб жавоб берди. Ахир, Тангрининг шукри сени қандай қўйиб юборсин? Ўз қўлимизда эмас, балки Тангрининг ихтиёрида бўлганимиз учун шукрона келтирмоғимиз лозим. Чунончи, боланинг кичиклигида, яъни она билан сутдан ўзга нарсани билмайдиган бир пайтида Аллоҳ уни ҳеч тарк этдими? Аксинча, уни ўстирди, боқиб парвариш этди. Унга ақл берди. Боланинг ичида мавжуд бўлган

шу (кейинги) ҳол гўё у оламга ўхшайди. Инсон навбатдаги ҳолларга эришган сайин аввалги ҳолининг хомлик, болалик бўлганини ва ҳатто ҳеч нарса бўлмаганини англай боради. «Занжирлар билан жаннатга судраб олиб борилаётган қавмга ҳайронман. Уларни тутинг, боғланг ва Вуслатга элтинг. Кейин Жамолга, ундан сўнгра Камолга олиб боринг» (Қуръон).

Балиқчи балиқни бир мартадаёқ тортиб сувдан чиқармайди. Балки, аввал секин тортиб кўради, сўнгра яна такрорлайди. Буни у ўлжаси қонини оқизиш, қувватини кетказиш учун қилади. Ишқ илмоғи ҳам инсоннинг томоғига санчилиши билан унинг ҳаром қонини оқиши ва қувватдан қолиши учун Тангри ипни секин-секин тортади. «Чунки ризқингизни тор ва кенг қиладиган Аллоҳдир»¹.

«Ла илаҳа иллаллоҳ». Бу авомнинг имонидир. Хос қулларнинг имони: «Лоҳува Илло Ҳува»дир. Унинг (Аллоҳнинг – тарж.) ҳувиятидан (ким эканлиги тўғрисидаги далил, ҳужжат – тарж.) ўзга ҳувият йўқдир. Масалан, бир киши тушида ўзини шоҳ сифатида кўрса, атрофидаги одамларнинг парвона бўлишига қараб туриб: «Ҳукмдор менман, мендан ўзга подшоҳ йуқ!» дейди. Аммо – уйғониб, уйда бир ўзини кўриши билан: «Бу – менман ва мендан бошқа ҳеч ким йўқ», – дейди. Бу – ҳақиқат. Ҳақиқатни кўрмак учун эса, бедор кўз керак. Уйқули кўз – кўрмайди.

Ҳар тоифа (гуруҳ) бошқа тоифани ёмонлайди ва: «Биз тўғримиз, биз ҳақлимиз. Ваҳий бизга келган. Улар адашгандир», – дейишади. Ёмонланган гуруҳ ҳам ўз навбатида худди шу гапларни бу тоифага қарши айтади. Шу тарзда

¹ Қуръон, 2-сура, 245-оят.

уларнинг ҳаммаси ваҳийнинг йўқлигида ҳам-фикр бўлмоқдалар. Бироқ шу жумладан, бир киши учун ваҳийнинг мавжуд эканлигида ҳам бирлашмоқдалар.

«Мўмин закийдир. Ҳақ ва ботилни ажрата олувчидир. Ақл ва фатонат соҳибидир» (Ҳадис) – дея буюрилганидек, ўша бир кишининг қайсиси эканлигини билиш учун Ҳақни ботилдан фарқлаган закий бир мўмин зарур. Имон деганимиз ҳам худди шу фарқлаш хусусияти ва англашдир.

Бири: «Билмаган жуда кўп, билган эса оз. Уларни ажратиш учун узоқ вақт керак бўлмайдими?» – деб сўради. Мавлоно буюрдики: Билмаганлар кўп. Бироқ улардан бир нечасини билиш орқали ҳаммасини таниса бўлади. Масалан, бир ҳовуч буғдойни таниганинг ҳолда, ер юзидаги жамики буғдойларни танийсан. Ёки озгина шакар еб кўрган киши барча турли ҳолваларни ичида шакар борлигини ажрата олади.

Агар бу сўз сизга танишдай (такрорлангандай) туюлса, демак, аввалги дарсингизни тушунмагансиз. Шунинг учун ҳар куни бир нарсани такрорлашга ҳожат бор. Бу – шунга ўхшайди. Муаллимнинг бир ўқувчиси уч ой давомида алифдан бошқа ҳарф ўрганолмабди. Отаси «(белгиси – тарж.) йўқ дегин», – дебди. Бола шуни ҳам уддалай олмабди. Шунда ўқитувчи: «Аҳвол офир. Шунинг учун ҳам, мен янги дарс беролмаяпман. Ахир, эскисини ўрганмагунча, қандай қилиб бошқасини ўргатай?» – дейиши билан боланинг отаси: «Оламларнинг Роббисига ҳамд бўлсин!» – дея дуо қилибди. Бу – Аллоҳнинг нони ва неъматини камайди, дегани эмас. Гап шундаки, бизда иштаҳа қолмади ва меҳмонлар ҳам тўйдилар.

Ҳамду сано шунинг учундир, Тангри учундир (Алҳамдулиллоҳ). Бу нон дунёниқига ўхшамайди. Чунки дунёнинг нони ва ўзга емишларини иштаҳанг бўлмаса-да, мажбуран истаганинчга ея оласан. Ҳамда хоҳлаган жойингга судрай биласан. Ўз навбатида улар ҳам сен бошлаган ерга кетаверадилар. Жони йўқки, кетмасин. Ҳикматдан иборат бўлган Аллоҳнинг неъматини бундан фарқи ўлароқ, тирикдир. Уни фақат иштаҳа билангина истеъмол этиш мумкин. Акс ҳолларда, у сенга юзини ҳам кўрсатмайди.

Кароматнинг ҳикояси: Агар киши бу ердан бир кунда ёки бир онда Каъбага етишса, бунга ҳайрон қолишнинг ҳожати йўқ. Ва бу каромат ҳам эмас. Ахир, Самум шамолининг-да, қўлидан келади бу иш. Каромат сени тубан ҳолдан юксак ҳолга келтиришдир. Бунда сен билимсизликдан ақлга, ўликликдан тирикликка эришасан. Масалан, сен тупроқ эдинг, ўсимликка айлангандир. Ўсимликдан ҳайвонликка, ундан инсонликка сафар қилдинг. Каромат будир. Улуғ Аллоҳ бундай сафарни сенга раво кўрди ва сен ўзинг билмаганинг ҳолда шу ерга қадар келдинг. Шу тарзда, сени яна ўзга турли-туман оламларга олиб боради. Буни инкор қилма ва сенга шундан хабар беришса, қабул айла. Умарга коса тўла заҳарни келтирдилар. У: «Бу нимага ярайди?» – деди. Булар: «Бировни ошкор эмас, балки яширин ўлдиришга ярайди. Қилич билан ўлдириб бўлмайдиган душманни шунинг бир заррасини бериб гумдон қилиш мумкин» деб жавоб беришди. Умар: «Жуда яхши қурол экан, менга беринг, мен ичай, чунки ичимда қилич билан етолмаган бир душманним бор. Дунёда ундан кўп ёмонлик қилган душманним йўқ», – деди. Унга: «Бунинг ҳаммасини ичиш-

га ҳожат йўқ. Озгинаси юзминг киши ёстигини қуритади», – дедилар. Умар: «Менинг ичимдаги душман ҳам бир дона эмас, балки мингтадир ва юзминг кишини ерга ургандир», – деди-да, косани олиб, заҳарни охиригача сипқорди. Буни кўрган у ердаги одамларнинг барчаси: «Сенинг дининг ҳақ дин экан», – дейишиб, мусулмон бўлдилар. Умар: «Ҳаммангиз мусулмон бўлдингиз, бироқ бу кофир ҳануз имон келтирмади», – деди. Умарнинг бу имондан мақсади – авомнинг имони эмасди. Унда бу имон ортиғи билан бор эди. Ҳатто сиддиқларнинг имонига эга эди у. Бироқ у назарда тутгани ва истагани – набийларнинг, хос қулларнинг имони ва айнал-яқин эди. Бу шунга ўхшайди: Бир арслоннинг шуҳрати бутун дунёга ёйилди. Бир одам уни кўриш учун ўрмонга йўл олди. Манзилга етгунча кўп қийналди, бир йиллик умри ўтди. Ниҳоят, ўрмонга келди ва узоқдан арслонни кўриши билан туриб колди. Унга: «Сен арслонни ишқида шунча йўл босдинг. Унинг бир хусусияти – ҳузурига қўрқмасдан келиб, силаб-сийпаганга тегмайди. Агар қўрқиб келолмасачи, жаҳли чиқади, ҳатто ҳар нарса қилиши мумкин. Шунча заҳматлардан кейин бу туриш нимаси, тағин?» – дедилар. Ўз-ўзига йўловчи ҳам деди: «Модомики, келдим. Туришнинг маъноси йўқ. Арслонга томон бир икки одим от!». Лекин у ўша одимни отолмай турарди. Умарнинг ҳам имондан қасди шу – арслон сари қўйилажак бир қадам эди. Бу одим нодирдир ва фақат Аллоҳнинг хос қуллари билан яқиний (айнал – яқин даражасига етишган – тарж.) бўлганларнинг ишидир. Одим – шу одим, ортда қолгани унинг асарларидир. Бу имон эса қўлларини жонларидан ювиб олганлардан бошқага насиб бўлмайди

Ёр хушдир. Чунки ёр – ёрнинг хаёлидан қувват олади, ўсади ва яшайди. Бунга ҳайрон бўлишнинг ҳожати йўқ. Ахир, Мажнун Лайлининг хаёлидан куч олмаганмиди? Унинг ейиш-ичиши шундан иборат эмасмиди? Мажозий бир севгилининг хаёли унга шундай қувват бағишлар экан, ҳақиқий ёр бағишлайдиган қудратга нечун ҳайратда қолиш керак? Унинг хаёли сурат ва гайбатда (йўқлиги аснода – *тарж.*) мавжуддир. Шундай экан, уни нега хаёл деймиз? У хаёл эмас, балки ҳақиқатларнинг руҳидир. Олам хаёл билан қоимдир ва кўрингани, ҳис этилгани учун уни ҳақиқат, дея ўйлайсан. Ҳолбуки, олам сен хаёл деган маъноларнинг бир нуридир, холос. Хаёл бўлган нарсага аксинча қаралса, у оламнинг айнан ўзидир. У маъно эса, бунга ўхшаганларнинг юз донасини вужудга келтириб, яна йўқ этади. Бу олам йиқилиб битади. Маъно эса йиқилгандан гўзалроқ, яхшироқ, шу билан бирга, эскирмайдиган бошқа бир олам барпо этгуси. У эскилик ва янгиликдан покиза, нурлари ҳам булар билан сифатлангандир. Буларни майдонга келтирган удир ва буларнинг барчасидан озода, устундир. Чунончи, бир меъмор: «Уйнинг бўйи шунча, эни бунча, хоналари бунақа, саҳнаси унақа бўлади» – дея тахмин қилса, бунга хаёл дейишмайди. Чунки ушбу ҳақиқат хаёлдан туғилади, унинг нуридир. Агар меъмор бўлмаган бошқа бир одам шундай ўйласа, уники хаёл бўлади. Аллоҳ янада яхшисини билгувчидир.

ФАСЛ. Фақирдан ҳеч нарса сўрамаслик дуруст. Чунки сўраш билан уни гўё гижгижлатган ва ёлғон тўқишга мажбур қилган бўласан. Нарсани жисмоний (дунёвий – *тарж.*) киши сўра-

гани учун унга мувофиқ жавоб айтиш мушкул. Чунки у бундай жавобга муносиб эмас. Шу нуқтаи назардан, унинг қисматига уйғун жавоб бермоқ учун бир ёлғон уйдирмоқ лозимдирки, у кетсин. Фақирнинг ҳамма гапи тўғридир. Бирон сўровчига кўра тўғридир. Аслида эса ёлғон ҳисобланади. Шунга қарамасдан, тингловчига кўра тўғри, ҳатто тўғридан ҳам тўғрироқдир. Бир дарвешнинг муриди дарвеш учун тиланчилик қиларди. Кунлардан бир кун мурид келтирган луқмани еган дарвеш кечаси билан қийналиб чиқди. Эрталаб муриддан: «Буни кимдан олгандинг?» деб сўради. Мурид: «Гўзал бир қиз берганди» – дегач, дарвеш: «Худо ҳаққи, мен йигирма йилдан бери бунчалик ҳузурсиз бўлган эмасдим. Бу ўша қизнинг луқмасидан бўлди», – деди. Шу сабабли, дарвеш эҳтиёт бўлиши ва ҳар кимнинг ҳам луқмасини ейиш тўғри эмаслигини билиши керак. Чунки у латиф ва нозикдир. Чунончи, топ-тоза, оппоқ кўйлақдаги кичик бир доғ ҳам «ялт» этиб кўзга ташланади. Бир неча йилдан бери ювилмай кийилаётган, кирлигидан оқ ранги қорага дўниб кетган кўйлакка томган доғни эса на кийган ва на кўрган фарқига боради. Шунинг учун дарвеш золимлар, ҳаром еганлар ва дунёвий кимсалар берган луқмани емаслиги зарур. Чунки булар дарвешни ҳалиги қизнинг луқмаси берган азобдек азоблайди, роҳатини ўғирлайди. Аллоҳ янада яхшисини билгувчидир.

ФАСЛ. Толиблар ва соликларнинг тасбеҳи мужоҳада ва ибодат билан машғул бўлмак, ҳар ишни вақтида қилмоқдир. Масалан, эрта тонгдаги биринчи иш, албатта, ибодат ва бу барча ишлардан аввал келади. Чунки эрталаб нафс соф

ва сокиндир. Ҳар ким ўзига ярашган ва нафсига уйғун ибодатни, Тангрига қуллигини адо этади. Қуръонда: «Дарҳақиқат, бизлар (Аллоҳнинг йўлида) саф тортиб тургувчилардирмиз. Дарҳақиқат, бизлар (Аллоҳни ҳар қандай айбу нуқсондан поклаб) – тасбеҳ айтгувчилардирмиз»¹, – дея буюрилганидек, юз мингта саф мавжуддир. Киши ичини қанча покиза тутса, ўшанча олдинги сафга ўтади. Ичини кам тозаллаган кимса эса орқа сафга бориб туради. Чунки «Уларни Аллоҳ тайин этган ерга жўнатиш» (Ҳадис) – дея амр этилган. Бу ҳикоя узундир ва ҳеч ким бу узунликдан қочиб қутулолмайди. Уни қисқартирган зот ўз умрини қисқартирган бўлади. Албатта, «Аллоҳнинг қўриганлари мустаснодир» (Қуръон).

Восилларнинг (висолга етганларнинг – тарж.) тасбеҳига келсак, буни сизнинг тушуна оладиганингиз қадарини айтаман. Бунинг баёни шудир. Муқаддас руҳлар ва пок малаклар ҳамда Тангрининг қаҳрамонлари субҳидамда буларнинг зиёратига Қуръонда «Одамлар тўптўп бўлишиб Аллоҳнинг дини (Исломи)га кираётганларини кўрсангиз»² ва ҳар эшикдан фаришталар киради»³ дея амр этилганидек кирадилар. Уларнинг ёнида ўтирганим ҳолда, мени кўрмайсан. Айтилаётган сўзлардан, салом ва кулимсирашлардан ҳеч нарса тушунмайсан. Бу – бўлгандир ва ҳайрон қоларли бир иш эмас. Масалан, ўлими яқинлашган касал ўзининг олдида ўтирганини пайқамай, хаёлга берилади. Ҳолбуки, ҳақиқат унинг хаёлидан минг карра латифдир. Инсон хаста бўлмагунча, буни сез-

¹ Қуръон, 37-сура, 165-166-оятлар.

² Қуръон, 110-сура, 2-оят.

³ Қуръон, 13-сура, 23-оят.

майди. Ҳақиқатни эса «Ўлмасдан аввал ўлмагунча» кўриш мумкин эмас.

Зиёратчи валийларнинг нақадар улуғлигини, нозиклигини, эрта тонгда бу қадар кўп малак ва руҳларнинг уларга ҳурмат кўрсатиш учун келганлигини ҳамда узоқ-узоқ кутиб турганлигини кўради. Масалан, қуллар шоҳ саройи олдида ҳозир турадилар. Уларнинг ҳар кунги ишлари белгиланган жойда тавозе билан туришларидир. Кимдир узоқдан хизмат қилади ва шоҳ уни кўрмайди. Кимдир – аксинча. Улардан бири подшоҳ бўлганда, унинг вирди (замонга кўра ишлари – тарж.) қулларнинг ҳар тарафдан ҳузурига келишидир. Чунки унинг учун қулик қолмаган ва «Аллоҳнинг сифатлари билан сифатланинг» (Ҳадис), «Мен унинг қулоғи ва кўзи бўламан» (Ҳадис), деган ҳақиқат ҳосил бўлгандир. Бу – жуда юксак бир мақом. Унинг азамати – Айн, Мим ва Те ҳарфлари билан англашилмайди. Унинг буюклигидан озгинаси сенга пешвоз чиқса, на Айн ва на Айн чиққан ер қолади. На қўл ва на ҳиммат. Нурлар қўшини билан вужуд шаҳри хароб бўлур. «Аниқки, подшоҳлар қачон бирон қишлоққа (бостириб) кирсалар, уни вайрон этурлар»¹. Кичик бир уйга туя кирса, уй йиқилади. Бироқ, бу харобада мингларча хазина бўлиши мумкин.

БАЙТ: (Хазина вайронада, ит эса обод жойда бўлади).

Солиқлар мақомини узун англаганимиз ҳолда, восиллар тўғрисида нима дейлик? Бироқ солиқларнинг ниҳояси бор. Бу висолдир. Восилларнинг эса ниҳояси йўқ. Балки, айрилиғи бўлмаган қовушишдир восиллик. Ахир, пишган мева бошқатдан хом бўладими?

¹ Қуръон, 27-сура, 34-оят.

БАЙТ: (Одамлар билан гаплашишни ҳаром ҳисоблайман. Бироқ сенинг ҳақингда бўлса-чи, сўзни чўзаман).

Валлоҳи, мен сўзни чўзганим йўқ, балки қисқа қиляяпман!

ШЕЪР: (Мен қон ичаяпман, сен шароб, дея ўйлаяпсан. Сен жон олаяпсан, аммо жон бераяпман, дея ҳисоблаяпсан).

Буни инкор этган тўғри йўл қолиб, фалон дарахт яқин дея, таҳликали чўл йўлини тутганга ўхшайди.

ФАСЛ. Насроний бир жарроҳ шундай ҳикоя қилди: Шайх Садриддин асҳобидан бир нечаси ҳузуримизга келдилар ва мендан: «Исо сиз ўйлагандай Аллоҳми?» деб сўрадилар. Мен: «Биз бир Аллоҳ борлигини биламиз. Бироқ динимизни қўриш ниятида буни билхосса яширамиз ва инкор этамиз», – дедим.

Мавлоно буни эшитиши билан: «Аллоҳнинг душмани ёлғон сўйлаяпти! Бу – мумкин эмас. Бу – шайтоннинг шаробидан сархуш бўлиб, йўлини йўқотган ва Аллоҳнинг эшигидан қувилган заволининг гапи. Яҳудийларнинг ўйин ва ҳийлаларидан қочган, бўйи икки аршиндан (бир аршин 68 см – тарж.) ҳам қисқа, ожиз бир одам қандай қилиб етти қават осмоннинг қурувчиси бўла олади? Ахир, бу осмонларнинг ҳар бири қалинлиги беш юз йиллик йўл ва икки кўкнинг ораси ҳам шу қадардир. Буларни заиф кимса қай қудрати билан идора қилади? Сен бунга ишонасанми? Исодан аввал ер ва кўкларнинг яратувчиси ким эди? Аллоҳ золимларнинг гапларидан муназзаҳдир (покизадир – тарж.).

Насронийнинг: «Исонинг тупроқ қисми тупроққа, пок қисми покликка кетди», – деган фи-

крига жавобан Мавлоно буюрди: «Агар Исонинг руҳи Тангри бўлса, у ҳолда руҳ қаерга кета олиши мумкин? Руҳ фақат аслига, яратганига кета олади. Агар Исо асл ва Яратган эса, у ҳолда, унинг кетадиган жойи қаердир?». Насроний деди: «Биз бу ишончни отамиздан олдик ва уни ўзимиз учун дин айладик». Мавлоно буюрди: «Агар отангдан сенга сохта олтин қолган бўлса ва уни тоза бир олтинга алмаштириш имкони туғилса, алишмайсанми? Ёки отангдан чўлоқ бир қул мерос қолса-ю, уни даволаш мумкин бўлса, ҳаким ва дори-дармон топилса, сен ногиронликни афзал кўрасанми? Бу – отамдан қолган, уни ўзгартиришни истамайман, дейсанми? Ақлли ва соғлом туйғули киши бундай демайди. Ахир, Аллоҳ сенга отангнинг ақлидан бошқа ақл, дунёқарашидан ўзга дунёқараш ва ниҳоят, яхшини ёмондан фарқлаш хусусиятидан фарқли хусусият берган. Сен уларни ишлат ва йўқликка судраган эмас, балки тўғри йўлга элтувчи ақлга риоя қил.

Масалан, ит қанчалик тубан бўлишига қарамай, султоннинг қўлида овга боришни ўрганади. Ота-онасидан ўрганган, кўрган нарсаларини – тўғри келган ёмон жойларда ётиб юришни, топган ўлимтигини еб кетишни унутади. Қийғир ҳам шундай: Султоннинг тарбияси остида ов санъатини ўрганади, ўлимтик ейишни бас қилади. Кўринадики, ҳатто паррандаю ҳайвон ҳам ёмондан яхшини ажрата оляпти ва иккиланмасдан ўргатилган яхшини қабул этипти. Ақл ва тамизда ҳаммадан устун бўлган инсоннинг бу хусусдаги сусткашлиги жуда ёмондир. Биз бундан Аллоҳга сифинамиз. Магарки: «Исонинг Тангриси уни эъзозлади, ўзига яқнлаштирди. Ким унга (Исога

– тарж.) хизмат қилса, Тангрига хизмат қилган, ким унга итоат этса, Тангрига итоат этган бўлади».

Агар Тангри Исодан устун бир пайғамбар юборган бўлса, Исо воситасида кўрсатганини шу билан (Исодан устун пайғамбарни жўнатиш билан – тарж.) исбот этгандир. Пайғамбарга риоя Аллоҳга риоя қилмак, уни севмоқ Аллоҳни севмакдир. Шу тарзда бу сени Аллоҳга элтади. Ҳар нарсанинг сўнгги Унга боради. Яъни сен ҳар нарсани ғоя учун севасан. Бошқаси учун Уни талаб қиласан ва шу ҳолда севгинг Аллоҳда ниҳоя топади. Интиҳода Унинг зотини, айнини севасан» – дейилса, тўғридир.

БАЙТ: (Каъбани безамоқ ҳавасдандир. Байт калимасидаги (Й) ҳарфи уни бутликдан чиқиб, Байтуллоҳ (Аллоҳнинг уйи) бўлиши учун кифоя безакдир).

Кўзнинг табиий қора ранги сурма билан бўялган қора ранг каби эмас. Кийимнинг гўзаллиги фақирлар гавдалари, гўзаллиги ва камолини беркитганидек, унинг йиртиқ бўлиши бадавлатликнинг латофат ва ҳайбатини яширади. Фақирлар кийим-боши пора-пора бўлиши билан унинг қалби очилади ва тажаллилларнинг ери бўлади.

ФАСЛ. «Яхшилик ва ёмонликни қилган бир нарсами ёки икки нарса?» – дея сўрадилар. Жавоб: «Мунозара ҳолида бўлганликларига кўра мутлақо икки нарса бўлиши керак. Чунки бир инсон ўзига қарши мухолифотда бўлолмайди. Шу нуқтаи назардан, ёмонлик яхшиликдан айрилмайди. Яхшилик шу ёмонликни тарк этмакдир. Ёмонлик бўлмаса, уни ташламоқ ҳам мумкин эмас. Агар ёмонлик қилиш сабаби бўлмасайди, яхшиликда воз кечиш ҳам бўлмасди. Демак, фоил (қилган, бажарган – тарж.) икки эмас, бирдир.

Мажусийлар дейишадики, Тангри яхшилик, Ахриман ёмонлик яратувчиларидир. Биз бунга қарши деймизки, хуш нарсалар нохушлардан бўлак эмасдир. Чунки нохуш нарса бўлмагунча, хуш нарсанинг бўлиши имконсиздир. Севилган севилмаганнинг заволи ҳисобланади. Севинч кадарнинг барҳам топишидир. Кадар ҳам ўз навбатида севинч билан йўқ бўлади. Демак, фоил бирдир, парчалар айрилмас.

Дедиким, бир нарса фоний бўлмагунча, фойдаси билинмайди. Орифни ёмонлаган, аслида, орифнинг яхшилигини гапиргандир. Чунки ориф тилга олинган номақбул сифатлардан қочади ва бу сифатлар унинг душманидир. Шунга кўра, ушбу сифатларни ёмонлаган, аслида, орифнинг душманини сўккан ва ўз навбатида, орифни мақтагандир. Чунки ориф ёмонланишдан узоқланади. «Ашёлар зидди билан маълум бўлади». Ориф биладики (ва дейдики): «Менинг душманим мени ёмонлаган эмас, мени ёмонлаган менинг душманимнинг душманидир». Мен бахтиёрман. Бироқ атрофимда усти тикон билан қопланган девор бор. Ташқаридан қараганлар ичкаридаги гулзорни кўрмайдилар, балки кўзлари девор устидаги тиконларга тушиб, уни ёмонлайдилар. Гулзор эса бундан ҳеч зарар топмайди. Ёмонлашнинг зиёни ёмонлаган одамнинг ўзигадир. Чунки у ўз сўзлари билан гулзордан узоқлашмоқда. Шунинг учун ҳам Мустафо: «Мен кўп кулгувчи ва кўп ўлдиргувчиман» (Ҳадис) – дея буюрган. Яъни у ҳеч кимни газаб билан ўлдирмайди. Кофирнинг ўзини юз турли ўлим билан ўлдирмаслиги учун уни бир хил ўлим билан ўлдиради ва бундан кўп кулади (севинади).

ФАСЛ. Миршаб ўғрини ушлаш учун доимо қидиради ва ўғри ундан қочиб юради. Бироқ шундай бир ғалати ҳол бўлди: Бу сафар ўғри миршабни изламоқда, уни тутиш учун изғимокда.

Улуғ Аллоҳ Боязидга: «Эй Боязид! Нима истайсан?» дея амр этди. Боязид: «Ҳеч нарса истамасликни истайман», – деди.

Инсон учун фақат икки ҳол мавжуд: ё истайди ё истамайди. Мутлақо истамаслик васфи эса инсонники эмасдир. Агар бундай инсон бўлса, у ўзидан қутулган, йўқ бўлган ва қолмагандир. Бундай бўлмасайди, унда инсонлик васфи яшарди ва албатта, ё истар ё истамасди. Улуғ Тангри уни мукамал айламоқчи экан. Шунинг учун ҳам, у ҳеч нарса истамасликни истайди ва бу ҳол бирликдир, қовушиш (висол) дир. Энди орага иккилик сиғмайди, балки оранинг ўзи йўқ. Бутун заҳматлар, қайғулар исталган нарсанинг йўқлигидан пайдо бўлади. Ҳеч нарса истамаганда ташвиш (ғам) ҳам бўлмайди.

Одамлар қисмларга айрилгандир. Улар учун (Аллоҳга элтувчи) йўлда даражалар ва мартабалар мавжуд. Кимлардир ичкаридаги тушунчаларини амалга оширмайдилар. Аслида, бу – башарнинг қўлида. Бироқ қалбда орзу ва фикрнинг пайдо бўлиши инсон қудратидан холи жараён дир. Буни Аллоҳ жазбасидан ўзга нарса инсондан дафъ этолмайди. Дедики: «Ҳақ келди, ботил йўқ бўлди». «Эй мўмин, (ичкари) кир. Сенинг нуринг менинг оловимни сўндирди» (Ҳадис).

Агар мўмин киши ҳақиқий имонга соҳиб эса, у энг мувофиқ ишни қилган бўлади. Мустафодан кейин ҳеч кимга ваҳий келмайди, дейишадди. Нега келмасин? Келади. Бироқ бунга ваҳий демайдилар. Унинг маъноси «Мўмин Аллоҳнинг

нури билан боқади (разм солади)» – деган ҳадиснинг маъноси билан бирдир. Аллоҳнинг нури билан назар солган зот (мўмин) ҳамма нарсани, аввал ва охири, уларда бўлган ва бўлмаганни кўра олади. Чунки ҳеч нима Аллоҳ нуридан пинҳон қололмас. Агар пинҳон қолса, демак, бу илоҳий нур эмас. Шунинг учун ҳам, унга ваҳий демасалар-да, у ваҳийнинг маъносидир.

Усмон халифа бўлиши билан минбарга чиқди ва халқ: «Ажабо, у не дер экан?» – дея кутди. Бироқ Усмон индамади. Ақлли бир сўз ҳам айтмади, фақат боқди ва халқда шундай бир ҳол пайдо қилдики, ташқари чиқишга уларда мадор қолмади. Шу вақтгача қилинган юзлаб зикр, ваъз ва хутбалардан халқда бундай ҳол ҳосил бўлмаган эди. Ҳамда улар бундай ҳол соясида ўзлари учун фойда ва сирларни ҳеч қачон бунчалик кўп кашф этмаганди. Йиғин сўнгигига қадар Усмон гапирмади. Фақат минбардан инмоқчи бўлгандагина: «Сиз учун фаол имон маҳмадона имондан хайрлидир» (Ҳадис) – дея буюрди. У ҳақ гапни айтди. Чунки сўз айтмоқдан мақсад – бир фойда бермоқ, қалбга таъсир этмоқ, ахлоқни ўзгартирмоқ ва ҳоказо яхшиликлар қилмоқдир. Ҳолбуки, Усмон лом-мим демасдан гапирган вақтидагидан кўпроқ фойда келтирди. Шунинг учун унинг айтгани тамоман савобдир.

Усмон ўзини фаол, деди. Ҳолбуки, минбарда экан кўз билан кўриш мумкин бўлган бирон иш қилмади. Намоз қилмади, ҳажга бормади, садақа бермади, зикр этмади ва ҳатто хутба ўқи мади. Демак, амал ва феъл фақатгина бу кўринган ҳаракат ва фаолиятдан иборат эмас. Булар, балки у амалнинг суратидир ва у (амал) жондир. Мустафо: «Менинг асҳобим юлдузларга ўхшайди,

уларнинг қайси бирига эргашсангиз ҳам ҳидоятга эришасиз» (Ҳадис) дея буюради. Инсон юлдузга қараб йўлини топади. Лекин юлдуз унга бирон нарса дейдими? Йўқ, асло! Киши юлдузга боқиб, тўғри йўлни хатолардан ажратиб олганидек, валийларга қараб ҳам, мақсадига етишади. Валийлар уни вуслат манзилига олиб борурлар.

Аллоҳ оламида ҳеч нарса имкони бўлмаган нарсага таҳаммул этмак қадар оғир эмас. Масалан, сен ўқиб, тузатиб, белгилар қўйган бир китобни ўзга биров ёнингда ўтириб олиб, янглиш ўқиса, сабринг чидайдими? Агар китобдан беҳабар бўлсайдинг, одамнинг тўғри ёки хато ўқиётганини ажрата олмасдинг. Шу нуқтаи назардан, маҳол бўлган нарсага таҳаммул қилмоқ жуда улкан бир мужоҳададир.

Анбиё ва авлиё ҳеч қачон мужоҳададан чекинган эмаслар ва уларнинг илк курашлари нафс, орзу ва шаҳватларини тарк этмакдир. Бу ўта буюк жанг ҳисобланади. Восил бўлиб, барқарорлик (амният) мақомига етишилгандан кейин эгри ва тўғрининг сирлари кашф этилади. Ва тўғрини эгри билан кўрадилар ва шундай биладилар. Мужоҳада ичида қоладилар. Чунки бу халқнинг бутун ишлари эгри ва янглишдир. Набий ва валийлар буларни кўрадилар, уларга таҳаммул этадилар. Агар бундай қилмай, уларнинг эгри ишларини очиқ айтсалар, ҳамма улардан қочади ва мусулмонлик саломини ҳам қизғонади. Улуғ Аллоҳ уларга жуда улкан сабр бергани туфайли, улар барча эгриликка чидайдилар ва халққа оғир келмасин, дея ошкор юз гумроҳликдан атиги биттасини айтиб, қолганини яширади. Шундай бўладики, ҳатто одамларни мақташга тўғри келади: «Бу

ишинг жуда соз, тўғри». Шу тарзда бутун эгриликни бир-бир тузатишга муваффақ бўлурлар. Масалан, бир ўқитувчи ўқувчига битталаб ҳарфни ўргатади. Навбат сўзни ёзишга келганда, устоз шогирдининг ёзувига қараб: «Яхши, фақат биттагина ҳарфни сал эгрироқ ёзибсан» – дейди. Аслида, унинг кўзида барча ҳарфлар эгридир. Аммо ўқитувчи бирданига буни айтмайди. Шу тарзда, ўқувчи кўнглини оғритмай, ўзидан бездирмай, унинг ёзувини яхшилайти.

Иншоаллоҳ, биз ҳам Улуғ Тангридан Амир орзуларини рўёбга чиқаришини сўраймиз. Амирга унинг кўнглидаги барча эзгу истақлари ҳамда ўзи ҳали хаёлига ҳам келтиролмаган давлатлар насиб этсин. Ниҳоят, унинг ўзи буларни кўриши билан, аввал қилган ниятларининг ожиз ва арзи-маслигидан уялсин.

Ато (садақа) инсоннинг ақлу хаёлига келмаган нарсадир. Инсон садақаси унинг ўз ҳиммати ва қадр-қиймати ўлчовида бўлади. Аллоҳ атоси ҳам Унинг буюклиги нисбатидадир. Қулнинг ҳиммат ва ваҳмига кўра бўлгани эмас, балки Аллоҳга лойиғи ҳақиқий бағишловдир. «Ҳеч бир кўз кўрмаган, ҳеч бир қулоқ эшитмаган ва ҳеч бир кўнгил тўймаган» (Ҳадис) – дея буюрилганидек. Сен умид этган Аллоҳнинг атоси кўзлар кўрмаган, қулоқлар эшитмаган ва қалблар тасаввур қилмаган бўлишига қарамай, буларнинг барчасидан холидир.

ФАСЛ. «Яқин» (соғлом ва аниқ билим) сифати шайхи комилдир. Гўзал ва тўғри тахминлар эса унинг муридларидир. Булар даража-даража бўладилар. Тахмин, кучли тахмин, энг кучли тахмин ва ҳоказо. Тахмин қанча қувватли бўлса, «яқин»га шунча яқин бўлади ва инкордан узоқла-

шади. «Абу Бакрнинг имони тортилса, бутун дунё имонидан оғир келади» (Ҳадис). Барча тўғри тахминлар «яқин»дан сут эмади ва шундай ўсади. Сут эммоқ ва ўсмоқ тахминнинг билим (илм) ва амал ила ортишининг, етишувининг аломатидир. Шу тарзда ҳар бир тахмин «яқин» бўлади ва унда фано топади. Чунки «яқин» ҳосил бўлганда тахмин қолмайди. «Яқин» шайхлари ва муридларининг суратлари бўлган бу жисм оламида (дунёда) шайхлар ва муридлар ҳам йуқ бўлади. Чунки бу суратлар – (нақшлар) даврдан даврга, асрдан асрга ўзгариб боради. Ҳолбуки, «яқин» шайхлари ва уларнинг тўғри тахминлари ҳисобланган (болалари муридлар даврлар ва асрларнинг ўтишига қарамай, ўзгармасдирлар, оламда қоимдирлар. Янглиш, бузуқ ва мункир (инкор этувчи – тарж.) тахминлар «яқин» шайхларнинг сургун қилганларидир. Бу тахминлар ҳар куни «яқин» шайхларидан янада узоқлашадилар. Ўз қадрларини йўқотиб борадилар. Чунки улар ҳар куни ёмон тахминларнинг кўпайиши учун ҳаракат қилмоқдалар. «Уларнинг дилларида мараз бор эди, бас, Аллоҳ маразларини янада зиёда қилди»¹. «Магар имон келтириб, яхши амаллар қилган зотларгина (азобга дучор қилинмаслар). Бас, улар жаннатга кирурлар ва уларга бирон зулм қилинмас»². Магар ким тавба қилса ва имон келтириб яхши амаллар қилса, бас, Аллоҳ яна ўшаларнинг ёмонлик-гуноҳларини яхшилик-савобларга айлантириб қўюр»³.

Тахминни бузмоқ ва ёмонлаштирмоқ учун олинган ҳар таҳсил, натижада, унинг фойдасига

¹ Қуръон, 2-сура, 10-оят.

² Қуръон, 19-сура, 60-оят.

³ Қуръон, 25-сура, 70-оят.

(тузалишига) хизмат қилади. Масалан, вақтида учига чиққан ўғри бўлган миршаб ўз ҳамкасбларидан устундир. (Чўнтак кесишга ишлатилган унинг кучи энди адолатни қўриқлайди). Чунки у ўғриларни, уларнинг ҳийлаларини, кирдикорларини беш қўлдек билади. Худди шундай, бир зот вақти келиб шайх бўлса, у комил ва буюк бўлиб етишгуси.

ФАСЛ. Дедиларки: «Биздан қочинг, бизга яқинлашманг!» Жавоб бердиларки: «Сизга муҳтожман, шундай экан, қандай қилиб сиздан қочай?»

Шуни яхши билиш керакки, инсон қаерда бўлмасин, ҳамиша ўз эҳтиёжининг ёнидадир. Ҳайвон ҳам шундай: Эҳтиёж унга ота-онасидан ҳам яқинроқдир. Гўё унга ёпишгандир, ундан ажралмасдир. Инсон ўз-ўзини боғламайди. Чунки у доимо боғдан қутулмоқчи бўлади. Ҳар қандай боғдан озод бўлмоқни истаганнинг ўзини ўзи боғлаши – имконсиз. Агар уни ўзга биров боғласа – ишониш мумкин. Масалан, соғлом бўлишни хоҳлаган киши ўзини касалга чалинтирмаслиги лозим. Чунки инсон ҳам соғлиқни, ҳам хасталиқни бирданига истай олмайди. Киши доимо ўз эҳтиёжининг ёнида бўлганига кўра, шу эҳтиёжни таъминлаганнинг ҳам ҳузуридадир. Яъни ипга боғли бўлганига кўра киши ипни тортганга ҳам тобедир. Бироқ кўзи арқонда, ипда бўлгани учун (бундай кимсанинг – *тарж.*) қадр-қиймати йўқ. Агар кўзи арқонни тортганда бўлиб, ўзи арқондан қутулсайди, арқонни тортган унинг ўзи бўларди. Унинг бу ҳолга тушишига сабаб – жиловдорнинг ортидан ипсиз-арқонсиз кетмагани ҳамда кўзи унда (ипни тортганда) бўлмаганидир. Шунинг учун уни боғладилар.

«Биз унинг бурнига тамға босамиз» (Қуръондан) – дея буюрилганидек, унинг оғзига сувлуқ урамиз ва (у юришни) истамай қолганда, тортаниз. Чунки у сувлуқсиз ортимиздан келмаяпти.

НАЗМ: (Улар): «Саксондан кейин ўйин бўлади-ми?» – дедилар. Мен ҳам уларга жавоб сифатида: «Саксондан олдин ўйин бўлади», – дедим).

Улуф Аллоҳ Ўз фазлидан кексаларга болалик бағишлайди. Болалар дунёни билмаганлари, ундан зерикмаганлари учун беғубордир ва ўйнамоқ орзуси билан яшайдилар. Кекса одам ҳам дунёни бола каби топ-тоза кўради, ўйнамоқни истайди. Кексаликнинг аҳамияти ва шарафи буюқдир. Инсонда кексалик аломатлари кўпайган сари унда ўйнаш ва айланиш ҳаваси ортади. Демак, кексаликнинг шиддати Тангриникидан кўпроқ бўлади. Чунки Тангри Жамолининг баҳорини кексаликнинг кузи енгади. Шунга кўра, Тангри фазлининг баҳори заифдир. Бир (инсон) тишининг тўкилиши билан Тангри баҳорининг кулимсираши эскиради ва бир (тола) сочининг оқариши билан Тангри фазлининг яшиллиги сўлади. Куз ёмғирининг йиғи-сигиси ичра ҳақиқатлар боғи бўғилади, ҳаётининг завқи қочади. Тангри зolimларнинг сўзларини жуда-жуда юксалтиради.

ФАСЛ. Мен уни ваҳший бир ҳайвон шаклида кўрдим. У тулки терисини ёпинган эди. Қизиқдим. Олмоқчи бўлдим, у кичик бир хонада тешиклардан ташқарига қарар, у ёқдан бу ёққа чопарди. Кейин Жалолу-т-Табризий ҳам унинг олдида бир ҳайвон суратида кўринди. У мендан сакраб қочмоқчи бўлганди, тутиб олдим. Мени тишламоқчи бўлди. Калласини оёқларим тагига олиб шундай эздимки, унинг ичида нима бўлса, бари ташқарига отилиб чиқди. Кейин гўзал те-

рисига қарадим. Унинг олтину ёқутлардан ҳам қийматли эканини кўрдим. Унга: «Мен оладиганимни олдим эй хуркак ҳайвон, энди сен қаерни хоҳласанг, кетавер» – дедим. У енгилишдан қочаётганди. Ҳолбуки, саодати мағлубиятда эди.

Ориф шундай бир ҳолда бўладики, уни тузоқлар билан овлаш – хом хаёл. Тузоқлар қанчалик пишиқ ва яхши бўлишига қарамай, бу овга нолойиқдир. Орифнинг ихтиёри – унинг ўз қўлида. Ҳеч ким уни ихтиёридан маҳрум қилмай, ушлай олмайди. Масалан, сен кузатиш жойидан туриб, қандайдир жониворни пойлаяпсан, дейлик. Лекин у сени ва сенинг режаларингдан бохабар эса, ҳеч мушкулсиз қочиб кетади. Чунки унинг ихтиёри ўз қўлида. Истаган тарафига кета олади. Сен тайёрлаган ягона йўлдан ўтишга мажбур бўлгани йўқ. Чунки «Аллоҳнинг ери кенгдир»¹. Кейин бу дақиқалар сенинг тил ва идрокингга ўтиши билан ҳақиқий ҳолини йўқотади. Бир тегиниш билан бузилади. Бузилган ва бузилмаган барча нарсалар орифнинг офзига тушиши ва идрокига кечиши билан эски ҳолида қолмай, бошқа нарсага айланади. Аллоҳнинг иноят ва кароматларига бурканади, чунончи, Мусонинг қўлида асо тамоман ўзга нарсага дўнди. Асо ўз моҳиятини ўзгартирди. Довуднинг қўлидаги темир ҳам бошқа нарсага айланди.

«Кофирнинг ошқозони бор» (Ҳадис). Бу жоҳил Фаррош танлаб келтирган эшак етмишта ошқозон билан ем ейди. Агар битта ошқозони бўлганда ҳам, етмишта дейиларди. Чунки ёқимсиз кимсанинг қилган ҳар бир иши ҳам ёқимсиздир ва аксинча, ёқимли кишига тегиниш ишлар ҳам севимли бўлади.

¹ Қуръон, 39-сура, 10-оят.

ФАСЛ. Бу ҳофизлар орифлар аҳволини нега англамайдилар мен ҳайронман. «Қасам ичиб турган мискинدير» дейилганидек, улар фитначидирлар: «Фалончининг сўзига эътибор берма, у нима деса ҳам, сенга ундоқ бўлади, бундоқ бўлади» – дейишади. Қуръон ҳамма нарсадан айб қидирувчи, сўз ташувчи, яхшилиқни тўсувчи ва урушқоқларнинг гуноҳга ботишидан хабар беради. Қуръон сеҳргардир, ўзига шундай ром қиладики, ҳатто ёғийнинг ҳам қулоғига эшитиладиган бир тарзда очиқ шивирлайди. Бироқ ёғий ундан (У маънодан) ва унинг таъмидан хабари бўлмайди.

«Аллоҳ уларнинг дилларини ва қулоқларини муҳраб қўйган»¹ – дея буюрилганидек, у ҳам (Қуръонни – тарж.) нақадар яхши эшитади, хатм қилади, бироқ тушунмайди. Ундан гапиради, аммо қамрамайди, ҳис қилмайди. Аллоҳ латифдир, қаҳри ва (англаш) калити ҳам латиф. Бу латифлик шу қадарки, англатиш имконсиз. Агар менинг парчаларим бутунимдан аён бўлса, бу Унинг сўнгсиз лутфидан ва кашфиётчилигидан, тенгсиз фотиҳдигандир. Ўлим ва хасталиқни мен учун айбланган. Чунки улар ишнинг аслини беркитмоқ учун ўртада мавжуд. Мени ҳақиқий ўлдирган унинг беназир лутфидир. Серпалган қилич эса, бегоналар кўзларининг қатла ҳақиқатини кўрмаслиги учундир.

ФАСЛ. Сурат (юз) ишқ нуридир. Чунки ишқсиз у ҳам қийматдан маҳрум. Нур – аслсиз номавжуд нарса. Шунга кўра, Тангрига сурат дейилмаганидек, нур ҳам дейилмайди. Чунки сурат нурдир.

Бири: «Ишқ суратсиз бўлмаганига, рўёбга чиқмаганига кўра суратнинг нури бўлиши керак», – деди. Биз: «Ишқ суратсиз нечун та-

¹ Қуръон, 39-сура, 10-оят.

саввур этилмасин?» – деймиз. Ҳатто суратни ишқ майдонга келтиради ва ундан юз-минглаб сурат ҳосил бўлади. Булар айна замонда рӯёбга чиққан, шаклу шамоийил олган суратлардир. Рассомсиз расм бўлмаганидек, расмсиз ҳам рассом бўлмайди. Фақат расм нур, рассом эса аслдир. Гўё бармоқнинг ҳаракати билан узукнинг ҳаракати янглиф.

Юрагида уй қуриш ишқи бўлмаса, меъмор унинг тарҳини чизмайди. Буғдой бир йил олтин баҳосида, бошқа йил тупроқ қийматида сотилиши мумкин. Ҳар икки йилда ҳам унинг сурати ўшадир – буғдойдир. Бироқ унинг қадри унга бўлган ишқ (эҳтиёж – тарж.) туфайли майдонга келмоқда. Худди шундай, сенинг санъатинг ҳам фақат сен учун азиздир. Унга рағбат кўрсатиб, уни севиб ўрганувчи (ишқ) топилмагунча, у яна шу ҳолда қолаверади.

«Ишқ – нимагадир муҳтожлик. У ҳолда эҳтиёж – асл, муҳтож эса – нур» – дейишади. Биз деймизки: Сен эҳтиёжинг бўлгани учун шундай деяпсан. Демак, эҳтиёжинг олдин майдонга келади, сўз эса ундан туғилади. У ҳолда, сўз бўлмаса ҳам, эҳтиёж мавжуд. Шунга кўра, ишқ ва эҳтиёж унинг (сўзнинг – тарж.) нури бўлолмайди. У: «Эҳтиёждан мақсад сўз эмасмиди? У ҳолда, мақсад қандай қилиб нур бўла олади?» – деди. Биз «мақсад ҳар доим нурдир. Чунки дарахтнинг илдизидан мақсад унинг нури, яъни гавдасидир, шохлари ва ҳоказоларидир» дедик.

ФАСЛ. Инсоннинг ичи – даҳлиз, дунё эса уй. Аввал даҳлизга, сўнгра уйга кирилади. Даҳлизда кўринган барча нарса уйнинг ичкарасида ҳам мутлақ зоҳирдир. Масалан, шу ўтирган уйимизнинг тарҳи аввал меъморнинг миясида аниқла-

ниб, кейин унинг ўзи майдонга келган. Дунёни – уй, дедик. Тушунча ва фикрлар шу уйнинг даҳлизлариدير. Даҳлиздаги борлиқ уйнинг ичида ҳам мавжуд эканлиги ҳақиқатини билишинг керак. Дунёда пайдо бўлган жамики хайри ва хайрсиз ишлар, аввало, даҳлизда юзага чиқади. Чунки Улуғ Аллоҳ орзу ва истакни инсоннинг ичига қўяди. Булардан эса кўриб турганимиз олам барпо бўлади. Худди шундай, бу дунёда кўрганинг нарсаларнинг у дунёда ҳам борлигини бил. Чунончи, нам бор ерда мавжуд бўлган (нарса) денгизда ҳам бор. Чунки намлик денгиздандир.

Ер, кўк, Арш ва Курси (маънавий мақом, Аршнинг остида – тарж.) ҳамда бошқа ажойиб нарсаларнинг яратилиши истагини Улуғ Тангри дастлаб руҳларга берганди. Ҳеч шубҳа йуққи, дунё шунинг учун яратилгандир.

Халқ «Олам қадимдир» дейди. Бу гапни қабул қилиш мумкинми? Баъзилар борки, «Ҳодисдир» дейишади ва булар оламда янада қадим бўлган валийлар ва набийлардир. Улуғ Аллоҳ оламнинг яратилиш иродасини уларнинг руҳларида ҳосил қилгандан кейин олам майдонга келган. Улар оламнинг ҳодис (кейин яратилган – тарж.) бўлишини ҳақиқатан билиб, ўз мақомларидан хабар беришади. Масалан, умримиз олтмиш, етмиш йил эканлигини ва яшаётган уйимиз жуда илгари қурилган бўлмай, бир қанча йил аввал бино бўлганини билдик. Агар шу уйнинг ҳовлисида, деворида дунёга келган эшак, илон, сичқон каби жониворлар кўзларини очишлари билан уйнинг тикка ҳолда кўришиб, уни «қадим» десалар, бу биз учун далил бўлолмайди. Чунки биз уни яқинда қурилганини биламиз. Бу ерда туғилиб ўсган ҳайвонлар уйдан бошқа

жойни кўрмаганлари ва билмаганларидек, дунё уйдан чиққан ва улғайган шундай инсонлар борки, уларнинг қадим бир асли йўқдир. Бу ердан кетганлари каби шу ерда йўқ бўлажаклар. Агар булар дунёни қадим (эски) эканлигини айтишса, бу далил ҳисобланмайди. Чунки валийлар ва набийлар дунёда мингларча йил аввал мавжуд эдилар. Йил не демак, ҳисоб не демак? Чунки уларнинг на йили ва на ҳисоби бор эди. Улар дунёнинг кейин майдонга келганини кўрганлар. Худди сенинг бу уйнинг яқинда қурилганини кўргангидек.

Заволи файласуф суннийларга: «Оламнинг ҳодислигини қандай билдингиз?» – дейди. Ҳой эшак! Оламнинг эскилигини (қадимлигини) сен қандай билдинг? «Олам қадимдир» дейишнинг маъноси ҳодис эмасдир, демакдир. Ва бу далил инкор учундир. Иббот учун далил келтирмоқ бундан қулай. Чунки инкор учун гувоҳлик беришнинг маъноси шу: Масалан, «бу одам фалон ишни қилмаган. Бироқ буни билиш – мушкул». Буни айтган киши у билан кеча-кундуз баробар бўлиши керакки, натижада: «Ҳа, у бу ишни қилмаган!» – дея олсин. Ҳатто бу ҳам етарли эмас. Чунки бу киши ухлаши ёки ёзилиши учун четга ўтган бўлиши мумкин. Яъни ҳар лаҳза у билан бирга бўлишнинг имкони йўқ. Шунинг учун ҳам, инкор учун гувоҳлик тўғри эмас. Чунки бу бир инсоннинг имкон доирасига сиғмайди. Иббот учун эса гувоҳлик бериш мумкин ва ўта қулай. Чунки «У билан бирга бўлганимда, ундоқ деди, бундоқ қилди» деса бўлади.

Бундай гувоҳлик инсон имкони доирасидадир. Эй ит! Оламнинг ҳодис бўлишига далил келтириш оламнинг қадим эканлигига далил келтиришдан

қулай эмасми? Сенинг шоҳидлигинг оламнинг ҳодис бўлиши натижасини беради. Шу аҳволда инкор учун бир далил келтирган бўласан. Демак, ҳар иккиси учун ҳам далилинг йўқ, энди айт-чи, олам ҳодисми ёки қадим?

ФАСЛ. Мустафо асҳоби билан ўтирарди. Кофирлар ҳар масалада унга эътироз билдирарди. Шунда саҳобалардан бири: «Дунёда бир киши бор, ваҳий унга келади. Унинг аломатлари бўлади ва булар унинг сўзида, бутун ҳаракатларида зоҳирдир. Сиз ҳозир ана шу аломатларни кўриб турибсиз, демак, унга эргашингки, у ҳам сизнинг қўлингиздан тутсин», – деди. Кофирлар бундай қилишга уялдилар ва келиб саҳобаларни урдилар. Мустафо: «Сабр қилинг. Улар ҳозирча голибдир. Мажбуран динларини қабул эттирмоқчи бўляптилар, демасинлар. Бу динни Аллоҳ оёққа турғазади», – деди. Мусулмонлар узоқ вақт яширинча намоз қилдилар ва Мустафонинг номини ошкор айтмадилар. Ниҳоят, «Сиз ҳам қилич олиб, бу йўлда курашинг» деган ваҳий келди. Мустафонинг саводи йўқ, дейишади. Бироқ, бу унинг ёзиш ва ўқиши бўлмагани учун эмас. Унинг ёзиш, ўқиш, билим ва ҳикмати онадан туғма бўлиб, буларни кейин ўқиб қўлга киритмагани учун (Мустафони) саводсиз дейишади Аслида, дунёда у билмаган нима бор? Ҳамма ундан ўрганади. Жузъий ақлнинг куллий ақлда бўлмаган нимаси бор? У кўрмаган нарсасини ўзидан топмоқ, яратмоқ қобилиятидан узоқ. Одамлар ёзган китоблар – улар барпо қилган бинолар эмасдир. Одамлар бунга ҳеч нарса илова қилганлари йўқ. Ўзлигида янги нарса топганлар куллий ақлдир. Чунки жузъий ақл ўрганишга – куллий ақлнинг ўрга-

тишига муҳтож. Ақли кулл муаллимдир. Унинг ўрганишга эҳтиёжи йўқ.

Худди шундай, энг аввал пайдо булган барча нарсаларни тадқиқ қилсак, асл ва интиҳо ваҳийдир. Пайгамбарлардан ўрганилгандир. Набийлар ақли куллдир. Ҳикоя: Қобил Хобилни ўлдириб қўйиб, мурдани нима қилишни билмай боши қотиб турганда, шеригини ўлдириб қўйган бир қарғага кўзи тушибди. Қарға ўликни тупроқ кавлаб кўмибди. (Шу тарзда) Қобил қарғадан жасад кўмишни ўрганиб олди. Мозор шу тарзда вужудга келди. Худди шундай, барча санъатларда ҳам жузъий ақл эгаси ўрганишга муҳтож. Ақли кулл эса ҳамма нарсани ўртага қўйган, топган ва майдонга келтиргандир. Ақли кулни ақли жузъийга боғлаган валийлар ва набийлардир. Масалан, қўл, оёқ, кўз, қулоқ ва инсоннинг барча туйғулари қалбу ақлдан ўрганиш қобилиятига эгадирлар. Ақл ва қалбсиз инсон туйғуларининг ҳеч бири ҳаракатга келмасди. Сенинг жисминг ақлинг ва қалбингга нисбатан қўпол ва қалиндир. Ақл ва қалбинг эса – латиф. Қўпол жисминг латиф бўлганлар (қалб ва ақл) билан қоимдир. Унинг тозалиги ва латофати ҳам қалб ва ақлнинг шарофати билан. Латиф бўлганларсиз жисминг танбал, ишёқмас, ифлос ва кирдир. Жузъий ақл ҳам куллий ақлнинг олати. Ундан ўрганади ва куллий ақлнинг қаршисида жуда қўполдир.

Бири дедик: «Бизни ҳиммат билан эсла! Асл бўлган нарса ҳимматдир У сўзсиз ҳам мавжуд, чунки ҳиммат – нур». Мавлоно буюрдик: ҳиммат жисмлар оламидан аввал – руҳлар оламида ҳам бор эди. Демак, бизни жисмлар оламига қуруқ келтирмадилар. Бунга имкон йўқ. Шундай экан, сўзнинг ҳам муайян ўрни бўлиши керак.

Ахир, данакнинг фақат мағизини ажратиб эксанг, кўкармайди. Ҳолбуки, қобиғи билан ерга ташласанг, ўсиб чиқади. Шу нуқтаи назардан қаралганда, суратнинг ҳам аҳамияти борлиги аён бўлмоқда.

«Қалб ҳузурисиз қилинган намоз намоз бўлмайди» (Ҳадис) – дея буюрилганидек, намоз ҳам ичдадир. Бироқ сен уни шаклларга ўрайсан. Кўринишда руку (эгилмоқ) ва сажда билан намозга сурат бериш лозим. Буларни бажариб, ундан ўз насибангни олурсан, муродингга етурсан.

«Улар намозларида доим – барқарор бўлгувчи зотлардир»¹ – деган оятдаги намоз руҳлар намозидир. Суратан, шаклан қилинган намоз муваққатдир, доимий эмас. Чунки руҳ денгиз оламидир, сўнгсиздир. Жисм эса денгиз соҳилдир, чекли – ўлчовлидир. Шунга кўра, ҳаммишалик намоз руҳнингдир. Руҳ ҳам руку ва саждалардан ҳоли эмас. Бироқ буларни очиқ шакллар билан кўрсатмоқ керак. Чунки маънони сурат билан боғлиқлиги бор. Иккаласи бирлашмагунча фойда ҳам бўлмайди. Сурат маъно нуридир. Сурат – фуқаро, кўнгил – подшоҳ деганингда, бу исмлар изофадир. «Бу унинг нуридир», дединг. Нури булмаса, у қандай қилиб асл бўлиши мумкин? Модомики, «Аёл» дер экансан, иложсиз «Эркак» ҳам дейишинг керак ёки «Аллоҳ» дегандан кейин «Қул»ни ҳам эсдан чиқармаслик зарур.

ФАСЛ. Ҳусомиддин Эрзинжоний дарвешлар мажлисига кирмасдан аввал жуда мунозарачи эди. Қаерга борса, ўша ерда муноқаша-ю, мунозарани бошлаб юборар, ўзи ҳам нотик бўлганидан, узоқ ва чиройли гапирарди. Фақат дарве-

¹ Қуръон, 47-сура, 36-оят.

шларга яқин юриши билан баҳс-мунозара қилиш одатини тарк этди.

МИСРА: (Ишқни ишқдан бошқа нарса сўнди-ролмас).

«Аллоҳга яқинлашмоқчи бўлган зот тасаввуф аҳли билан бирга ўтиради» (Ҳадис).

Бу билимлар фақирлар (дарвешлар) ҳузурида қўлга киритиладиган фойдаларга нисбатан «Ал-батта бу ҳаёти-дунё фақат (бир нафаслик) ўйин-кулгидир!» дея буюрилганидек, ўйин ўйнамоқ ва умрни беҳуда ўтказмоқдан иборатдир. Инсон вояга етиб, ақл-фаросатли бўлгач, вақтини ўйинга сарфламайди ёки баъзан ўйнаса ҳам, бунини яширишга тиришади. Зоҳирий илмлар ва дунё ҳавасларининг ҳаммаси ел, инсон эса тупроқдир. Шамолга аралашиб учган тупроқ кўзни очирмайди, унга азоб беради. Фақат улар пайғамбарга юборилган Қуръонни эшитишлари билан «Ҳақни таниганлари учун кўзлари ёшларга тўлиб-тошади» (Қуръондан) – дея амр этилганидек, тупроқ бўлишларига қарамай, йиғлайдилар. Энди шамол ва тупроққа сув қўшилгани учун унда гулу гулзорлар ўсади

Бу – фақир йўли шундай бир йўлдики, унда барча орзуларингга эришасан. Душманни енгмоқ, қўшинларни тор-мор этиб, мамлакатлар олмоқ, одамларни асир қилмоқ, ўз тенгдошларингдан устун бўлмоқ ва яна қандай истакларинг бўлса, агар сен фақир йўлини танлаган эсанг, уларнинг барчаси амалга ошгай. Бошқа йўллар йўловчисидан фарқли ўлароқ, бу йўлни тутган зот ҳеч қачон шикоят қилмайди. Ўзга йўллардаги одамларнинг юз мингидан ақалли биттасининг истаги руёбга чиққан ва бу ҳам унинг юрагини қувонтирадиган даражада эмас. Чунки

мақсаднинг ҳосил бўлиши учун ҳар йўлнинг бир қанча усул ва воситалари мавжуд. Орзулар йўллар воситасида амалга ошади. Бу йўл узундир, офат ва тўсиқлар билан тўладир. Воситаларни ҳам, эҳтимол, исталган нарсага мувофиқ келмас. Агар сен чинакамига фақир олами билан машғул бўлсанг, Улуғ Аллоҳ сенга хаёлингга ҳам келмаган мулклар, оламлар бағишлар. Ва сен: «Оҳ, бундай нарсалар ҳам бор экан! Авваллари аҳамиятсиз ва арзимас нарсаларни истаб юрган эканман. Нега?» – дея ўз-ўзингдан уяласан? Улуғ Тангри: «Гарчи сен булардан бездинг, энди уларни истамайсан ҳам. Бироқ илгари талабгор бўлгандинг ва ниҳоят, Биз учун улардан воз кечдинг. Карамимиз кенгдир. Сенга, албатта, уни ҳам муяссар айлаймиз» – дея буюради. Чунончи, Мустафо ҳам ҳақиқатга восил бўлмасдан ва шуҳрат қозонмасдан олдин Арабнинг фасоҳат ва балоғатини кўриб: «Кошки, мен ҳам шундай фасоҳат ва балоғат соҳиби бўлсам» – дерди. Лекин қачонки, унга олами кашф бўлиб, Аллоҳ учун ўзидан кечгандан кейин ичидаги ана шу орзу соводи ва ҳеч бўлди. Улуғ Тангри дедик: «Тилагинг – фасоҳату балоғатни сенга бердим». Муҳаммад: «Эй Тангрим, бу менинг нима ишимга ярайди? Истамайман, воз кечдим» – деди. Улуғ Тангри: «Хафа бўлма, бу ҳам бўлсин. Фароғатинг ўрнида қолсин. Зиёни йўқ» – деди ва Муҳаммадга шундай сўз бердики, бутун олам ўшандан бутунгача унинг шарҳида жилд-жилд китоблар ёздилар, ёзмоқдалар ва ҳануз у сўзни тушунмоқдан, қамраммоқдан ожиздирлар. Улуғ Тангри яна буюрдики: Асҳоб заиф бўлгани учун ҳамда жонларини аяб ва қизғанчиқларнинг ёмонлигидан қўрқиб сенинг исмингни халқ қулоғига шивирлаб айтадилар.

Мен сенинг улуғлигингни шундай юксакларга кўтараманки, дунёдаги жамики иқлим ўлкаларида ва ҳар тарафдаги баланд минораларда кунда беш маҳал номинг гўзал ва баралла овозда зикр этилажак ва шу тарзда сен машриқ ва мағрибда машҳур бўлажаксан.

Ким шу йўлда ўзини фидо қилса, дин ва дунё билан боғли барча орзулари рўёбга чиқгай. Бизнинг сўзимиз – нақд, бошқаларники эса нақл. Нақд нақднинг нуридир. Нақд инсоннинг ҳақиқий оёғи бўлса, нақл ёғоч оёққа ўхшайди. Чунки ёғоч оёқ ҳақиқий оёққа тақлидан, ундан илҳом олиниб ясалади. Агар дунёда оёқ бўлмаса, қандай қилиб унга тақлидан ясама оёқ тайёрланади? Шунинг учун баъзи сўзлар нақд ва баъзиси нақддир. Бироқ улар бир-бирига жуда ўхшайдилар. Уларни фарқлаш учун тамизли киши лозим. Тамиз – имон. Куфр эса тамиздан маҳрумликдир.

Чунончи, Фиръавн замонида Мусонинг асо-си илон ва сеҳргарларнинг таёқларию иплари аждарҳо бўлганда бетамизлар буларнинг ҳаммасини бир рангда кўриб, ҳеч нарсани фарқлай олмадилар. Бироқ тамизли (фарқлаш хусусиятига эга – *тарж.*) кишилар тамиз воситасида сеҳрни ҳақиқатдан ажрата билдилар. Демак, имон тамиздир.

Фиқҳнинг асли ваҳий эмасми? Бироқ халқнинг туйғулари, тушунчалари ва тасарруфлари билан қоришгандан кейин унинг гўзаллиги ва хушлиги йўқолган. Тоғдан шаҳарга қараб оқаётган сув нақадар тоза ва нақадар софдир. Фақат шаҳардан оқиб ўтаркан, у ифлосланади. Бу ифлос ва кир сувнинг аввал, яъни бошланғичда – манбада покиза бўлиб, бўтаналик унга кейин ҳамроҳ бўлганини тушунмоқ ва

фарқламоқ учун киши тамизли бўлмоғи керак. «Мўмин закийдир, тамизлидир, ақллидир» (Ҳадис). Қари бир одамнинг ёши юзда бўлса ҳам, агар ўйин билан вақтини ўтказса, ақлли ҳисобланмайди, балки ҳануз боладир, хомдир. Худди шундай, ўйин ўйнамаган бола ҳам кексадир. Бу ерда ёшнинг аҳамияти йўқ. «Айнимаган сув»¹ дунёнинг барча ифлосликларини тозаллагани ҳолда, бари бир мусаффодин, тиниқдир, чучукдир. Чунки у ҳаёт сувдадир.

Агар одам намозда фарёд чекиб йиғласа, қилган намози беҳудами ёки йўқми? Жавоб узун ва батафсилдир. Агар у намозга тегишли ва намозни мукамал этадиган нарсани кўриб, шунга йиғлаган бўлса, тўккан кўз ёши беҳуда эмас. Агар дунё учун ёхуд ўч олиш туйғусига берилиб фарёд қилган бўлса, намози нуқсондир, бенафдир. Демак, имон тўғри билан хатони, нақд билан нақлни фарқлай оладиган тамиздир. Агар киши бундан маҳрум эса, бу сўз унинг наздида зиён-заҳматдир. Тамизли зотлар айтилганлардан ўз улушини олурлар.

Масалан, икки ақлли шаҳарлик бир қишлоқликнинг фойдаси учун гувоҳлик берсалару, қишлоқлик соддалиги ва софлигига бориб ўз ҳимоячиларининг гапларига терс гапни айтса, шаҳарликларнинг барча меҳнатлари зое кетади. Шунинг учун ҳам, «Қишлоқликнинг гувоҳи ўзи билан биргадир» (яъни ўзидир) дейишади.

Сархушлик мияга уриши билан киши оғзига келганини қайтармай, ҳеч кимга қарамай валдирайди. Масалан, хотиннинг кўкраклари сутга тўлиб, оғрий бошлаши билан маҳалланинг кучукларини тўплар ва сутини уларга (соғиб) беради.

¹ Қуръон, 47-сура, 16-оят.

Қимматбаҳо гавҳарни болага берсанг, сен кетгач, унинг қўлига бир олма тутқазishiб, инжуни олиб кетадилар. Чунки болада тамиз хусусияти йўқ. Яъни олма билан гавҳарни фарқига бормайди у. Шунинг учун ҳам, тамиз буюк неъматдир. Худди шундай, бизнинг сўзимиз ҳам тамиз соҳиб бўлмаган кишининг қўлига тушди.

Абоязидни отаси фикҳ ўргансин, дея мактабга олиб борди. Мударриснинг ҳузурига келиши билан Абоязид: «Бу – фикҳуллоҳми?» – деди. Унга «Йўқ, бу Ханифанинг фикҳи» – дедилар. Шунда Абоязид: «Мен фикҳуллоҳни ўрганмоқчиман» – деди. Отаси уни наҳв (грамматика – тарж.) муаллимини олдига олиб борди. Абоязид: «Бу – наҳвуллоҳми?» – дея сўради. Муаллим: «Йўқ, бу Сибавайҳ навҳидир» – дегач, у: «Мен буни истамайман» – дея жавоб берди. Шу тарзда, отаси Абоязидни қайси ўқитувчи қошига бошлаб борса, у бир хил нарсани айтди. Ниҳоят, отаси Абоязидни ўз ҳолига ташлаб қўйди. У шу орзу билан Боғдодга келди ва Жунайдни кўриши билан: «Ана Фикҳуллоҳ!» – дея бақирди (қўзи қандай қилиб ўз онасини танймайди?). Чунки у ақл ва тамиздан дунёга келган. Сен суратни ташлаб юбор!

Бир шайх бор эди. Муридларини доимо ўз ҳузурда тик туришларини талаб қиларди. Унга: «Эй шайх, уларни нега ўтиртирмаяпсан? Ҳолбуки, бу дарвешларнинг эмас, балки подшоҳларни одатидир» – дедилар. Шайх: «Асло! Гапирманг. Мен муридларимнинг файз топишлари ва тариқатга фавқулодда ҳурмат кўрсатишларини истайман. Ҳурмат ҳар нақадар қалбда бўлса ҳам, «таш ичнинг ойнасидир» (унвонидир) дейилган.

Унвоннинг маъноси надир? Масалан, мактубнинг унвонидан унинг ичидаги, кимга ёзилгани

маълум бўлади. Худди шундай, китобнинг унво-нида (мундарижасида – тарж.) унинг бўлимлари, парчалари ва мавзулари ошкордир. Хурматнинг ташқи кўринишидан, яъни бош эгмоқ, оёқда турмоқ каби ҳаракатларидан инсоннинг ичидаги (кўнглидаги – тарж.) ҳурматнинг қандайлиги ва Тангрига бўлган таъзимнинг даражаси англашилади. Зоҳиран кўрсатилмаган ҳурмат шуни билдирадики, бу одамнинг ичида Аллоҳ қўрқуви йўқ ва у Аллоҳ одамларини менсимади.

ФАСЛ. Жавҳар Ходим-и Султон: «Бу кишига кунда беш маҳал талқин қилинса-да, ҳеч нарсани тушунмайди ва эслаб қолмайди. Агар ўлса, ундан нимани сўрашади, ахир, у ҳамма нарсани унутди-ку?» – дея сўради. Дедимки: Ўрганган нарсасини унутаётган бўлса, демак, унинг ичи ва мияси соф, тоза ҳамда ўрганмаган, билмаган бошқа бир саволнинг сўралишига тайёрдир. Сен ўша соатда ҳозиргача менинг сўзларимни эшитяпсан ва уларнинг баъзиларини қабул этаяпсан. Чунки аввал ҳам шу хил фикрларини эшитган ва қабул қилгансан. Энди улардан қай бирлари устида тўхтаб қолаяпсан? Сенинг ичингдаги тортишмани ким эшитяпти? Ўртада ҳеч қандай восита йўқ. Гарчи қулоғинг бўлса ҳам, ичингдаги сўзни эшита олмади. Сенинг бу зиёратга келишинг тилсиз ҳолда айтилган саволдир ва бизга бир ойдин йўл кўрсатингиз, демакдир. Бизнинг сиз билан гаплашмай ё гаплашиб ўтиришимиз ҳам сизнинг ниҳон саволларингизга жавобдир. Подшоҳ ҳеч сўз айтмай ҳам, «Қандай турибсан, не еяпсан, нимага қараяпсан?» дея ўз қулларидан сўрайди. Кишининг қараши (нуқтаи назари) агар эгри бўлса, шубҳасиз, унинг жавоби ҳам эгридир. Чунки

тўғри жавоб бермоқ учун ўзига ҳоқим бўлолмайди у. Масалан, дудуқ одам тўғри гапирмоқчи бўлиб қанча уринса ҳам, бефойдадир. Заргарнинг олтинни махсус тошга уриб кўриши олтинга берилган саволдир ва у: «Мен софман ёки қоришиқман! – дея жавоб беради.

Очлик – бир савол. Вужуд уйида бир бузуқлик бўлиши билан: «Фишт бер, лой бер» – дейди. Овқат емаслик эса: «Бунга ҳали эҳтиёж йўқ!» – дейилган бир жавобдир. Ҳақимнинг қўлни ушлаши савол бўлса, томирнинг уриши жавобдир. Одамнинг юзига боқиш – савол, унинг ранг-рўйи сўзсиз жавоб. Уруғ сочмоқ – савол, дарахт битиши – тилсиз айтилган жавоб. Жавоблар сассиз бўлгани учун саволлар ҳам сассиз бўлиши керак. Уруғ чириб, ҳеч нарса ўсиб чиқмаслик ҳам жавобдир. Чунки жавоб бермаслик ҳам, ўзига хос жавобдир. Бир подшоҳ бир одамдан учта мактуб олди, бироқ жавоб бермади. Одам яна: «Уч дафъадир хат ёзаман, ё қабул қилинг ё қабул қилмайман, деб айтинг!» – деб ёзди. Шоҳ хатнинг орқасига «Жавоб бермаслик ҳам жавобдир, фақат аҳмоққа берилажак жавоб – индамаслик» деб ёзди-да, чиқартирди.

Инсоннинг ҳар бир қилган ҳаракати саволдир ва севинч ёки қайғуси жавоб бўлади. Гўзал жавоб учун Аллоҳга шукрона келтириш, ёмон жавоб учун эса, Аллоҳга тавба қилиш лозим. Шукр ва тавба саволларнинг хилидан бўлиши ҳамда тавбадан кейин унинг (ўша саволнинг) хилидан бошқа савол бермаслик зарур.

«Бизнинг балойимиз етганда ҳам тазарру қилмадиларми?! (Албатта, тавба-тазарру қилишлари лозим эди,) лекин уларнинг диллари қотиб қолган»¹ – дея буюрилганидек, улар жавобнинг са-

¹ Қуръон, 6-сура, 43-оят.

волга мувофиқ эканлигини тушунмадилар. «Вашайтон қилиб юрган ишларини ўзларига чиройли кўрсатиб қўйганлар»¹. Яъни улар ўз саволларига берилган жавобларга қараб: «Бу хунук жавоб саволга лойиқ эмасдир» дедилар. Улар тутун оловдан эмас, балки ўтиндан эканлигини билмадилар. Ўтин қанча қуруқ бўлса, тутун ҳам шунча оз бўлади. Гул боғидан ёмон ҳид келса, айб гулдами? Йўқ, асло! Бу ерда айбдор боғбондир.

Дедики: «Онангни нечун ўлдирдинг?». Деди: «Унга ярашмаган бир иш кўрдим». Дедики: «Яхши, аммо онангни эмас, етти ёт бегонани ўлдирсанг бўлмасмиди?» Деди: «Ҳар куни биттадан ўлдирайинми?». Худди шундай, сенинг бошингга келган барча балолар – нафсингдан. Сен уни тузат ва тарбия қилки, ҳар ким билан калтаклашишга ўрин қолмасин.

«Ҳамма нарса Аллоҳдандир»² дейишса, бунга жавоб сифатида айтамикки: Ўз нафсини айбламоқ ва оламни қутқармоқ ҳам Аллоҳдандир. Масалан, бир одам боққа ўғрилиқка кирди ва боғбоннинг қўлига тушди. Боғбон: Аллоҳдан қўрқмайсанми? Ўғри: Нега қўрқай. Ахир, мева ҳам Аллоҳники, мен ҳам Унинг қулиман. Демак, Аллоҳнинг қули Аллоҳнинг мевасидан еяпти, деди. Боғбон арқон келтирди ва ўғрини ушлаб, бир дарахтга боғлади-да, таёқ билан калтаклай бошлади. Шунда ўғри бақирди: «Аллоҳдан қўрқмайсанми? Боғбон жавоб берди: Ахир, сен Аллоҳнинг қули, бу эса Аллоҳнинг таёғидир. Аллоҳнинг таёғи Аллоҳнинг қулини уряпти. Мен нега қўрқай?

Натижа шуки, олам бир тоққа ўхшайди. Яхши ёки ёмон сўзингни акси ўзингга, фақат ўзингга

¹ Қуръон, 6-сура, 43-оят.

² Қуръон, 4-сура, 78-оят.

қайтади. Мен яхши гап эшитган эдим, тоғ ёмон жавоб қайтарди, дея олмайсан. Бу – имконсиз! Чунки тоғда булбул сайраса, акс садо бўлиб ҳеч қачон эшак ёки қарғанинг овози қайтмайди. Акс садо эшак овози эса, демак, билгилки, бу ёқда ҳанграган ҳам эшакдир.

ФАСЛ. Биз сув узра турган косага ўхшаймиз. Косанинг сув устида оқиши ўз ихтиёри билан эмас, балки сувнинг иродаси ва ҳукми иладир. Бу умуман шундоқдир. Бироқ баъзилар сув устида эканлигини билади, баъзилар билмайди.

Ҳеч шубҳа йўқки, барча косалар Аллоҳнинг қудрати ва суви узрадир. Бироқ Унга чиркин нарсаларни изофа этишлари – тарбиясизликдир. Масалан, Унга «Эй ифлосликларнинг яратувчиси» демаслик лозим. Аксинча, «Эй кўкларнинг яратувчиси, эй ақлларнинг яратувчиси!» дейиш – умумий бўлиш билан бирга, бундай таҳсиснинг фойдаси ҳам бор. Шунинг учун бирон нарсанинг таҳсиси унинг афзаллигига далолатдир

Хулоса шуки, косани сув шундай бир тарзда оқизадикки, бошқа косалар томоша қиладилар. Бироздан кейин сув косани шундай оқизадикки, томошабин косалар энди қоча бошлайдилар. Сув буларга қочмоқ илҳомини ва қудратини беради. Шу туфайли улар: «Аллоҳим бизни ундан узоқлаштир» дейишади. Ва бу айтганлари яхшидир. Нарсаларга умумий назар билан қарайдиган киши: «Буларнинг ҳар иккиси (қочган ва қочишга мажбур бўлган коса – тарж.) ҳам сув томонидан сеҳрлангандир», – дейди. Бу фикрда бўлмаган зот эса: «Агар сен сувнинг косани қандай кездирганини ва бундаги латофату гўзалликни кўрсайдинг, унга бу умумий сифатни беришга жасоратинг етмасди», – деган жавобни қилади.

Масалан, бир кишининг севгилиси борлиқ нуқтаи назаридан турли ифлосликлар каби умумий сифатлардан холи эмаслиги ошиқнинг хаёлига ҳам келмайди. Агар бундай фикрлар унинг хаёлига келсайди, у ўз маъшуқасига шайтонга қарагандай қарарди. Худди шундай, сен ҳам бор-йўғи бу қадарини билдинг ва унинг умумий ва муштарак сифатларига боқдинг. Бизнинг ўзимизга хос гўзаллигимизни кўра оладиган одам бўлмаганинг учун сен билан мунақашаю мунозара қилишимиз тўғри эмас. Чунки бизнинг мунозарамиз гўзаллик билан қоришган. Шу эътибор-ла, гўзаллик ақлидан бўлмаганга гўзаллик кўрсатиш унга қилинган зулм бўлур. Нарсани унинг аҳлига кўрсатмоқ лозим.

ФАСЛ. Зоҳирий илмлар ўрганиб юрганлар агар бизга қўшилсалар, аввалги илмларини унутдик, деб ҳисоблайдилар. Ҳолбуки, бу ерда уларнинг барча илмлари жонланади. Илмларнинг ҳаммаси шаклдир. Уларнинг жонланишлари ўлик баданга жон киришига ўхшайди. «Бутун илмларнинг асли у ердандир. У ҳарфсиз ва сассиздир. Чунки «Мусо билан Аллоҳнинг Ўзи (бевосита) гаплашди»¹ дея буюрилгани каби Улуғ Тангри Мусо билан гаплашди. Бироқ у ҳарфлар ва овоз билан сўз айтмади, тил – томоқ билан гапирмади, Улуғ ва Бахтли бўлган Аллоҳ оғиз, лаб ва томоқдан муназзаҳдир. Сасиз оламда набийларнинг ҳам сўзлашувлари бор. Шундайки, жузъий ақлларнинг ваҳми буни англай олмайди. Шунинг учун набийлар ҳарфсиз оламдан ҳарф оламига келдилар ва бола бўладилар. Пайғамбар: «Болалар учун муаллим бўлиб юборилдим» (Ҳадис) дея буюрган. Одам-

¹ Қуръон, 4-сура, 164-оят.

лар у оламнинг аҳволини олурлар, тинчлик за хузурга қовушурлар. Чунончи, гўдак онасини танимаса ҳам, унинг қучоғида овунади, роҳатланади. Мева ҳам шохда етишади, пишади, аммо дарахтнинг нима эканлигидан хабарсиздир. Худди шундай, инсонлар ҳам у буюкдан, унинг сўзидан, ҳарфидан (куч-қувват олиб, уни етарлича билмасаларда, уларнинг (одамларнинг – тарж.) барчасида ҳарф ва саснинг нариги томонидаги (оламдан – тарж.) бир нарса бор ҳамда ҳар бир инсон жуда улкан оламдир. Халқнинг телбаларга нисбатан тамойили борлигини кўрмаяпсанми? Улар телбаларни зиёрат қилиб «Бунинг улуғ одам бўлиш эҳтимоли бор», дейди. Ҳа, бу – тўғри. Чунки бундай нарса бор. Бироқ бир янглишлик мавжуд. У нарса ақлга сифмайди, аммо ақлга сифмаган ҳамма нарса у эмас. Ҳар ёнғоқ юмалоқ, лекин барча юмалоқ нарсалар ёнғоқ бўлмаганидек. Биз унинг аломатларини айтдик. Унинг ҳоли ҳар нақадар сўзга ва забт этилишига келмаса ҳам, ақл ва жон ундан қувват олади, унинг соясида ўсиб-улғаяди. Халқнинг атрофида айланиб юрган телбаларда эса бундай аломат (маъно) йўқ. Улар соясида халқнинг аҳволи ўзгармайди, ҳузур-ҳаловат топмайди. Агар улар ҳузур-ҳаловат топдик десалар, биз бунга ҳузур-ҳаловат демаймиз. Масалан, бир бола ўз онасидан айрилиб, қисқа бир муддат ичида бошқа (она) билан овунса, буни ҳалокат деймизми? Йўқ, албатта. Аҳли тиб айтадики: «Инсоннинг мижозига ёққан ва унинг иштаҳасини очган ҳамма нарса унга қувват беради, қонини тозалайди! Бироқ бу – ўша инсоннинг бир касаллиги бўлмаган пайтда шундай. Масалан, тупроқ еювчи одам

ҳақида «Тупроқ унга фойдали, қанча еса ҳам, миждзини яхшилайти» дея оламизми? Йўқ, чунки унинг бир дарди (касаллиги) борки, тупроқ ейди. Демак, хасталик ва илатдан ҳоли ўлароқ, инсонга ёққан нарса хушдир. Чунончи, бир одамнинг қўлини синдирсалар ва эгри ҳолида боғлаб бўйнига оссалар ҳамда бу ҳол унга ёқса, демак, у носоғломдир. Унга ёқаётган бу ердаги хушлик ёлғончидир. Худди шундай руҳлар оламида муқаддас малаклар Тангрининг раҳматига фарқ бўлишдан хушланарди. Агар улар жисмлар билан қаршилашишдан кейин роҳатсиз ва қайғули бўлиб қолсалар ҳам, лой ейишдан хушланадиган бўлсалар, уларнинг ҳақимлари – анбиё ва авлиёлар: «Сенинг хуш деганинг хуш эмасдир. Хушлик бошқа нарсадир. Яъни сен аввал хушланган ва асл миждзингга уйғун келганидир. Энди эса сен тупроқ ейишдан ҳузур топаяпсан, буни касаллик эканини айтишганда, ишонмаяпсан», дейди.

Ривоят қиладиларки, Ҳасан ва Ҳусан болалик чоғларида бир одамнинг шариатга номувофиқ тарзда таҳорат олганини кўришиб, унга назокат билан тўғриси янги ўргатмоқчи бўлдилар. Одамнинг ёнига келишиб «Бу менга нотўғри таҳорат олаяпсан, деяпти. Ҳар иккимиз таҳорат олайлик, сен қайси биримизники тўғри эканлигини айт», дейишибди. Улар таҳорат олишиб бўлгандан кейин ҳалиги одам «Сизники тўғри, хатосиз ва шариатга мувофиқдир. Аммо мен заволлиники янгилиш экан!» дебди.

ФАСЛ. Сайфул – Баҳорий Мисрга кетди. Ҳамма кўзгуни севади, чунки унда ўз сифатларини кўришга ошиқдир. У (Сайфул-Баҳорий – тарж.) юзининг ҳақиқатидан хабардор эмас.

Рўмол (парда)ни юзим, дея ўйлайди. Рўмолнинг ойнаси унинг юзининг ойнасидир. У: «Анбиё ва авлиёлар бузуқ ва янглиш тушунча ичидадилар. Уларда қуруқ даъводан бошқа нарса йўқ» дейиши билан Мавлоно: «Сен бунинг бир латифа сифатида айтаяпсанми ёки сенинг ўзинг ҳам шу фикрдамисан? Агар шундай ўйлаётган бўлсанг, демак, бу сен учун ҳақиқатга айланибди. Кўрмоқ ва ҳақиқат вужуддаги нарсаларнинг энг азизи ва шарафлисидир. Бу билан набийларни ҳам тавсиф этган бўлаяпмиз. Чунки улар ҳам кўрмоқдан ўзга нарсани даъво қилмадилар. Сен-да бунинг эътирофи этасан. Кўрмоқ кўрилган нарсасиз мумкин эмас. Чунки кўрилган воситали феълдир. Кўрмоқ учун мутлақо унинг ёнида кўрилган бир нарса бўлиши лозим. Бу ерда кўрилган матлуб, кўрган толибдир. Ёки, аксинча. Сенинг инкоринг билан вужуддаги толиб матлуб ва кўрмоқ, собит бўлди, демакдир. Бу билан аллоҳлик ва қуллик инкорида исботи бўлган бир таклиф бўлади. Бунинг собит бўлмоғи, албатта, вожибдир. «Мазкур гуруҳ шу ғофил шайх-га мурид бўпти, унга таъзим қилмоқда!», дейдилар. Мен: «Жуда яхши! Ғофил шайх тошдан ясалган бутдан тубан эмас-ку! Ахир, одамлар бутга сифинмоқда, ундан бир нарсалар сўрашмоқда. Бут эса ҳеч нарса тушунмайди. Муридларнинг ишқи баттол шайхнинг хаёли биландир. Хаёл эса муридларнинг ҳеч бир ҳолларидан хабардор эмас. Шу алдоқчи хаёлнинг ишқи инсонни шундай жўштиради, ҳақиқий, ҳамма нарсадан бохабар, ҳамма нарсани кўрган севгилининг ишқида инсон нималар бўлмайди? Масалан, ошиқ ёрнинг хаёли билан бир устунни қучоқлаб йиғласа, дардини айтса, ши-

коятлар этса-да, бундан ҳақиқий севгилининг вуслат лаззатини ололмайди.

ФАСА. Ҳар бир одам бир жойга бормоқчи ёки саёҳатга чиқмоқчи бўлганда, ақлида ўзича режалар тузади. Бироқ Аллоҳнинг истаги тамоман бошқача бўлади. Одамнинг шунча олган тадбирларию режаларидан биронтаси ҳам амалга ошмаслиги мумкин. Шунга қарамай, у яна ўз ихтиёри ва тадбирларига ишонади.

БАЙТ: (Қул тадбир олади, бироқ тақдирнинг қайси марказда бўлишини билмайди. Тадбир эса Аллоҳнинг тақдири қаршисида қолмайди (йўқ бўлади).

Бу шунга ўхшайди: Бир одам туш кўрди. Тушида бир бегона шаҳарда ҳеч кимсиз, танишсиз нима қиларини билмай, боши гаранг бўлиб турган экан. У ёққа чопибди, бу ёққа чопибди – бўлмабди. Охири: «Нега бу шаҳарга келдим» дея ўксиниб турганда, бирдан уйғониб кетиб, буларнинг ҳаммаси рўё эканлигини билиб, ўксингани учун пушаймон бўпти. Бироқ бироздан кейин яна ухлабди ва яна ўзини ўша шаҳарда кўриб аввалги тушидагидек ўкинмоққа бошлабди. Чунки унинг хаёлига «Қайғуришнинг ҳожати йўқ, чунки уйғоқлик пайтимда ўксиганим учун пушаймон бўлгандим» деган ўй келмайди. Худди шундай, одамлар ҳам олган тадбирлари юз минг марта пучга чиқса ҳам, Аллоҳ томонидан берилган паришонлик туфайли барчасини унутдилар ва яна тадбир оладилар, уларга ишонадилар. «Аллоҳ ҳар бир киши билан унинг қалби ўртасини эгаллаб турур»¹.

Иброҳим Адҳам подшоҳлик вақтида овга чиқди. Ёлғиз бир жайроннинг орқасидан қувди. Би-

¹ Қуръон, 8-сура, 24-оят.

роқ ҳадеганда жайронга етавермади. От чарчади. Бироқ подшоҳ тўхтамади. Ниҳоят, жайрон тилга кирди: «Сен бу (иш) учун яратилмадинг. Аллоҳ сени мени овламоғинг учун бор этмади. Мени овладинг ҳам дейлик, хўш, нима бўлади?» Иброҳим буни эшитиши билан фарёд солиб, ўзини отдан ташлади. Ўша атрофда бир чўпондан бошқа ҳеч ким йўқ эди. Подшоҳ унга бутун кийим-кечагини, жавҳарларини, отини бериб, чўпоннинг кийимини ўзи кийди ва йўлга равона бўлди. Энди айт-чи, унинг истаги нимаиди-ю, Аллоҳнинг истаги нима эди? Иброҳим жайрон овламоқчи бўлди, бироқ Улуғ Тангри уни жайрон воситасида овлади. Билгилки, бу дунёда фақат ва фақат Аллоҳнинг истаги бўлуради. Мурод – Унинг мулки, мақсадлар мулозимларидир.

Умар мусулмон (бўлмасдан олдин синглисини уйига келди. Синглиси Қуръон ўқиётгани: «Тоҳа мо анзално»¹. Акасини кўриши билан Қуръонни яширди, Умар қиличини қинидан чиқариб: «Айт, нима ўқиётган эдинг? Йўқса, ўлдираман», – деди. Синглиси кўрққанидан эътироф этди: «Улуғ Аллоҳнинг Муҳаммадга юборган Каломидан ўқиётгандим». Умар: «Ўқи, эшитай» – дегач, синглиси «Тоҳо» сурасини ўқиди. Умар янада ғазабланди ва: «Агар ҳозир сени ўлдирсам, ожиз кишини ўлдирган бўламан. Аввал бориб, унинг бошини олай-да, кейин сенинг масалангни кўрай», – деди-да, Мустафонинг масжидига йўналди. Йўлда уни Қурайшга мансуб одамлар кўришиб: «Умар Муҳаммаднинг жонини олишга кетяпти. Бўлса бўлмаса, бу иш ёлғиз Умарнинг қўлидан келади» – дейишиб қолди. Чунки Умар жуда бақувват ва

¹ Биз сенга бу Қуръонни қийнаиб, жафо чекишинг учун юбормадик, Қуръон, 20-сура, 1-2-оятлар.

ўта мард киши эди. Шу қадар эдики, Мустафо ҳам: «Эй Тангрим, менинг динимни Умар ёки Абу Жаҳл ёрдамида қўлла», – дерди. Ниҳоят, Умар мусулмон бўлгандан кейин йиғлаб: «Эй Аллоҳнинг элчиси! Агар Абу Жаҳлнинг исмини менинг исмимдан олдин айтганингда, менинг ҳолим нима кечарди», – дерди.

Хуллас, Умар яланғоч қилич билан масжидга яқинлашди. Шу аснода Жаброил Мустафога: «Эй Расулуллоҳ! Умар келяпти. Мусулмон бўлиши билан уни кучоқла!» дея ваҳий келтирди. Умар масжидга кирар-кирмас, Мустафодан учган бир зиё ўз қалбини забт этганини аниқ кўрди. Фарёд этиб, хушсиз ҳолда йиқилди. Рухида бир ишқ ва севги ҳосил бўлди, уларнинг жўшқинлигидан Умар шу лаҳза Мустафода эриб, йўқ бўлмоқни истади: «Эй Аллоҳнинг элчиси! Менга имон таклиф эт ва у қутлуғ калимани айтки, эшитай» – деди. Умар мусулмон бўлиши билан: «Мен қилич яланғочлаб, сени ўлдиришга келгандим. Бу гуноҳимнинг каффорати ўлароқ энди то тирик эканман сенинг душманларингга қарши курашаман. Шу қиличим билан уларнинг бошларини танларидан жудо қиламан», дея қасам ичди. Масжиддан чиқар чиқмас отасига дуч келди. Отаси ундан: «Динингдан қайтдинг, шундоқ эмасми?» – дея сўради. Умар унинг бошини олди. Йўлда унинг қонли қиличини кўрган Қурайшнинг улуғлари: «Душманнинг боши қани?» дедилар. Умар: «Мана!» деди. Улар: «Йўқ, бу унинг боши эмас. Бу бош шу ерга тегишли», – дедилар. Энди қара, Умарнинг қасди не эди-ю, Улуғ Аллоҳнинг ундан муроди не бўлди?

БАЙТ: (Умарнинг қўлида қилич. Аллоҳнинг элчисини ўлдирмоқ учун келади. (Бироқ) Аллоҳ-

нинг тузоғига илиниб бахтидан Пайгамбарнинг назарига тушади).

Худди шундай сиздан ҳам: «Нима келтирдинг?» – деб сўрасалар, «Бош келтирдим!» денг. Агар «Биз бу бошни кўрган эдик» дейишса, айтингки, «Бу сиз кўрган бош эмас, бошқасидир. Сири бўлган бош – бошдир, сири бўлмаган мингта бош эса бир пулга қимматдир».

«Байтуллоҳни одамлар учун зиёратгоҳ ва тинч жой қилдик ва Иброҳимнинг (Каъбатуллоҳни бино қилаётган вақтида) турган ўрнини намозгоҳ қилиб олинг (деди)»¹. Иброҳим: «Эй Тангрим, мени Ўз ризо хилъатинг-ла шарафлантирдинг ва азиз қилдинг. Энди менинг зурриётимга ҳам шундай шараф ва кароматингни насиб эт» – деди. Улуғ Аллоҳ: «Менинг бу ақлим (сенинг зурриётинг борасидаги) золим кимсаларга етмайди»² дея буюрди. Яъни золимлар менинг хилъатим (бу ерда: эҳсон – тарж.) ва кароматимга лойиқ эмасдирлар, демакдир. Иброҳим бунга амин бўлгач, яна: «Эй Тангрим, имон келтирганларни ва золим бўлмаганларни ўз ризқинг билан насиблантир, улардан буни аяма», – деди. Улуғ Аллоҳ буюрдики: «Ризқ умумийдир. Ҳар бир кишининг ундан ўз насибаси бор. Ва бу мусофирхонадан барча махлуқлар фойдаланиб, ўз ҳиссаларини олурлар». Фақат Аллоҳнинг ризо, хилъат ва каромати хос ҳамда устун (афзал, азиз) қулларига насиб бўлмай. Ташга боқиб, ташни кўрганлар (аҳли зоҳир) дерки: «Бу оятдаги Байтдан (уйдан) мақсад Каъбадирки, ким унга сифинса, офатлардан узоқ бўлади ва у ерда овламоқ ҳаромдир. Яъни кишига азият бермоқ тўғри эмас. Улуғ Аллоҳ тўғрилиқ ва гўзал-

¹ Қуръон, 2-сура, 125-оят.

² Қуръон, 2-сура, 125-оят.

ликни танлаган». Бу Қуръоннинг зоҳирий маъносидир. Муҳаққиқлар айтишадики: «Байт (уй) инсоннинг ичидир. Яъни, эй Тангрим, ичимни нафснинг даҳмазалари ва васвасаларидан покиза қил. Бузуқ ва янглиш тушунчалардан тозалаки, ундан ҳеч қандай қўрқув қолмасин. Шу тарзда, у ер ишончли ва Сенинг ваҳий еринг бўлсин. Шайтон ораламасин. Масалан, Улуғ Аллоҳ фаришталар сиридан шайтонларнинг бохабар бўлмаслиги учун кўк юзидан шохобларни (оқувчи юлдузларни) қоровул этиб тайинлаган. Эй Тангрим, бизнинг ичимизга ҳам иноят соқчиларини қўйки, улар «бизни шайтон ва нафс балоларидан қўрисин». Мана бизга ботил аҳли (янглиш тушунувчилар) ва муҳаққиқлар изоҳлари. Ҳар ким ўз ўрнидан туради (қўзғалади). Кироннинг (пулнинг) икки юзи (тарафи) бор. Кимдир унинг бу юзидан, кимдир эса нариги юзидан фойдаланади ва ҳар иккиси ҳам тўғридир. Чунки Улуғ Аллоҳ ҳар икки қавмнинг ҳам ундан фойдаланишини истайди. Масалан, бир аёлнинг эри ва гўдаги бўлса, у буларнинг иккисидан бошқа-бошқа завқ олади. Боланинг завқи онанинг кўкси ва сутидан бўлса, эрники унинг ўз хотини эканлигидан. Инсонлар йўлнинг болаларидир. Ҳар бир киши Қуръондан зоҳирий тот олади ва сути билан озиқланади. Фақат етук зотлар учун Қуръоннинг маъносида ўзгача бир завқ бор ва улар (Қуръонни) бошқача англайдилар.

Иброҳимнинг мақоми ва мусолласи (намоз қилишга яроқли очиқ жой – *тарж.*) Каъбага яқин бир ер эди. Зоҳир аҳли: «У ерда икки ракат намоз қилиш керак», – дейди. Бу – яхши! Бироқ муҳаққиқлар наздида Иброҳимнинг ери шундай бир жойки, у ерда Сен Ҳақ учун ўзингни оловга

отасан ва ғайрату жаҳд ила (юксак) мақомга эришасан. Иброҳим ўзини Аллоҳ йўлида фидо қилди. Унинг назарида нафс таҳликаси қолмаган ва ўзидан ҳечда қўрқмайди.

Иброҳимнинг мақомида икки ракат намоз ўқи-моқ яхшидир. Фақат бу шундай намозки, унинг қиёми бу дунёда бўлса, рукуси у дунёдадир.

Каъбадан мақсад анбиё ва авлиёнинг кўнгилларидир ва бу ер (кўнгиллар – тарж.) ваҳийсининг жойидир. Каъба – унинг нури. Ахир, кўнгилсиз Каъба нима ишга ярайди? Валийлар ва набийлар ўз муродларини тамоман тарк этиб, Тангрининг муродига шундай риюя қилмишларки, Унинг амрларини дарҳол бажарар ва Унинг инояти бўлмаган кимсалардан, агар булар ҳатто ота-оналари бўлса ҳам, нафрат этадилар.

Сен нима айтсанг, бари мисол, масал эмас. Мисол – бошқа, масал бошқадир.

Улуғ Аллоҳ ўз нурини қандилга, валийларнинг вужудини эса шишага ўхшатган. Булар – мисол. Йўқса, қавну маконга (вужуд оламига – тарж.) сиғмаган Аллоҳнинг нури қандилга ва шишага қандай сиғсин, Жалоли улуғ бўлган Аллоҳ нурлари туғилган ерлар кўнгилга ҳам сиғмайди, бироқ истаган пайтингда уни қалбингдан топасан. Яъни унинг аксини ойнада кўрганинг каби кўрасан. Шу билан бирга, сенинг расминг ойнада эмас, балки кўзгуга қараганинг учун у ерда ўзингни кўрасан. Масалан, ақлга номувофиқ нарсаларни мисол билан тушунтирса, ақлга мувофиқ келади. Ақлий бўлган нарса махсус бўлади. «Бир одам бор, кўзини юмиши билан ғалати – ғалати воқеаларни кўради. Кўзини очганда эса, ҳеч нарса кўрмайди» десанг, ҳеч ким ҳам ишонмайди. Аммо «Бир одам бор, тушида турли-туман

нарсаларни кўради. Уғониши билан эса улардан биронтасини ҳам кўрмайди» – дея мисол билан гапирсанг-чи, ҳаммаси англашилади. Худди шундай, бир киши бир уйни тасаввур этса, буни ҳеч ким ақлга сиғдиролмайдди, бироқ меъмор ана шу уйнинг режасини қоғозга тушир-са, қолганлар ҳам уни англай бошлайдилар. Маъқул бўлган режа қоғоздан амалга кўчса, яъни уй бўлиб қурилса, хаёл махсус бир шаклга кўчади. Кўринадикки, дастлаб ақлга ноўрин келган нарсалар мисол воситасида маъқул ва махсус бўлади. Бу шунга ўхшайди: «Нариги дунёда ҳар кишининг савоб ва гуноҳ дафтарлари тарқатилади ва биронинг ўнг, биронинг сўл қўлига берилади» ёки «Нариги дунёда фаришта, арш, олов ва жаннат бор. Яна мезон (тарози) ва ҳисоб-китоб бўлади» – дейишади. Бироқ бунинг (ҳар нақадар ўхшаши бўлмаса ҳам) бир мисол берилмагунча, аҳвол аёнлашмайди. Мисол: Подшоҳ, қози, тикувчи, этикдўз ва ҳоказо ҳамма одамлар кечаси ухлайдилар. Киши ухлаши билан ҳуши (фикри) бошидан учадди ва ҳеч кимда бирон тушунча қолмайди. Аммо Исрофилнинг нафаси янглиф бўлган тонг ойдинлиги одамлар жисмларидаги барча зарраларни тирилтиргани онда тушунчалар ҳам қайтади. Ва ҳар бир кишининг ақлу ҳуши ўзгага эмас, балки айнан ўзига қайтади. Яъни ҳеч ким кечаси тикувчи бўлиб ётиб, эрталаб этикдўз бўлиб турмайди. Инсоннинг иши ва кучи нима эса, у яна ўша билан машғул бўлади ҳамда нариги дунёда ҳам шундай бўлажagini (сен) уқмоғинг керак. Бу – чўпчак эмас. Бу – ҳатто шу дунёда ҳам ҳақиқат бўлган (руёбга чиққан). Демак, ким бу мисолнинг изидан тушса ва унга хизмат қилса, муҳаққақ равишда нариги дунёнинг бутун аҳволини кўра-

ди, бўйини олади, мушоҳада этади ва кашф қилади. Шунда буларнинг барчаси Аллоҳ қудрати доирасида эканини билади.

Мана, ниҳоят, номаъқулнинг мисол орқали маъқул бўлгани ва мисолнинг масалга ўхшамаслиги англашилди. Масалан, ориф фараҳлик (шодлик, хуррамлик – тарж.) ва завқни баҳор, қайғу ва аламни эса куз, дейди. Чунки бу мисолдир (ташбеҳдир) ва бусиз маъно тушунилмайди, тасаввур ва идрок этилмайди. Улуғ Аллоҳ буюрадики: «Кўр кимса (кофир) билан кўргувчи зот (мўмин), зулмат (куфр) билан – нур (имон), соя (жаннат) билан – жазирама (дўзах) баробар эмасдир»¹. Бу ерда Тангри имонни нурга, куфрни зулматга ёки имонни ёқимли соя – салқинга, куфрни эса одамни беҳузур этадиган жазирамага ўхшатади. Имоннинг латофати ва нури у оламнинг нурига, куфрнинг эса бу оламнинг зулматига қандай ўхшашлиги бор?

Агар киши биз гаплашаётган вақтда ухласа, бу унинг бўш (бекор) қолганидан эмас, балки ишончдандир. Масалан, карвонга хатар хавф солиб турган пайтда, ҳеч нарсага қарамай, туялар чоптирилади. Қачонки, хатар ўтиб кетгандагина одамларнинг уйқуси кела бошлайди. Бизнинг сўзимиз ҳам атрофга ишонч ва маъмурлик уфураятти. Руҳлар танишлар сўзини эшитишлари билан бўйи келади. «Эй Муҳаммад, сен: «Ўқи» – де» (Ҳадис). Яъни сенинг зотинг шу қадар латифдирки, назарлар унга етолмайди. Бироқ сен гапирган онда руҳлар таскин ва ҳузур топади. Шунинг учун сен гапир Эй Муҳаммад!

ШЕЪР: (Жисминг шу қадар заифки, бор-йўғи бир инсон эканинг англашилмоқда. Сен билан

¹ Қуръон, 35-сура, 19-20-21-оятлар.

юзма-юз туриб сўзлашмасам, софликдан мени кўра олмайсан).

Далада шундай бир ҳашорат борки, миттилигидан кўзга кўринмайди. Фақат овоз чиқарганда уни пайқаш мумкин. Сенинг зотинг ҳам жуда латиф бўлганидан кўз илғамайди. Шунга кўра, сенинг танишлар учун сўз айтмоғинг лозимдир. Бир ерга бормоқчи бўлсанг, аввало, сенинг кўнглинг ўша ерга жунайди. У ернинг шарт-шароитларини, аҳволини ўрганиб келиб, кейин гавдани судрайди. Барча хилқатлар (инсонлар) набийлар ва валийларга нисбатан гавдалар кабидир. Пайгамбарлар ва авлиёлар эса – олам қалби. Дастлаб, улар ўша дунёда яшадилар ва башарийликдан, (гўшт) ва теридан халос бўлгандан кейин ҳам у дунё, ҳам бу дунёнинг паст-баландлигини ўргандилар, манзиллар ошдилар. Ниҳоят, асл йўлни қандай билиш мумкинлигини топдилар ва келиб одамларга: «Аслий оламга келинглар. Чунки бу ер харобазордир, фонийлик (йўқлик) саройидир. Биз жуда ажойиб бир ер топдик ва сизга бундан хабар бермакка келдик» – дея даъват этдилар. Шунинг учун ҳам, руҳ ҳамиша ер билан биргадир ҳамда унинг манзиллар ошишга эҳтиёжи бўлмагани каби турли хил йўлтўсарлардан ва ҳоказо хавф-хатардан ҳам қўрқишига сабаб йўқ. Буларга мубтало бўлган нарса заволи гавдадир.

ШЕЪР: (Қалбимга: «Эй қалбим, билимсизлигингдан кимнинг хизматидан маҳрум бўлганингни биласанми? – дедим. Қалбим ҳам менга: «Мени нотўғри тушунибсан. Мен доимо хизматдаман, боши гаранг бўлиб қолган – сен» деди).

Қаерда ва қай аҳволда бўлсанг – бўл, фақат дўст ва ошиқ бўлмакка тириш. Муҳаббат сенинг

мулкинг эса, хоҳ мозорда бўлгин, хоҳ қиёмату хоҳ жаннатда, сўнггига қадар дўст бўлурсан. Модомики, сен буғдой экдинг, муҳаққақки, буғдой битади ва омборда ҳам, тандирда ҳам (буғдой) бўлади.

Мажнун Лайлига мактуб битмоқчи бўлди. Қаламини қўлига олиб ёзди: Хаёлинг кўзимда, исминг тилимда, ёдинг дилимда... Шундай экан, мен кимга ва қаерга ёзай? Ахир, сенинг ўзинг шу ердасан-ку! У шартта қаламни синдириб, мактубни парча-парча қилди.

Қанча-қанча одамларнинг қалблари мана шундай ҳислар билан тўла бўлиши мумкин. Фақат буларни сўз ҳолига келтиролмайдилар. Улар ҳаракат қилишса-ю, бўлмаса, бунга ҳайрон бўлишнинг ҳожати йўқ ва бундай кишиларнинг аҳволлари ишққа қасида эмас. Балки асос бўлган нарса қалбнинг тилагидир. Ва бу ишқ ҳамда севгидир. Масалан, гўдак сутнинг ошиғи, у сутдан озуқа олади. Бироқ у сутга таъриф беролмайди, (тушунчасини) сўз ҳолига келтиролмайдди. Баллоғатга етган кап-катта одам эса, сут ҳақида юз турли тушунтиришлар, таърифлар бергани билан буларнинг ҳеч биридан у сутнинг таъмини ололмайдди.

ФАСЛ. Анави ёшнинг исми нима? (деб сўради). (Бири): «Сайфиддин» деди. Жавобан буюрдики: Сайф (қилич) қиндадир, уни кўриб бўлмайдди. Сайфиддин дин учун курашган, бутун куч-қувватини тамоман Аллоҳ учун йўналтирган, тўғрини хатодан фарқлаган, ҳақни ботилдан айирган кишидир. Фақат курашни, аввало, ўзи билан жанг қилишдан, яъни ўз ахлоқини тузатишдан бошлайди. «Аввало, нафсингдан бошла» (Ҳадис) дейилганидек, ўз-ўзига насиҳат қилади: «Мен қа-

нақа одамман ўзи! Қўл-оёғим, кўз-қулоғим, ақду фаросатим бўлса. Мурод-мақсадларига етиб, давлатлар топган анбиё-ю авлиёлар ҳам одам бўлиб, уларнинг ҳам икки оёғи ва икки қўли бор эди. Улардан қандай маъно мавжуд эдики, юрган йўлларида эшиклар очиларди. Менда бу неъмат йўқ. Мен нималар қилиб қўйдим? Ахир, ҳеч ким мени ёқтирмаяпти ҳам?!» У мана шу тарзда ҳаракат этса, Сайфуллоҳ ва лисонул Ҳақ бўлгуси. Чунончи, ўн кишидан тўққизтаси уйга кириб, биттаси ташқарида қолса ва уни киритмасалар, бу одам мутлақо ўз-ўзига «Қизиқ, мен нима ёмонлик қилдимки, улар мени уйга киргизмаяптилар?» дея йиғлайди. Худди шундай, инсон ҳам гуноҳини ўз бўйнига олиб, ўзини одобсиз ва нуқсонли кўрмоғи лозимдир ҳамда: «Буни Ҳақ қилди. У шуни истаса, мен нима қилай. Агар истасайди, менга ҳам йўл берарди», демаслиги керак. Бу Аллоҳга куфр этмоқ ва қилич тортмоқдир. Бу ҳолда у Сайфуллоҳ эмас, Сайфулла-л Ҳақ (Аллоҳга қарши кўтарилган қилич) бўлади. Улуғ Тангри қариндош уруғ ва яқинлардан покизадир: «У туғмаган ва туғилмагандир»¹. Ҳеч ким унга йўл топмади. Фақат қулликда йўл топдилар. «Аллоҳ (сизларнинг хайр-эҳсонларингиздан) бой-беҳожат, сизлар эса (У зотнинг ажр-савобига) фақир-муҳтождирсизлар»². Ҳаққа йўл топган зот тўғрисида: «У мендан яқинроқ, қадрлироқ эди» дейишинг – янглиш. Чунки Унга яқинлик фақат ва фақат етарли даражада Унга қуллик қилиш билан бўлади. У денгизни қирғоғини инжуларга тўлдиради. Тиконга гул хилъатини (кийимини, тўнини – тарж.) кийдиради. Бир ҳовуч тупроққа ҳаёт, ризқ бағиш-

¹ Қуръон 112-сура, 3-оят.

² Қуръон, 47-сура, 38-оят.

лайди. Ҳеч қандай гаразсиз, ҳеч қандай алоқасиз ҳолда бутун оламнинг жузълари Ундан насиба оладилар. Одамларга «Фалон шаҳарда бир саҳий зот эҳсон қилаяпти» десанг, чопиб кетишади. Бироқ Аллоҳнинг беназир лутфидан хабарлари бўлгани ҳолда, нечун Ундан тилашмайди? Сен ҳам ҳеч нарса умид қилмайсан-да, танбал бўлиб ўтирган кўйинг: «Аллоҳ истаса, менга ўзи беради» – дейсан. Итнинг ақли ва идроки йўқ. Шундай бўлса ҳам, очиқиши билан одамнинг олдига келиб, нон бер дегандек ҳаракат қилади. Сен итдан ҳам тубанмисан? Ахир, у ерда ётволиб: «Агар истаса, менга ўзи беради», дейишга рози бўлмай, одамга ёлборяпти. Думини ўйнатиб сўраяпти. Сен ҳам шундоқ қил. Аллоҳдан иста ва тиланки, бундай ато соҳибининг ҳузурда тиланчилик қилиш айни муддаодир. Модомики, сенинг омадинг бўлмаса, у ҳолда, саҳий ва давлатманддан омад иста. Аллоҳ сенга жуда яқиндир ва сен ўйлаган, тасаввур этган ҳар бир нарса билан биргадир. Чунки тасаввур тушунчанинг яратувчиси Удир. Бироқ сенга жуда яқин бўлгани учун Уни кўролмайсан. Нақадар ғариб бўлса ҳам, сен қилган барча ишда ақлинг сен билан баробар. Сени ишга бошловчи ҳам у (ақл – тарж.), фақат сен буни ҳам кўрмайсан. Гарчи асарлари орқали кўрсанг-да, асосини, яъни зотини – ўзини кўролмайсан. Масалан, ҳаммомга кирган одам унинг қайси бурчагига борса ҳам, иссиқ у билан бирга бўлади. Лекин иссиқликни вужудга келтираётган оловни кўролмайди. Қачонки, у ташқарига чиқади, оловни кўради ва шунинг таъсирида исинганини билади. Инсоннинг вужуди ҳам мисоли бир галати ҳаммом. Унда руҳнинг, ақл ва нафснинг иссиқлиги бор. Фақат сен қачонки, бу ҳаммом-

дан чиқиб у оламга кетасан шундагина ақлинг зотини рўйирост кўрасан, руҳ ва нафснинг зотини мушоҳада этасан. Ақллилик ақл ҳароратидан бўлса, зако, шайтонлик ва хаёл нафсдандир. Ҳаёт руҳнинг асари эди. Шу тарзда сен уларнинг ҳар бири моҳиятини ўз кўзинг билан очиқ-равшан кўрасан. Ҳозирчи? Модомики, ҳозир ҳаммомни қиздираётган оловни унинг (ҳаммомнинг – тарж.) ичида туриб кўриш мумкин бўлмас экан, у ҳолда, буни асари орқали кўрамиз. Масалан, ҳеч қачон оқар сув кўрмаган одамни кўзи боғли ҳолда сувга отсалар, у вужудига теккан юмшоқ, хўл нарсани нима эканини билмайди. Фақат кўзини ечганларидагина сувни рўйи-рост кўради. Олдин (сувнинг) таъсиридан оз нарса англаган бўлса, энди сувнинг ўзини кўради. Шунинг учун ҳам, сенинг нима тилагинг бўлса, Аллоҳдан сўраки, Қуръонда: «Менга дуо-илтижо қилинглар, Мен сизларга (қилган дуоларингизни) мустажоб қилурман»¹ буюрилгани каби дуоларингиз беҳуда кетмагай.

Самарқандда эдик. Шаҳарда тенги йўқ гўзал бир қиз ҳам истиқомат қиларди. Хоразмшоҳ Самарқандни олиш учун бостириб келиб қамал қилганда, қизнинг: «Аллоҳим, мени золим душманларнинг қўлига ташлама. Мен биламанки, сен буни менга ҳеч қачон раво кўрмайсан», – деганини эшитиб қолдим. Шаҳарни ўққа тутдилар. Халқни ва гўзал қизнинг жорияларигача асир олдилар. Бироқ шунча гўзал бўлишига қарамай, қизга биров тегмади, ҳатто қайрилиб ҳам қарамади. Кимда-ким ўзини Аллоҳга таслим этса, бутун офату фалокатлардан омон қолгусидир. (Чунки) Унинг ҳузурида ҳеч кимнинг тилаги беҳуда кетмас.

¹ Қуръон, 40-сура, 60-оят.

Бир дарвеш ўғлига шундай ўргатганди: Бола отасидан нима сўраса, ота: «Аллоҳдан тила!» – дер ва бола йиғлаб Аллоҳга ёлборарди. Шунда унинг истагини (ота-онаси – тарж.) бажо келтиришарди. Йиллар шу аҳволда ўтди. Бир кун бола уйда ёлғиз қолди ва хариса (шўрванинг бир хили – тарж.) ичгиси келди. Одатича: «Хариса истайман!» – деди. Бирдан ғойибдан коса тўла хариса пайдо бўлди ва бола тўйгунча ичди. Ота-онаси уйга келиб ўғлидан: «Нима истайсан?» дея сўрадилар. Бола: «Хариса истадим ва едим» – деб жавоб бергач, ота: «Худога шукур, бу мақомга эришдинг. Аллоҳга ишон, таваккулинг қувватланди», – деди.

Марямнинг онаси уни (Марямни – тарж.) туғиши билан Аллоҳнинг уйига (маъбадга) вақф этажагини ва унга ҳеч қандай иш буюрмаслигини ваъда қилган. (Туғилиши билан – тарж.) Марямни маъбаднинг бир бурчагида қолдирди. Закариё унга қарамоқчи (парвариш қилмоқчи – тарж.) бўлди. Ўртада келишмовчилик чиқди. Ўша замоннинг одатича, бундай пайтларда сувга чўп отилар ва кимники сув юзида қолса, шу киши ғолиб ҳисобланарди. Тасодифан Закариёнинг омади чопди. Ва у ҳар куни Марямга егулик келтирадиган бўлди. Бироқ у ҳар сафар қўлида овқат билан келганда, Марямнинг олдида ўша таомдан турганини кўрарди. Ниҳоят сўради: «Сенга қаровчи менман, буларни қаердан олдинг?» Марям: «Очиққанимда Улуғ Тангридан сўрайман ва У менга юборади. Унинг карами ва раҳмати сўнгсиздир. Унга ишонганнинг ишончи зое кетмас», деб жавоб берди. Закариё илтижо қилди: «Эй Аллоҳим, модомики, ҳамманинг эҳтиёжини қондираётган экансан, менинг ҳам бир тилагим

бор. Менга фарзанд бер ва у менинг ташвиқим-сиз Сенинг дўстинг бўлиб, Сенинг ибодатинг билан машғул бўлсин». Улуғ Тангри Яҳёни дунёга келтирди. У туғилганда, отаси (Закариё – тарж.) мункайган чол, ёшлигида ҳомиладор бўлмаган онаси кексайиб икки букилиб қолган кампир эди. Бу эса, бунинг каби кўплаб воқеалар, Аллоҳнинг қудрати олдида баҳона эканини билдиради. Ва ҳамма нарса Ундан, ҳамма нарса узра мутлақ ҳоқим ҳам У эканлигини инсон билиши керак. Мўмин ким? Мўмин: «Деворнинг ортида кимдир бор ва у бизнинг барча ҳолимизни кўриб кузатиб билиб туради, фақат биз уни кўролмаимиз. Унга барча нарса аёндыр», – деган одамдир. Масалан, сен биласанки, мен деворнинг орқасидаман ва сен рубоб чалаяпсан. Сен ҳеч қаёққа қарамай, кетини узмай чалишда давом этаяпсан. Чунки сен рубобчисан!

Намоз – кун бўйи қиём, руку ва сажда қилиш, дегани эмас. Ундан мақсад (намоз қиларкан) кишида ҳосил бўлган ҳолдир. Худди мана шу ҳол ҳамиша сен билан баробар бўлиши керак. Уйқуда, бедорликда, ёзаркан, ўқиркан, барча-барча ҳолларда Аллоҳнинг зикридан ҳоли қолмагайсан. Ахир, шундай намоз қилганлар тўғрисида «Улар намозларида доим барқарор бўлгувчи зотлардир»¹ ояти нозил бўлган-да! Шу ҳолда инсондаги гапириш, сукут, емоқ, ухламоқ, аччиқланмоқ, афв этмоқ ва ҳоказо барча васфлар тегирмоннинг айланишига ўхшайди. Айланиш мутлақо сув воситасида бўлади. Чунки тегирмон ўзини сувсиз синаб кўрган ва бу ҳолда айланолмаслигини билади. Шунга қарамай, у айланишни ўзидан деб билса, бу ўта билимсизлик ва ғафлатдир.

¹ Қуръон, 70-сура, 23-оят.

Тегирмоннинг айланиш майдони тор ва бу мазкур оламнинг аҳволини эслатади. Сен Аллоҳга ёлбор ва деки: «Аллоҳим, менга ушбу айланишдан бошқа – руҳоний бир сайр насиб эт! Чунки барча тилаклар Сендан ҳосил бўлади ва Сенинг караминг, раҳматинг бутун борлиқни қамровчидир. Шундай экан, ўз эҳтиёжингни ора-сира билдириб тур ва Уни хотирлашдан, ёд этишдан чарчамаки, Унинг ёди руҳ қушига қувват, қўл ва қанотдир. Агар мақсадларинг рўёбга чиқса, нур устига нур. Ҳақнинг ёди билан секин-аста ичинг ёришади ва сенда дунёдан бир узилиш ҳосил бўлади. Масалан, кўкка парвоз қилган қуш осмонга етолмас ҳам, ердан узоқлашади, ўзга қушлардан анча юксакларга учади. Ёхуд оғзи тор идишдаги мушкни олмоқ учун қўлини суққан киши мақсадига етолмаса-да, бармоғи хушбўй таратиб чиқади. Бурни ҳам ундан баҳра олади. Аллоҳни хотирламоқ ҳам шунга ўхшайди. Ҳар нақадар Унинг зотига етишолмасанг-да, ёд этиш билан Жалоли юксак бўлган Тангрининг сенда майдонга келтирган асарини сезасан. Унинг зикридан буюк фойдалар ҳосил бўлур.

ФАСЛ. Шайх Иброҳим азиз бир дарвешдир. Уни кўришим билан дўстларни эслайман. Мавлоно Шамсиддиннинг унга жуда кўп инояти бор эди ва доимо: «Бизнинг Шайх Иброҳим» дея, ўзига изофа (яқин олиш, ўзига қўшиш – тарж.) этарди.

Иноят – бошқа, ижтиҳод (англаш, қамраш – тарж.) бошқадир. Набийлар пайғамбарлик даражасига ижтиҳод орқали эришмадилар, балки иноят-ла мушарраф бўлдилар. Бироқ одат бундай: Иноят ҳосил бўлган зотнинг табиат ва яшаш тарзи ижтиҳод ва салоҳга (гўзаллик, яхшиланишга – тарж.) уйғун бўлмоғи керак. Бу – авом учун.

Чунки авом шу ҳолда уларга ва сўзларига инонади. Авомнинг кўзлари ични кўрмай, фақат ташни кўради. Шунинг учун ҳам, зоҳирийлик воситаси ва баракоти билан ботинга йўл топадилар. Фиръавн ҳам эҳсон ва хайрлар қилиш учун кўп ҳаракат этди. Аммо Аллоҳ инояти бўлмагани учун унинг тоат, ижтиҳод ва эҳсони бекор кетди. Фиръавнда ҳеч қандай нур йўқ эди ва бу унинг барча ишларини беркитди. Масалан, бир амир қалъадагиларга хайр ва эҳсон берди. Бироқ одамларнинг мақсади шоҳга қарши исён бўлса, бу хайр ва эҳсондан наф йўқ. Фиръавн ҳам Тангри иноятидан бутунлай маҳрум эмасди. Чунки подшоҳ учун қаҳр ва меҳр, зиндон ва зарбоф тўн баробар ҳам кераклидир. Буни кўнгил аҳли бўлганлар тасдиқлайдилар, зоҳир аҳли эса Фиръавнни Аллоҳ иноятидан тамомила маҳрум қилинган, дея билади. Ҳолбуки, кўришниши жойига қўймоқ учун шундай дейиш лозим. Чунончи, подшоҳ ҳамманинг кўзи ўнгида бир айбдорни дорга осадди. Аслида, буни ҳеч кимга кўрсатмай, дабдабасиз ҳолда ҳам бажо келтирса бўларди. Аммо халқнинг кўриб иборат олиши учун шундай қилади. Дор оғочларига боқ, ўтиндан иборат эмасми? Аслида, дунёнинг мақоми, давлати ва ҳашамати ҳам жуда юксак бир дор оғочидир. Улуғ Аллоҳ бирон кишини тутмоқчи (жазоламоқчи – тарж.) бўлса, дунёда унга юксак мавқе, мақом, шоҳлик ато этади. Худди Фиръавн, Намруд ва ҳоказолар каби. Дунё – дор оғочи. Улуғ Аллоҳ хабардор қилиш учун барча мавжудотларни майдонга чиқаради. Чунки У (Аллоҳ – тарж.) «Мен яшин хазина эдим, билинмоқ истадим» (Қудсий ҳадис) – дея буюради. Яъни мен бутун дунёни

яратдим ва бундан мурод баъзан меҳр (лутф), баъзан эса қаҳр билан кўриниш. Аллоҳ мулкани атрофлича англаймоқ учун бир шарҳловчи нима деган гап, ҳатто оламнинг барча зарралари Уни таъриф этсалар ҳам, яна хатога йўл қўядилар, ожизликларини сезадилар. Демак, барча хилқатлар кечаю кундуз Ҳақни кўрсатмоқдалар. Фақат уларнинг баъзилари буни ҳам биладилар, ҳам кўрсатадилар, баъзилари эса бундан беҳабар ва ғофилдирлар. Фақат нима бўлганда ҳам, изҳор-и Ҳақ собитдир. Чунончи, амирнинг буйруғи билан калтакланаётган фуқаро бақриб-чақиради. Шу ўринда урган ҳам, урилган ҳам амирнинг буйруғини адо этаётганлари кўринади. Буни ҳамма билади. Тангрининг борлигини исбот қилган зот ҳамиша Ҳақни изҳор этади. Шу билан бирга, Унинг вужудини инкор қилган ҳам, аслида, Уни исбот этган бўлади. Чунки инкор қилинмаган нарсани исбот этиш – тасаввурга сиғмайди ва бунинг ҳеч қандай завқи бўлмайди. Масалан, бир мунозарачи мажлисда ўртага маълум бир масалани ташласа ва унга ҳеч ким қаршилиқ билдирмаса, у нимани исбот қилади. Зеро, исбот инкорга қарши қилинсагина хуш бўлур. Олам – Аллоҳ вужудини кўрсатмоқ учун чақирилган мажлис. Аллоҳнинг борлигини қабул ва исбот қилган ёки қилмаган бўлса, гўзаллик ҳам бўлмайди. Айни замонда, уларнинг ҳар иккиси-да (исботчи ва инкорчи – тарж.) исботловчидир.

Ёрон Амир-и Ифдишоннинг ҳузурига келганда, у сўради: «Ҳаммангизнинг бу ерда нима ишингиз бор?» Ёрон (дўстлар – тарж.) жавоб берди: «Кўпчилик бўлиб юришимиздан мурод бировга ёмонлик қилиш эмас, балки ўз-ўзимизга далда, сабр-тоқат

беришдир. Чунончи, таъзияда ҳам халқ тўпланади. Бу – ўлимни узоқлаштирмақ эмас. Мақсад – бошига мусибат тушган одамга тасалли бермоқ ва ичидаги даҳшатни бироз бўлса-да кетгизмоқ. «Мўминлар бир нафс-и воҳид кабидирлар» (Ҳадис). Дарвешлар бир вужуд ҳукмидадирлар. Агар аъзоларидан биронтаси оғриси, қолганлари ҳам оғрийди, музтариб бўлади. Яъни кўз кўришни, қулоқ эшитишни, тил гапиришни ташлаб, оғриган жойда бирлашадилар. Дўстликнинг шартининг учун ўзни фидо қилмоқ ва мужодалага отилмоқдир. Чунки ҳамманинг юзи бир нарсага қаратилган ва бир денгизда фарқ бўлгандир. Имоннинг асари ҳамда Исломнинг шартининг ҳам – шу. Вужуд ташиган юк жон ташиган юкка қандай ўхшасин? «Зарари йўқ. Зеро, бизлар Парвардигоримизга қайтгувчидирмиз». Модомики, мўмин ўзини Ҳаққа фидо этади, у ҳолда, балогоа гирифтор бўлган чоғида қўл-оёғини нечун қўйиб юбормайди? Модомики, у Ҳаққа томон кетаётган экан, қўлу оёққа нима ҳожат бор? Ваҳоланки, қўл-оёқ сенга Ундан (Ўзидан) бу ёнга келишининг учун берилди. Энди уларни берганининг томонига қўл-оёқсиз, худди Фиръавннинг сеҳргарларидек кетсанг нима бўлади? Кумуш танли ёрнинг қўлидан заҳар ичиш мумкин. Унинг аччиқ сўзини ҳам, шакар янглиғ еса бўлади. Чунки ёр тотли, ҳатто жуда тотлидир. Туз бўлган жойда ҳатто жигар ҳам ейишли. Янада яхшисини (эса) Аллоҳ билади.

ФАСЛ. Улуғ Тангри яхшилик ва ёмонликни ирода (истак – тарж.) этувчидир. Бироқ У хайрдан бошқа нарсага рози бўлмайди. Чунки «Мен яширин хазина эдим, билинмоқ истадим», (Қудсий ҳадис) – дея буюрилгандир. Ҳеч шубҳа

Йўқки, Тангри амр этади ва ман қилади. Ходимнинг таъби берилган амрни истамаса, демак, бу ерда бир янглишлик бор. Масалан: «Эй оч, ширинлик ва шакар е!» дея амр қилинмайди. Бу амр эмас, балки икромдир. Ман этиш ҳам инсон ёқтирмайдиган нарсага нисбатан бўлмайди. Чунончи, тош ёки тикон ейишни ман қилиб бўлмайди. (Чунки тош ва тиконни ҳеч ким емайди-да). Бир хайрнинг майдонга келиши ёхуд ёмонликдан сақланмоқ учун худди мана шу ёмонликка майл қилган бир нафс бўлиши лозим. Бундай нафсни ишашлик ёмонликни хоҳлашлик, демакдир. Бироқ У ёмонликка рози бўлмайди, бўлсайди, яхшиликни амр этмасди. Масалан, дарс бермоқчи бўлган мударрис толибларнинг билимсиз бўлишини ҳам хоҳлайди. Чунки билимсизлик бўлмаса, ўқитиш – ўргатиш ҳам бўлмайди. Бир нарса истамоқ, айна пайтда, унинг зарурларини ҳам истамоқдир. Ўқувчиларнинг билимсизлигини хоҳламаган ўқитувчи уларга ҳеч нарса ўргатмайди. Худди шундай, табиб ҳам ўз ҳунарини ишга солиш учун ҳамманинг касал бўлишини истайди. Чунки унинг ҳақимлиги халқнинг хасталиги билан вужуд топа олади (яъни унинг ҳақимлиги халқнинг хасталиги билан тирикдир – тарж.). Лекин халқнинг бемор бўлишига ҳам рози бўлмайди. Агар бунга рози бўлсайди, касаларни даволамасди. Пул топиш учун новвой ҳам халқнинг оч бўлишини истайди. Шу билан бирга, халқнинг очлигига унинг кўнгли рози эмас. Йўқса, нон сотмасди.

Амирлар ўз подшоҳларининг душманлари ва мухолифлари бўлишини истайди. Чунки бусиз уларнинг мардлиги ва султонга бўлган садоқат-

лари юзага чиқмасди. Султон ҳам муҳтож бўлма-са, амирларни бошига тўпламасди. Айни пайтда, булар мухолифатга рози эмаслар, йўқса, уларга қарши курашишмасди. Инсон ҳам худди шундоқдир. Унинг нафсида ёмонлик омилларининг бўлишини Тангри истайди. Чунки инсон шукр ва тоат қилганни севади. Бу – инсон нафсида шундай омилларнинг мавжудлигига далолат. Бир нарсани истамак унинг зарурларини (у билан бирга бўлган нарсаларни ҳам) хоҳламакдир. Бироқ у (инсон – тарж.) бунга рози бўлмайди. Чунки у мужоҳада билан бу нарсаларни ўз нафсидан қува олади.

Англашиладики, инсон бир томондан яхшиликни, иккинчи томондан эса ёмонликни истамоқда. Кимдир эътироз билдириши мумкин: «Инсон ҳеч қачон ёмонликни истамайди». Бу – имконсиз. Ахир, бир нарсани истамак унинг зарурларини истамаслик билан мумкин эмас. Табиатан ёмонликка майл билдирмоқ-ла хайрдан нафрат этган саркаш бир нафс ҳам амр ва ман қилишнинг зарурларидир. Дунёдаги барча ёмонликлар худди шу нафснинг зарурлари ҳисобланади. Ёмонлик ва нафсни ирода этмаган (хоҳламаган – тарж.) нафснинг зарури бўлган амр ва ман қилишни ҳам истамайди. Агар инсон яхшилик ва ёмонликка рози бўлсайди, уларни амр этмасди, ман қилмасди. Хулоса шуки, ёмонлик ўзга биров учун исталади. Агар инсон ҳар яхшиликни истовчилар, дейилса, ёмонликни даф қилиш ҳам бир яхшилик ҳисобланади. Модомики, ёмонлик баргараф қилинмоқчи экан, бу фақат унинг (ёмонликнинг – тарж.) мавжудлиги билан бўлади. Ёхуд имон талабгорларидан бири дейдики: «Имон фақат куфрдан кейингина мум-

киндир». Шунга кўра, куфр имоннинг заруридир. Тўғридан-тўғрига ёмонликни иташ хунук, ammo хайр учун исталса-чи, хунук бўлолмайди. «Сизлар учун қасосда ҳаёт бор»¹ дея буюрилади. Ҳеч шубҳасиз, қасос ёмонликдир. (Бироқ) халқни қотилдан қутқариш – куллий бир хайр. Жузъий бир ёмонликни куллий бир хайр учун иташлик чиркин эмас. Аллоҳнинг жузъий иродасини тарк этиб, куллий ёмонликка рози бўлмоқ эса – чиркин. Она боласининг койилишини истамайди, бироқ буни ота хоҳлайди. Чунки она жузъий, ота эса куллий ёмонликни кўради. Аллоҳ кўп ёрлақавуви ва азоби шиддатлидир. У гуноҳларни вужуди билан ёрлақайди. Бир нарсани ирода этмак (истамак – тарж.) унинг зарурларини ҳам ирода этмакдир. Масалан, бизга эҳсон, тинчлик ва ислоҳ ила амр қилади. Агар душманлик бўлмаса, бундай амрнинг нафи йўқ. Садр-и Ислом дейдики: «Аллоҳ йўлида (кураш учун молларингизни) сарфланглар»² дея буюради. Бу билан У бизга мол топишни ҳам амр этади. Чунки мол уни топиш билан бўлади. Ахир, киши бировга: «Тур, намоз қил!» деса, бу билан у : «Сув топ, таҳорат ол!» деган, яъни намознинг зарурларини ҳам бажо келтиришни амр қилган бўлади.

ФАСЛ. Шукр – бир боғ бўлса, неъматлар шикордир. Аллоҳ севган қулини балога дучор қилади: сабр этса, Ўзи учун сайлайди, шукр этса, кучлироқ суяди, бошқалардан айиради. Инсонларнинг баъзилари Аллоҳ қаҳри учун, баъзилари эса меҳри (лутфи) учун шукр қиладилар. Буларнинг ҳар иккаласи ҳам хайрлидир. Чунки шукр қаҳрни лутфга айлантирган бир зидди заҳардир.

¹ Қуръон, 2-сура, 179-оят.

² Қуръон, 2-сура, 195-оят.

Камолатга эришган ақли инсон ошкор ёки гизли равишда жафоларига шукр қилган зотдир. Агар унинг мақсади оловга бормоқ эса, шукр-ла муродига сал аввалроқ етгуси. Чунки зоҳирӣ шикоят ботиндагини озайтиради. Пайғамбар: «Мен кўп кулгувчи ва кўп ўлдиргувчи одамман» (Ҳадис) дея буюрган. Яъни менинг жафокаш юзига қараб кулишим – унинг учун ўлим. Кулишдан мақсад шикоят ўрнига шукрдир. Ҳикоя: Асҳобдан бирининг уйида бир яҳудий яшарди. Кир ва қўл-оёғини ювганда, мағзавасини уй соҳибининг турар жойига оқизарди. Асҳобдан бўлган зот эса шикоят ўрнига шукр этар, оиласини ҳам шунга буюрарди. Орадан саккиз йил ўтди. Уй эгаси вафот қилди. Ҳол сўраш учун кирган яҳудий ўз мағзавасининг нималар қилганини кўрди ва шунча вақт ичида бу ерда не-не кўнгилисизликлар бўлганини англади. Ва: «Аллоҳ тақдирласин! Нега буни шу пайтгача айтмадингиз? Яна ташаккур ҳам билдириб турардингиз» деди. Марҳумнинг оиласи жавоб берди: «Раҳматли отамиз бизга шукр қилишни амр этар ва шукрни ташламанг, дея бизни қўрқитарди». Буларни эшитиб яҳудий тўлқинланди ва мусулмон бўлди.

БАЙТ: (Инсонга мутриб қандай севинч ва завқ берса, яхши одамларни эсламоқ ҳам кишини ҳайратга етаклайди).

Шунинг учун ҳам, Аллоҳ Қуръонда Пайғамбарлар ва солиҳ қулларини зикр этади. Улар амалга оширган ишларга қодир бўлгани ҳолда, гуноҳни мағфират этганларга шукрона келтиради.

Шукр неъмат сийнасини соғмоқдир. Кўкрак сут билан қанча тўла бўлса-да, соғмагунингча сут келмас. «Шукр этмаслик ва шукрга тўсқинлик қилаётган нарса нима ўзи?» – дея сўрашди.

Шайх буюрди: Ношукрликнинг боиси очкўзликдир. Очкўз кимса ҳар доим қўлига киргандан кўпроғини истайди. Уни бу кўйга солган бало – суқлик. Кутганидан кам келиши – шукр йўлидаги бир тўсиқдир. Шунинг учун ҳам, у ўз нуқсонидан хабардор бўлмаганидек, бермоқчи бўлган нарсанинг қусуридан ҳам ғофилдир. Муҳаққақки, очкўзлик пишмаган, хом мева ёки гўштни еган билан тенг ва ношукрлик мутлақо бир касалликнинг чиқишига сабабдир. Зарарли емиш еб қўйганини билган одам ундан қутулиши зарур. Улуф Аллоҳ ўз ҳикмати билан уни ношукрлик хасталигига гирифтор этмиш. Шунинг учун ҳам, ушбу ёмон иллатдан ҳалос бўлиш чорасини кўрмаган зотнинг бир касаллиги юз бўлур. «Уларни (куфр ва исёндан) қайтишлари учун кўп яхшилик (неъматлар) ва ёмонликлар (балолар) билан синаб кўрдик»¹. Яъни биз уларга қутилмаган ердан зирҳ кийдирамизки, бу ғайб оламидир. Уларнинг нуқтаи назарлари (қарашлари) Аллоҳга яқин бўлган сабабларни кўришдан нафрат қиладилар.

Боязид дедики: «Ё Роббий! Мен сенга ҳеч шерик қўшмадим!» Аллоҳ буюрди: «Эй Боязид, сут кечаси ҳам ўртоқ қўшмадингми ва бу сут менга даҳл қилди, демадингми? Ҳолбуки, зарар ва фойда берган Менман!» Боязид сабабга боққани учун, Аллоҳ уни мушрик ҳисоблади ва унга сутдан аввал ҳамда сутдан кейин зарар берди. Фақат сутни бир гуноҳ, берган зарарини эса муаллимнинг ўғити каби айлади. Агар ўқитувчи мева ейишни ман қилса-ю, ўқувчи қулоқ солмаса, унинг оёғига уришади. Шунда ўқувчининг: «Мен мева едим, зарар оёғимга тегди» дейиши – нотўғри. Худди шундай, кимда-ким тилини Аллоҳга шерик қў-

¹ Қуръон.7-сура,168-оят.

шишдан сақласа, Аллоҳ унинг руҳини ширкдан тозалайди. Аллоҳ наздида оз кўпдир.

Ҳамд ва шукр ўртасидаги фарқ оддий: Шукр неъматларга жавобан бўлади, яъни «Мен унинг гўзаллигига ёки йигитлигига шукр қилдим», – дейилмайди. Ҳамд эса умумийдир.

ФАСЛ. Бир одам жамоатга имомлик қиларкан, «Аъробийлар куфру нифоқда қаттиқроқ»¹ деган оятни ўқиди. У ерда араблар раҳнамоларидан бири бор эди ва у имомга яхшилаб бир тарсаки туширди. Имом навбатдаги ракатга «Аъробийлар орасида Аллоҳга ва охират кунига имон келтирадиган... зотлар ҳам бор»² оятини ўқиди. Жавобан араб «Шапалоқ ақлингни киргизди» деди. Аслида, биз ғайб олаmidан ҳар куни бир шапалоқ еймиз. Бу эса қилган ёмонликларимиздан бизни узоқлаштиради. Бироқ биз яна бир ўзга нарсага қизиқамиз ва аҳвол бояги ҳолига қайтади. Шунинг учун ҳам, «Бизда тарсаки йўқдир» дея буюрилган. Бу хасиф ва казиф демақдир. Масалаларни тўхтатмак дўстдан айрилмакдан осонроқдир. Хасифдан мақсад – дунёга берилиш, унинг аҳлига айланиш. Масалан, бир одам овқат еса-ю, егани ошқозонида ҳазм бўлмаса – чиқаради (қайт қилади). Ҳазм бўлган овқат эса инсоннинг бир парчасига айланажак. Шайхи қалбидан жой топмоқ учун лаганбардорлик қилган муриднинг иши орқага кетиши ҳеч гапмас. Бу – ейилган овқатни қайт қилишга ўшайди. Агар овқат чиқарилмаганда, албатта кишининг бир парчасига дўнардир. Ҳолбуки, ҳазм бўлмагани ва ачигани учун ундан воз кечилди. Худди шундай, вақти келиб шайх бўлишни орзу этган мурид ўзининг номаъ-

¹ Қуръон, 9-сура, 97-оят.

² Қуръон, 9-сура, 99-оят.

кул хатти-ҳаракатлари туфайли шайхи кўнглидан жой топиш ўрнига унинг қалбидан қувилди.

Рубоий: (Сенинг ишқинг оламга даллол чақиртирди ва қалбларни ҳаяжонга солди. Барчасини куйдирди, кулга айлантирди. Ниҳоят, эса (куйган дилларни – тарж.) келтирди-да, истиғно (эътиборсизлик, бепарволик – тарж.) елига берди).

Истиғно ҳавосида қалбнинг кул зарралари севиниб-севиниб ўйнайди, бақириб-чақиради. Агар бу бўлмаса, уларга хабарни ким келтиради ва ким (уларни) тозалайди. Агар кўнгилар ўз ҳаётларини ўйин ва сафо ичра кўрмасалар, у ҳолда, нечун хануз ёнишга рағбат кўрсатмоқдалар?

Шундай бўлгани ҳолда, дунё шаҳватларининг оловида ёнган ва кулга айланган кўнгилар сасларини ҳеч эшитаяпсанми, улар гўзаллигини кўраяпсанми?

ШЕЪР: (Исроф менинг табиатимда йўқдир. Менга тақдир этилган ризқнинг бир кун албатта келишини билдим. (Аммо) ризқни қўлга киритиш учун ишламоқ менга заҳмат бераяпти. Ҳолбуки, ўтиришим билан заҳмат чекмасимдан аввал у оёғимга келаяпти).

Мен ризқ борасида бир яхши тажрибага эга кўринаман. Яъни эҳтиёж бўлмаса, у ёқдан бу ёққа чопиб қийналиш – одатим эмас. Олтин, кийим-кечак, озиқ-овқат ва шаҳват оловидан бўлган ризқим ўтирган ҳолимда ҳузуримга ташриф буюради. Агар уларнинг ортидан қувсам, бу иш мени чарчатади, азоблайди, қадр қийматимни туширади. Агар сабр билан ўрнимда ўтирсам, ризқимнинг ўзи мени топади. Чунки у ҳам мени қидирмоқда. Мен ризқимни ўзимга тортмасдан у томонга қандай борсам, ризқим ҳам худди шундай – мени ўзига тортмай мен томонга келади.

Хулоса шу: Дин иши билан машғул бўлки, дунё сенинг ортингдан чопсин. Ўтирмақдан мурод ҳам, дин ишларининг бошида турмоқдир. Бунда инсон ҳар қанча елиб-югурса-да, дин учун бўлганидан ўтирган ҳисобланади. Агар дунё учун бўлса, ўтирган ҳолида ҳам киши югурган ҳисобланади. «Агар инсон барча ғамларини бир ғам қилса, Аллоҳ унинг қолган қайғусини бартараф этади» (Ҳадис). Яъни кишининг ўнга қайғуси бўлса ва у дин қайғусини танласа, қолган тўққизини Аллоҳнинг Ўзи унинг бошидан соқит айлар. Чунончи, анбиё-ю авлиё ном ва нон ғамини қўйиб, Аллоҳ ризоси йўлида яшаганлари учун нонни ҳам, номни ҳам топдилар. Кимда ким Аллоҳ ризолигини олмақ нияти билан яшаса, иккала дунёда ҳам Аллоҳ неъматларига ноил бўлган «Пайғамбарлар, ҳақ рост имон эгалари, шаҳидлар ва фақат яхши амаллар билан ўтган кишилар билан бирга бўлурлар»¹. Буларнинг ери борми, ҳатто Аллоҳ ила баробар бўлади. Ахир, «Мен мени зикр этганнинг ҳамнишиниман» (Қудсий ҳадис) дея буюрилган. Агар Аллоҳ ҳамнишин (суҳбатдош – тарж.) бўлмасайди, унинг қалбида Аллоҳ шавқи яшамасди. Гул бўйи гулсиз, мушк ҳиди мушксиз бўлмайди. Бу фикрнинг ниҳояси йўқ, бўлса ҳам, бошқа сўзларга (фикрларга) сира ўхшамайди.

Мисра: Кеча (тун – тарж) кечиб кетди, бироқ бизнинг сўзимиз ҳануз битмади).

Бу дунёнинг зулмати ва туни ўтади. Унда қолажак нарса – сўзнинг нури. Чунончи, пайғамбарларнинг умрлари кечди, бироқ сўзларининг зиёси ҳануз барҳаёт ва мангу тирикдир.

Мажнун тўғрисида «Агар Мажнун Лайлини севса, бунинг ҳеч ҳайрон бўладиган жойи йўқ.

¹ Қуръон, 4-сура, 69-оят.

Ахир, уларнинг ҳар иккиси ҳам ёш ва бир мактабда таҳсил кўришарди-да» дедилар. Мажнун: «Бу одамлар ғирт аҳмоқ! Қайси бир гўзал севилмайди?» – деди. Гўзал аёлга мойиллик билдирмаган эркак борми? Аёл ҳам худди шундай. Ишқ шундай нарсаки, ошиқ у билан тўяди, ота-она, ака-ука севгисини, бола-чақа муҳаббатини, шаҳват завқини ва ҳоказо ҳар турли лаззатни ундан (ишқдан) олади. Зайд ила Амир тил илмида қандай бир мисол ҳолига келган бўлса, Мажнун ҳам ошиқлар учун ана шундай мисолдир.

Рубоий: (Кабоб ва бошқа ҳарорат берувчи (кучли овқатлар – тарж.) нарсалар еб, устидан тоза шароб ичасан. Бу – рўёнда тўхтовсиз равишда сув ичишингга ўхшайди. (Аммо) уйғонинг билан чанқаганингни сезасан. Ахир, тушда ичган сувнинг сенга фойдаси йўқда!).

«Дунё уйқудаги кишининг кўрган рўёси каби-дир» (Ҳадис). Дунё ва унинг неъматлари тушда ейилган емишга ўхшайди. Демак, инсоннинг дунёвий нарсаларни исташи уйқудаги кишининг рўёсидаги истаги янглиғ бенафдир. Чунки уйғонгач, киши ҳеч нарса емаганини билади. Лутф ва эҳсон исталгани қадардир.

ФАСЛ. Биз инсоннинг барча ҳолларини бир-бир эсладик ва унинг вужуди-ю феъл-атворидан, қизиққонлиги-ю совуққонлигидан қилча ҳам нарса назаримиздан четда қолмади. Бироқ ундан боқий қолажак нарсанинг нима эканлиги очиқ-ойдин бўлмади, дедим. Мавлоно буюрдики: Агар уни билмак фақатгина сўз билан мумкин бўлсайди, инсоннинг бунчалар ишлашга ва турли-туман мужодалаларга эҳтиёжи қолмасди. Ҳеч ким ўзини қийнамас ва фидо этмасди. Чунончи, денгизга келган одам тузли сув, балиқ ва тим-

соҳдан бошқа нарса кўрмаса: «Дур қаерда экан ёки мутлақо йўқмикан?» дейди. Ҳолбуки, денгизни кўриш инжунинг ҳосил бўлиши эмас-ку! Агар денгиз сувини челақлаб юз минг марта ўлчаганда ҳам дурни тополмайди. Уни топиш ва унга бориш учун ғоввос лозим. Лекин бу ҳар ғоввоснинг ҳам қўлидан келавермайди. У омадли ва маҳоратли бўлмоғи даркор. Бу хусусда ўрганилган билимлар ва ҳунарлар денгиз сувини челақ-ла ўлчамакка ўхшайди. Инжуни топиш эса – тамомила бошқа бир нарса. Етмиш ҳунарли, мол-дунё ва гўзаллик соҳиби бўлган зотда биз назарда тутган маъно бўлмаслиги мумкин. Шу билан бирга, кўримсиз ва хунуккина кишилар ҳам бордирки, улар ана шу маъно эгалари бўлиши эҳтимолдан узоқ эмас. Мазкур одамларнинг қолган барча хилқатлардан устун қилган нарса маънодир. Қоплон, тимсоҳ, арслон ва ҳоказо мавжудотларнинг юз ҳунарлари-ю фазилатлари бўлгани ҳолда, ўлмас маънодан маҳрумдирлар. Агар инсон шу маънога йўл топган эса, у ўз устунлигини қўлга киритгандир. Йўқса, на устунлик ва на фазилатдан бир насибаси бор. Барча ҳунарлар ва безаклар инжуларни кўзгу орқасига жойлаштирамоқ кабидир. Ҳолбуки, кўзгунинг юзи бундан беҳабар. Унга тозалик ва порлоқлик зарур. Хунук юзли одам ойна орқасидагини таъма қилади. Гўзал юзлилар эса кўзгуга жон-жон деб қарашади. Чунки унда ўз гўзалликларини кўришади.

Юсуф-и Мисрий сафардан қайтган дўстига «Менга қандай совға олиб келдинг?» деди. Дўсти «Сенда бўлмаган нарсанинг ўзи борми? Ахир, сенинг ҳеч нимага этиёжинг йўқ-ку! Шунга қарамай, сендан гўзалроқ зот бўлмагани сабабли ўз жамолингни кўриб туришинг учун бир ойна

келтирдим», деб жавоб берди. Аллоҳнинг нима-си йўқ ва Унинг қандай эҳтиёжи бор? Аллоҳнинг ҳузурига ўзини тамоша қилиши учун порлоқ бир кўзгу элтмоқ даркор. «Аллоҳ сизнинг суратларингиз ва амалларингизга эмас, балки қалбларингизга ва ниятларингизга боқар» (Ҳадис).

ШЕЪР: (У жойлар шундай мамлакатлардирки, нимани истасанг – топилур. Фақат карим (асл, жўмард – тарж.) одамлар топилмас).

У ер шундай бир шаҳарки, гўзал юзлилар ва кўнгиллارнинг бошқа барча истаклари муҳайё-дир. Бироқ бир дона ҳам ақлли одам тополмай-сан. Кошки, бунинг акси бўлса! Бу шаҳар – инсоннинг вужуди. Агар унда сон-саноксиз ҳунар қайнаб ётса-да, ўша маъно бўлмаса – беҳуда. Бундан кўра, унинг йўқ бўлиши дурустроқдир. Агар маъно бўлса-ю зоҳирий безаклар топилмаса – хатарли эмас. Муҳими – руҳ маъмуриги.

Ҳамма ҳолларда ҳам инсоннинг руҳи Ҳақ ила банд. Зоҳирий машғуллик ботиний машғулликка монe бўлолмайди. Чунончи, ҳомиладор аёл иш билан ҳар қанча банд бўлса-да, бағридаги боласи ўсиб-ривожланиб бораверади. Ҳолбуки, онанинг бундан хабари йўқ. Инсон руҳни ўз зиммасига олди. «Инсон уни ўз зиммасига олди. Дарҳақиқат, у (ўзига) зулм қилувчи ва нодон эди»¹. (Бироқ) Улуф Аллоҳ уни зулмат ва билимсизлик чоҳига ташламайди. Инсон шаклида юрган бир аёлга дўсту ошнолар келмоқда. Ахир, инсонни етаклаб юрувчи нурдан келаётган ёр-биродарларга нега ҳайрон бўлиш керак? Ўлимдан кейин ҳам унда ҳадсиз-ҳисобсиз нарсалар маъмур ҳолда зуҳур этаверади. Чунки руҳ дарахт илдизига ўхшайди. Ва у гарчи тупроқ ичида бўлса-да, асари –

¹ Қуръон, 33-сура, 72-оят.

шоҳларида намоён. Агар дарахтнинг бирон шохи синса, илдизи бақувват бўлгани учун янгилари ўсиб чиқаверади. Агар илдиз чириган бўлса-чи, унда на шох ва на япроқ қолади. Улуғ Аллоҳ «Эй Пайғамбар, сенга салом бўлсин!» дея буюрди. Бу демакдирки: Сенга ва сенинг жинсингдан бўлганларга салом бўлсин! Агар Аллоҳнинг мақсади бундай бўлмасайди, Мустафо «Салом бизга ва солиҳ бандаларга бўлсин» демасди. Салом унинг ўзигагина тегишли бўлганда эди, пайғамбар солиҳ бандаларни илова қилмасди. Чунончи, пайғамбар таҳорат оларкан: «Намознинг ўзи саҳиҳ эмас, балки таҳорат-ла саҳиҳдир» – деди. Бундан мақсад муайян бир таҳорат эсайди, ҳеч кимнинг намози тўғри бўлмасди. Чунки бу ерда фақат Мустафонинг таҳорати ва намознинг сиҳати ҳақида гап кетяпти. У ҳолда, мақсад кимнинг таҳорати шу хилда бўлмаскан, унинг намози ҳам саҳиҳ эмас, демакдир. Масалан, «Бу гўё анор гулига ўхшайди» дейишди. Бу – нима дегани? Анор гули шудир, деганими? Йўқ, асло! Балки бу анор гуллалар туридан, демакдир.

Бир қишлоқлик шаҳарлик оғайнисининг уйида меҳмон бўлди. Мезбон унинг олдига ҳолва қўйди. Иштаҳа билан еб бўлган қишлоқлик деди: «Мен сабзи еб ўргангандим. Ҳолвани егач, унинг (сабзининг) мазаси назаримдан қолди. Бироқ ҳар доим ҳам топа олмаслигим учун ҳолвадан-да совудим. Энди мен нима қилай, қай нажотга бош урай?» деди. Шу тарзда қишлоқлик шаҳарни орзулади. Чунки у ҳолвадан татиб кўрди, шаҳарлик унинг кўнглини ўғирлади. Энди у чорасиздир ва кўнглининг ортидан кетажакдир. Одам борки, саломидан ис ҳиди келади, одам борки, саломидан мушк бўйи таралади. Буни ҳид билиш хусу-

сияти бўлган кишилар тушунишади. Кейин пушаймон бўлмаслик учун дўстликдан аввал кишини синаб билмак лозим. Бу – Ҳақнинг суннати. «Нафсингдан бошла» (Ҳадис) дея буюрилган. Агар нафс қуллик даъвосида бўлса, уни синамасдан қабул этма. Ахир, таҳорат олишдан олдин сувни кўриш билан қаноатланмай, ҳидлаб, тотиб ҳам текширадилар. Фақат шундан кейингина юзларини ювадилар. Қалбингдаги яхши ёки ёмон ниятни Аллоҳу Акбар сенсиз (сендан ташқарида) ҳам намоён қилаверади. Дарахт илдизининг тупроқ остида гизли сақлагани шоҳу баргларида зуҳур этади. «Уларнинг юзларида сажда изидан (қолган) белги аломатлари бордир»¹ дея амр қилинганидек, киши сенинг ичингдагини билмагани билан ранги рўйинг ошкор этмайдими?

ФАСЛ. Қидирмагунингча ҳеч нарсани тополмайсан. Бироқ дўст бундан мустасно! Чунки уни топмагунча қидирмайсан. Инсоннинг талаби тополмаган нарсасини кечаю кундуз изламак-ла вақт кечирмоқдир. Топилгани, яъни ҳосил бўлгани тилаш эса ажабланарли ҳол. Баъзи одам буни тасаввур этолмайди. Чунки инсоннинг талаби ҳали топмаган янги нарсасига кўра бўлади. Топилгандан кейин ҳам истамак эса, Ҳақнинг талабидир. Чунки Улуғ Аллоҳ ҳар нарсани топгандир ва ҳамма нарса Унинг қудратида мавжуддир. «Унинг иши фақатгина «Бўл» демоқлигидир. Бас, у (нарса) бўлур – вужудга келур»². У шарафли топғучидир. Вожид – (вужудга келтирилган – тарж.) – ҳамма нарса топган зот. (Чунки у толиб ва ғолибдир) – дея буюрилганидек. Улуғ Аллоҳ толибдир. Шунинг учун ҳам: «Эй инсон!

¹ Қуръон, 48-сура, 29-оят.

² Қуръон, 36-сура, 62-оят.

Сен шу қадар ҳодис ва одамнинг сифати мавжуд бўлган талабда қанча қатъий эсанг, мақсадингдан шунча узоқлашасан. Сенинг истагинг Ҳақнинг истагида йўқ бўлгуси. Ҳақнинг талаби ила толиб бўлурсан», дедилар. Биттаси: Ҳақнинг авлиёси қайси бири? Ҳаққа восил бўлган қайсиси? Билолмаяпмиз. Билиш учун тузукроқ далилимиз ҳам йўқ. Сўз ҳам, иш ҳам, ҳатто каромат ҳам оғиримизни енгил қилмаяпти. Чунки сўз ўрганилган бўлиши мумкин. Иш ва каромат эса насронийларда ҳам бор. Чунки улар ҳам инсоннинг қалбидан кечган асрорни биладилар ва сеҳр ёрдамида ғалати нарсалар кўрсата оладилар» – деди. Мавлоно: Сенинг бирон кишига имон-ишончинг борми? – деб сўради. У «Албатта, ишонман, ошиқман» деб жавоб берди. Мавлоно яна: Сенинг ул кишига бўлган имон-ишончинг бир далилу аломатга асосланадими, йўқми, буларсиз ҳам (уни) севаверасанми? – деб сўрагач, у: «Худо сақласин! Мен уни далил ва аломатсиз севаман» деди. Шунда Мавлоно буюрди: Ундай бўлса, нега сен бир-бирига зид гапларни айтаяпсан?

Ҳар бир валий ва Улуғ зотлар: Ҳеч ким менчалик Ҳаққа яқин эмас ва Ҳақнинг ҳеч кимга менга бўлганчалик инояти йўқ, дея ўйлайди. Мавлоно буюрдик: Бу гапни ким айтди: валийми, йўқса, валий бўлмаган бошқа кишими? Агар валий сўйлаган бўлса, демак у ҳар бир авлиёнинг ўзи тўғрисидаги ишончини билганига кўра иноятга муяссар бўлмаган ҳисобланади. Агар валий бўлмаган зот айтган бўлса, ҳақиқатан ҳам у Ҳақнинг авлиёси ва хос қулидир. Чунки Улуғ Аллоҳ ушбу сирни барча авлиёлардан пинҳон тутгани ҳолда, ундан яширмагандир. Ул зот менга шу мисолни берди: Подшоҳнинг ўнта жорияси бор эди. Улар

шоҳ ҳузурида «Қай биримиз энг азиз эканлигимизни билмоқчимиз» дедилар. Шоҳ: «Бу узук эртага кимнинг уйида бўлса, ўша мен учун энг азиздир», деди. Эртаси куни ўша узукдан ўн дона тайёрлатди ва жорияларнинг ҳар бирига биттадан берди. Буюрдики: Муаммо ҳал бўлмади. Айтганингиз жавоб эмас, бошқа нарсадир. Бу гапни ўн жориядан бири айтдим и йўқса, ўзга бировми? Агар ўн жориядан бири айтган бўлса, демак у қўлидаги узукдан қолган жорияларда ҳам борлигини билади. У ҳолда, бу жориянинг бошқалардан афзаллиги йўқ, яъни шоҳ тарафидан кўпроқ севилган эмас. Агар бу гапни ўн жориядан бошқа биров айтган бўлса, демак, у подшоҳнинг севгани ва кўнглидагисидир.

Битгаси «Ошиқ тушкун, қийматсиз ва сабри бўлиши керак» деди. Мавлоно буюрдики: Тўғри, аммо қачонки, буни севилган (ёр, маъшуқа) истаса. Агар буни ёр истамаган бўлса, у ҳолда у – ошиқ эмас. Чунки «Ошиқ» ўз истаги ва ўз мақсади сари кетмоқда, демакдир. Агар у ёрнинг истагига риоя қилса ва ёр ошиқнинг тушкунда қийматсиз бўлишини хоҳламаса, унда бу қандай қилиб тушкун ва қийматсиз бўла олади? Англашиладики, ошиқнинг ҳоли маълум эмас, яъни маъшуқнинг истаги қандай эса, у ўшандай бўлишга маҳкум.

Исо буюрган эди «Қандай қилиб ҳайвоннинг ҳайвон ейишига ҳайрон бўлай?» Зоҳирни кўрганлар дейишадики: Модомики, инсон ҳам ҳайвон гўштини ер экан, демак у ҳайвондир. Бу – хато. Сабаб? Чунки инсон ҳайвонни эмас, жамодни (жисмни – тарж.) ейди. Яъни жонсиз нарса жисмдир. Ҳайвон ўлиши билан унинг ҳайвонлиги қолмайди. Мақсад шуки, шайх муридни бена-

зир тарзда ютмоқда. Мен асл ва нодир бўлган шу ишга лолман.

Биттаси сўради: Иброҳим Намрудга «Менинг Аллоҳим ўликни тирилтиради ва тирикни ўлдирди» дея буюрди. Намруд: «Мен ҳам бировни ишидан ҳайдасам, уни ўлдирган ва бировга иш берсам, уни тирилтирган бўламан», – деб жавоб берди. Шунда Иброҳим гапидан қайтди ва бошқа далил келтирди: «Менинг Аллоҳим қуёшни машриқдан чиқариб мағрибда ботиради. Сен бунинг аксини қил», – деди. Кўринишдан бу фикр Иброҳимга зиддир. Мавлоно буюрдикки: Худо сақласин! Иброҳимнинг Намрудга жавоб тополмай гангиб қолиши – мумкин эмас. Иброҳим ўз фикри билан Улуғ Аллоҳ болани раҳим (она қорни – *тарж.*) машриқидан чиқариб, қабристон мағрибида кўмади, демоқчидир. Демак, Иброҳимнинг ҳар иккала далили ҳам бирдир. Улуғ Аллоҳ инсонни ҳар лаҳза янгидан яратади ва унинг ичига янги-янги нарсаларни йўллайди. Уларнинг бири иккинчисига, иккинчиси учинчисига сира ўхшамайди. Фақат инсон бундан – ўзидан гофилдир (яъни ўзини танймайди).

Султон Маҳмудга жуда чиройли бир от келтирдилар. Байрам куни у отни миниб юрт айланди. Халқ том-бошиларга чиқиб уни томоша қила бошлади. Фақат бир сархуш одамгина ҳамма нарсадан беҳабар қолганди. Ниҳоят, уни ҳам судрашди. Бироқ сархуш: «Мен ўзим билан машғулман. Уни кўришни, унга эътибор беришни истамайман», – деди. Шунга қарамасдан, Султон кўчадан ўтаётганда, бир кўз ташлаб: «Менинг олдимда бу отнинг қандай қиймати бор? Агар от меники бўлсайди, уни битта қўшиқ айтиб берган кишига ҳадя сифатида бериб юборардим»

– деди. Султон эшитди ва ғазабланиб, сархушни зиндонбанд қилдирди. Орадан бир ҳафта ўтгандан кейин маҳбус ўзининг нима гуноҳи борлигини сўраттирди. Султон уни ҳузурига олиб келишларини буюрди. Келгач: «Эй одобсиз довдир! У гапни айтишга қандай журъат этдинг?» – деб сўради. Маҳбус: «Эй оламнинг шоҳи! У гапни мен айтмадим, балки бошқа бир одам айтди. Энди мен у эмасман. Мен ақлли ва закий одамман» деди. Султон унинг фикрларидан мамнун бўлди ва зарбоф тўн бериб озод қилди. Кимда-ким биз билан муносабатда бўлиб, бу шаробдан ичса ва у кейин қаерга бориб, ким билан бирга бўлса ҳам, ҳақиқатда биздан айрилмаяжакдир. Чунки бегоналар гурунги дўстлар суҳбатининг ойнасидир. Ойна зидди билан маълум бўлади.

Абу Бакр Сиддиқ шакарни умумий деганди. Бу онадан туғма ширин, демакдир. Шунинг учун ҳам, қолган мевалар: «Биз аччиқликни тота-тота ниҳоят, ширинлик мартабасига эришдик. Сен ширинлик лаззатини қаердан ҳам билардинг? Ахир, аччиқни, унинг азобини тотиб кўрмадинг-да» дея шакарнинг олдида мақтанадилар.

ФАСЛ. (Инсон майли ўз чегарасидан чиққанда, дўстлик душманликка дўнади).

Байтнинг маъносини сўрадилар. Мавлоно буюрдики: Душманлик олами дўстлик оламига нисбатан тор. Чунки одамлар дўстлик оламига етмоқ учун душманлик оламидан қочадилар. Ўз навбатида дўстлик олами ҳам дўстлик ва душманликни вужудга келтирган оламга қиёсан тор. Дўстлик ва душманлик, инкор ва имон иккиликка сабабдир. Чунки куфр – инкор. Инкорчи учун инкор қилиши керак бўлган киши лозим бўлганидек, қабул этувчига ҳам қабул этиши шарт бўлган

бир зот зарур. Шундан ҳам кўринадики, бирлик ва бегоналик иккилиги мавжуд. У одам эса куфр ва имоннинг, дўстлик ва душманликнинг ташқарисидир. Модомики, дўстлик иккиликни пайдо қилар экан, демак, иккиликсиз, фақат бирликдан иборат бўлган олам бордир. Инсон унга эришиши билан дўстлик ва душманликдан чиқади. Чунки бу сифатлар у оламга сиғмайди. Демак, у ерга етишган инсон иккиликдан халос бўлган зотдир. Иккилик, ишқ ва дўстлик мавжуд бўлган дастлабки олам мазкур олам қаршисида ғарибу бечорадир. Шунинг учун ҳам, энди (иккиликли олам – тарж.) исталмайди. Энди киши қийматсиз оламни ўзига душман ҳисоблайди. Чунончи, Мансур ўз-ўзига душман бўлди ва ўзини йўқ қилди. Чунки унда Ҳақнинг дўстлиги ҳаддидан ошганди. Мансур «Ана-л Ҳақ» деди, яъни мен фано топдим, йўқ бўлдим. Ёлғиз қолган Зот Ҳақдир, демоқчи бўлди. Бу камтаринликдир. Бандаликнинг охирги нуқтасидир. Ҳолбуки, кимда-ким: «Сен ёлғиз Аллоҳсан ва мен сенинг қулингман», – деса, бу улкан даъво ва манманликдир. Чунки бундай қилинган кимса ўз борлигини ҳам исботламоқчи бўлган ҳисобланади. Шу тарзда, иккилик юзага келмоқда. Ҳатто «У Аллоҳдир!» дейиш-да иккиликдир. Чунки «Мен бўлмагунча «У» ҳам бўлмайди. Демак, «Ана-л Ҳақ»ни Ҳақ сўйлагандир. Зеро, Ундан ғайри бир борлиқ номавжуд эди. Худди шундай, Мансур ҳам йўқ бўлганди ва айтилган сўз Ҳақнинг сўзи эди. Хаёл олами тасаввурлар оламига қараганда янада кенгдир. Чунки бутун тасаввурлар хаёлдан туғилади. Ўз навбатида хаёл олами ҳам уни бор этган оламнинг қаршисида йўқсидир. Сўз-ла фақат шу қадари англашилади, холос. Йўқса, ҳақиқий маънонинг кали-

ма ва жумлаларда ошкор бўлмоғи имконсиздир. Биттаси: «У ҳолда жумла ва сўзнинг фойдаси нимадир?» – деб сўради. Мавлоно буюрдики: Сўзнинг фойдаси шуки, сени истамакка йўллайди, илҳом беради. Йўқса, исталган (талаб қилинган) сўз-ла ҳосил бўлмайди. Агар ҳосил бўлсайди, мужоҳадаю фидокорликнинг нима ҳожати бор эди? Чунончи, узоқда қимиллаган бирон нарсани пайқаган киши уни яхшироқ кўрмоқ учун орқасидан чопади. Ҳеч маҳал қимилламаган нарсанинг ҳаракати воситасида (уни) кўрмоқчи бўлмайди.

Инсоннинг нутқ қобилияти ҳам унинг ичида худди шундайдир. Сен уни кўрмайсан, у эса маъно талаби йўлида (сени – тарж.) гижгижлайди. Биттаси «Мен жуда кўп илмлар ўргандим ва бисёр маъноларга эга бўлдим. Бироқ инсонда боқий қолажак маънони аниқ-равшан билолмадим, унга йўл тополмадим» деди. Мавлоно буюрдики: Агар у фақатгина сўз-ла маълум бўлсайди, вужуднинг ўлишига ва бу қадар заҳматларга ҳожат қолмасди. Унинг учун шунчалик ишламоқ керакки... Йўқ бўлиб битгунгача чолишмоғинг шарт. Биттаси «Мен Каъба ҳақида эшитган эдим. Лекин қанча тикилмайин Каъба кўринмаётир. Энди томбошига чиқай-да, қарай» дер ва яна кўролмагач, тоқати тоқ бўлади-да «Каъба йўқ!» дея уни инкор этади. Каъбани бу тарзда кўриб бўлмайди. Агар муҳтож бўлмасанг, Каъбанинг ёнида туриб ҳам уни кўролмайсан. Чунончи қишда пўстинни жон-жон дея киясан. Чунки сен совуқ маҳали иссиққа талпинасан. Ҳолбуки, ёз келиши билан уни чиқариб отасан. Пўстин истамак исиниш учундир. Ўртадаги монелик (эҳтиёж) кўтарилиши ҳамон сен ундан воз кечасан.

«Осмон ёрилган»и¹ ва «Ер ўзининг (энг даҳшатли) зилзиласи билан ларзага тушгани»² сенга ишорадир. Яъни сен қовушиш мазасини то-тиб кўрдинг. Энди шундай бир кун келадики, унда сен парчаларнинг айрилиқ мазасини то-тасан, у оламнинг кенглигини мушоҳада этасан ва бу торликдан қутуласан. Чунончи, чормихга қоқилган одам шу ер яхши дея ўйлаб, қутулиш завқини унутади. Чормихдан халос этилиши билан эса даҳшатли азоб ичра бўлганини англайди. Худди шундай, бешикда қўл-оёғи боғланган бо-лакай ҳам роҳатланиб ётади, ўсиб-ривожланади. Агар кап-катта одамни бешикка беласалар, бу ер унинг учун зиндон ва азобга айланади. Баъзилар ғунчани севса, бошқалар тўла-тўқис очилиб яй-раб турган, яъни аслларига қовушган гулни аф-зал кўрадилар. Худди шундай, инсонлар борки, улар ҳеч қандай дўст-душманлик, ишқ, қуфр ва имон бўлмай, аслларига етишмоқни орзу этади-лар. Чунки айтилганларнинг барчаси мисоли де-вор. Улар торликка, азоб-уқубатга ва иккиликка сабаб бўладилар. У олам эса кенг ва роҳатдир, иккиликсиздир. Сўз унчалик юксак нарса эмас, унинг куч-қудрати чекланган. Қандай ҳам юк-сак бўлсин, ахир, унинг бор-йўғи – сўз-ку! Муас-сир (таъсир қилувчи – тарж.) ва илҳом берув-чи Ҳақдир. У (сўз – тарж.) эса – ўртадаги пар-да. Ажаб, икки-уч ҳарфнинг тўпланиши қандай қилиб ҳаёт ва ҳаяжонга сабаб бўлади? Чунончи, бировга чин дилдан яхши сўзлар айтсанг, у се-винади. Агар қўрс гапирсанг-чи, хафа бўлади, аччиқланади. Аслида, икки-учта калиманинг муҳаббат ва нафрат билан қандай алоқаси бор?

¹ Қуръон, 84-сура, 1-оят.

² Қуръон, 99-сура, 1-оят.

Ҳамма гап шундаки, инсоннинг кўзи Аллоҳ Жамоли ва Камолини кўра оладиган даражада бўлмагани туфайли Яратганнинг Ўзи сўзни сабаб ва парда айлади. Нозик пардалар тийрак кўзлар учундир. Пардалар орқасидан ҳукмлар берилади, сабаблар яратилади. Ҳаётнинг сабаби – нон эмас. Улуғ Аллоҳ уни бор-йўғи ҳаёт ва қувватнинг воситаси ўлароқ бор этди. Ниҳоят, у (нон) жонсиз бир жисмдир ва инсон ҳаётига эга эмас. (Чунки – тарж.) унда бир тириклик бўлсайди, ҳамма нарсадан олдин ўзига ҳаёт бағишларди.

ФАСЛ. («Эй қардош! Сен тушунчасан. Сенда бундан бошқа нима бўлса, суяк ва асабдир!). Мазкур байтнинг маъносини сўрадилар. Буюрдики: Сен маънога эътибор бер, у – шахсий бир тушунчага ишора. Биз уни кенгайтириш мақсадида тушунча (андиша) деб атадик. (Бироқ – тарж.) бу – одамлар наздидаги тушунча эмас. Бизнинг «андиша» сўзидан тушунганимиз ҳам шудир. Ушбу маънони яна ҳам содда ва умумий тарзда тушунтирмоқчи бўлсак, «Инсон гапирувчи ҳайвондир» деймиз. Бу ерда нутқ (сўз) хоҳ яширин, хоҳ ошкор бўлсин, тушунча демак ва ундан ташқариси ҳайвондир. Демак, инсон фикр ва тушунчадан ташкил топган. Қолгани (айтилганидек – тарж.) суяк ва асабдир. Бу сўз – тўғри ва у қуёшга ўхшайди. Қуёш ҳамиша барҳаётдир ва ҳамма нарса унинг шарофати билан ўсиб улғаяди. Бироқ қуёш кўзга сифмайди ва одамлар у туфайли тирик эканларини, исинаётганларини билмайдилар. Шунга қарамасдан, хоҳ шукр, хоҳ қуфр билан айтилишидан қатъи назар, қуёш кўзга кўринади. Бу шунга ўхшайди: Қуёш ҳар замон кўкда порлаб турган бўлса-да, нури (масалан – тарж.) деворни ёритмагунча, кўзга кўринмайди. Худди шундай,

ҳарф ва сас воситаси бўлмагунча, сўз қуёшининг порлаши ҳам юзага чиқмайди. Ҳар доим мавжуд бўлса ҳам, «Латиф ва кўринмас» (Қуръон) дея буюрилганидек, Унинг кўриниши учун қуюқлик зарур. Биттаси «Аллоҳнинг ҳеч бир маъноси унга кўринмайди ва илоҳий калом ҳам унинг учун ҳеч қандай маъно ифода қилмайди. Ҳатто (унинг) ўзи ҳам бундан ажабланарди. Қачонки, унга Аллоҳ бундай қилди, уни амр этди ва буни ман қилди» дейишганидан кейингина ўзига келди ва Аллоҳ каломининг маъносини тушунди. Демак, Аллоҳнинг латофати ҳар нақадар мавжуд бўлиб инсон узра Ўз нурини сочса-да, Унинг амр ва таъқиқлар яратиш қудратини шарҳ қилмасалар, кўриш-англаш имконсиздир. Чунончи, асалнинг бир ўзини еёлмаган кишилар уни бошқа егуликларга аралаштириб ейди. Бора-бора кўникилиб, улар қуввати ортаркан, асални ҳеч қандай воситасиз ея бошлайдилар. Биз ундан нутқнинг ҳамиша порловчи, латиф ва ҳеч қачон сўнмовчи бир қуёш эканини билиб олдик. Фақат сен қуёш зиёсини кўришинг ва ундан завқ олишинг учун моддий ҳамда қуюқ (яъни кўз кўра оладиган даражада аниқ-равшан – тарж.) бир воситага муҳтожсан. Ниҳоят, шундай бир ерга (мақомга – тарж.) эришасанки, унда сен ҳеч қандай воситасиз ҳам ўша нур ва латофатни кўрурсан ҳамда унга кўникиб, ҳеч тортинмасдан томоша қила бошлайсан. Қувват оласан ва латофат денгизиде ажойиб турфа ранглар ила ғаройиб муносабатларга киришасан. Хоҳ гапир, хоҳ гапирма, бу ажойиб нутқ ҳамма вақт сен билан бирга бўлади. Ҳатто ўйлаган пайтингда ҳам сени тарк этмайди. Тушунчангда жон йўқлигига қарамай, нутқ мавжуд ва инсон гапирувчи ҳайвондир. Ҳайвонлик

сенда ҳам бор. Жумладан, қанча яшасанг, нутқ ҳам шунча фурсат сен-ла баробардир. Чунончи, ҳайвоннинг кавш қайтариши унинг ҳайвонлиги намоён бўлишига бир сабаб. Бироқ доимо кавш қайтаришга ҳожат йўқ. Худди шундай, нутқнинг ҳам сўз айтиши ва гапириши лозим бўлса-да, бу ҳамиша ҳам шарт эмас.

Инсоннинг уч ҳоли мавжуд. Биринчиси: У Аллоҳнинг атрофида парвона бўлмайди. Хотин, эр-как, бола-чақа, мол-дунёга ва тошу тупроқдан бўлган (нарсаларга) хизмат қилади, уларга топинди. Иккинчиси: Инсонда билим ва маърифат ҳосил бўлади-да, Аллоҳдан бошқага сифинмайди. Учинчиси: Инсон иккинчи ҳолда янада илгарилайди ва сукут сақлайди. На Аллоҳ хизматини қилаётганини ва на қилмаётганини тасдиқлайди. У ҳар икки мартабанинг ҳам ташқарисига чиққан ҳисобланади. Ундан бу дунёда бирон сас эшитиш – имконсиз. Унинг учун Аллоҳ на ҳозирдир ва на ғойиб, балки буларнинг ҳар иккаласини ҳам Яратгандир. Демак, Аллоҳ ҳузур (кўриниш, мавжудлик – тарж.) ва ғайбдан муназзаҳдир (покизадир – тарж.). Чунки агар ҳузур бўлса, ғайб бўлмаслиги, ғайб бўлса, ҳузур бўлмаслиги лозим. Ҳузурнинг ёнида ғайб бордир. Шунинг учун У ҳузур ва ғайб ила тавсиф этилмас. Бироқ зиддан зид майдонга келади. Зид зидни туғиши даркор. Чунки у ғайб ҳолида ҳузурни яратган бўлиши керак ва ҳузур ғайбнинг зиддидир. Ғайб учун ҳам изоҳ шундоқ. У ҳолда зиддан зиднинг пайдо бўлиши тўғри эмас ва Аллоҳнинг ўзига ўхшаганни яратиши номувофиқликдир. Чунки Унинг жуфти йўқ, дейилган. Зеро, мумкин бўлса, ўхшашлик ўхшашини яратади. Ўшанда афзаллик ноафзаллик бўлади. Айни замонда, ҳар бир нарса ўз нафсини яратиши талаб

қилинади. Ҳолбуки, буларнинг ҳар иккаласи ҳам мумкин эмас. Модомики, шу ергача келдинг, тўхта ва тасарруф этма. Ақлнинг тасарруфи шу ерда тугайди. Денгиз соҳилга урилиб тўхтайди. Чунки бундан буён тўхтамак ҳам қолмас.

Барча сўзлар, билимлар, ҳунарлар ва санъатлар бу сўздан лаззат оладилар. Усиз на ишда ва на санъатда маза бор. Аммо бундан ғоя не? Билмайдилар ва билиш шарт ҳам эмас. Масалан, бир одам бой-бадавлат, сурув-сурув от-қўйларга, ер-сувларга эга аёлга уйланмоқ ниятида унинг подасини боқиб, ерини парвариш қилса-да, завқни аёлнинг борлигидан олади. Чунки аёлсиз у буларнинг барчасидан совийди. Худди шундай, дунёнинг бутун ҳунарлари, илмлари ва ҳоказо ҳамма нарсалари ҳаётни, завқни ҳамда ҳароратни орифнинг нуридан оладилар. Завқсиз улар учун ҳамма ёқ ўликка айланади.

ФАСЛ. Букюрдики: Авваллари шеър айтган пайтимизда бизни бунга ташвиқ ва тарғиб этиб турган бир ички туйғуни ҳис қилардик. Энди бу туйғуларнинг таъсири сусайди, шунга қарамай, унинг асарлари ҳануз мавжуд. Аллоҳнинг одати шундоқдир. Ҳар нимаки туғилди, уни тарбия қилади ва бундан улуғ асарлар, ҳикматлар майдонга чиқади. Ботиш вақтида ҳам ўша тарбия ўшадир, қоимдир. У «Машриқ ва мағрибнинг ҳамда уларнинг ўртасидаги бор нарсаларнинг Парвардигоридир»¹. Маъноси: Аллоҳ туғилган ва ботган омилларни тарбия этади, демакдир.

Мутазила² дейдики: Амални яратган қул бўлганидек, ундан майдонга келган ҳар бир ишнинг

¹ Қуръон, 26-сура, 28-оят.

² Мутазил – бир томонни тутган, демакдир. Юнон фалсафасининг Исломиятга таъсиридан кейин майдонга келган мазҳаб. Тарж.

яратувчиси ҳам яна қулдир. Ҳолбуки, бундай бўлмаслиги лозим. Чунки ундан майдонга келган ҳар амал ғолиб ақл, руҳ, қувват ва жисм каби олатлар воситаси иладир. Ёхуд воситасиз равишда юзага чиқади. Унинг воситалар билан амалларни яратувчиси бўлиши – нотўғри. Чунки у заифдир. Демак, олат кўмагида амаллар яратувчиси ҳам бўлолмайди. Сабаб – олат унинг ҳукми остида эмас ва унингсиз амаллар яратганнинг бўлиши имконсиздир.

Олат йўқ экан, ундан бир иш ҳосил бўлиши ҳам мумкин эмас. Ниҳоят, очиқ-ойдин маълум бўлаётгани, амаллар яратувчиси Ҳақдир, қул эмасдир. Ўзидан майдонга келган яхши ёки ёмон ишни қул муайян ниятда ва режа асосида амалга оширади. Бироқ ишнинг ҳикмати қул ўйлаганидек эмас. Балки шундайдир: Ишда ҳосил бўлган маъно, ҳикмат ва фойданинг нафи бор-йўғи ундан майдонга келган иш қадардир. Умумий фойдаларни ёлғиз Аллоҳ билади. Чунончи, сен охира ва дунёда яхши ном қозонмоқ ҳамда тинч бўлмоқ нияти билан намоз ўқийсан. Бироқ намознинг фойдаси сен ўйлаганчалик, яъни шу қадаргина эмас. Балки унинг ҳадсиз-ҳисобсиз фойдалари ҳам борки, булар сенинг тасаввурингга ҳам сиғмайди. Улардан фақат Аллоҳгина бохабардир. Қулни ишга йўллаган ҳам Удир. Кўринадикки, инсон Аллоҳнинг қудрат қабзаси қўлида бир ёй кабидир. Аллоҳ уни истаган ишида қўллайди. Шунга кўра, ишларнинг муаллифи ёй эмас, балки Ҳақдир. Ёй эса бор-йўғи олатдир, воситадир. Лекин дунёнинг ўзи қарор беришда Ҳақдан ғофилдир. «Мен кимнинг қўлидаман?» дея ўзидан хабар олган ёй нақадар буюк ва муқаддасдир. Қарори ва устунлиги ғафлат бўлган бу дунёга нима дейин?

Биронтасини уйқудан уйғотганларида унинг ҳаракатларида дунёдан зерикиб совугани сезилади. Сен буни пайқамаяпсанми? Инсоннинг болалигидан шу вақтгача ўсиб-улғайишининг боиси ғафлат-ку! Йўқса, ҳеч ким ҳеч бир замон ўсмасди. Ғафлат соясида ўсиб улғайгандан кейин эса, Улуғ Аллоҳ истар-истамас уни заҳмат ва мужоҳадалар бағрига ташлайди. Мақсад – инсонни ғафлатдан ювиб тозаламоқ. Шундан кейингина киши у оламга ошно бўла боради. Инсоннинг вужуди гўнг йиғинига ўхшайди. Бироқ бу гўнг йиғини азиздир. Чунки унда подшоҳнинг узуги бор. Инсоннинг вужуди – гўё буғдой қопи. Шоҳ унга «Буғдойни қаерга олиб кетаяпсан, ахир, унинг ичида менинг ҳиссам бор?» дея бақиряпти. Одам эса ҳиссадан гофил ва буғдойга фарқ бўлган. Агар ундан хабардор бўлса, қандай қилиб буғдойга илтифот кўрсатади? Шунинг учун ҳам сени суфлий (тубан, паст – тарж.) оламдан улвий (юксак, юқори – тарж.) оламга тортган ҳар бир фикр ўша ҳиссанинг ташқарига урган аксидир. Агар инсон суфлий оламга майл билдирса, демакки, ундаги ҳисса пардалидир.

ФАСЛ. Биттаси: «Қози Иззадин сизга салом йўллади ва ҳар доим сизнинг яхшилигингиздан, хайрингиздан гапиради, сизни мақтайди» – деди. Мавлоно буюрдик: Кимки бизни хайрла ёд этса, унинг ҳам ёди дунёда хайрли бўлсин! Кимки, бошқа биров ҳақида яхши гап айтса, бу аслида, унинг ўзига тегишли ва у ўзини мадҳ этган бўлади. Масалан, уйи-атрофини бўстонга айлантирган зот гулларга ҳар боққанда, ўзини ризвондагидек ҳис қилади. Яхшилиқни сўйлашга одатланган кишилар хайр ишлар қилувчиларни ҳар хотирлаганда, гўё ёрини эсга олганидек се-

винадилар. Бировнинг ёмонлигидан гап очилиши билан уларнинг кўз олдида гўё илон ва чаён пайдо бўлади. Модомики, сен ҳам кечаю кундуз гулу бўстонни, Эрам боғларини кўра оларкансан, нечун тикон ва илонлар маконида дайдиб юрибсан? Барча одамларни севки, гулу гулзор аро бўлгайсан. Агар уларга душман кўзи билан қарасанг, ўзингни илону тиконлар қароргоҳига ташлаган бўлурсан. Ҳар кимни севган ва ҳар нимани хуш қабул этган авлиё буни ўзгалар учун эмас, балки ўз кўзларига чиркин, ёқимсиз ва жирканч хаёллар (Худо сақласин) келмасин, дея қиладилар. Модомики, бу дунёда одамларни тахайюл ва ёд этмак мутлақо зарурий ҳамда қочинилмас экан, у ҳолда, жирканчу чиркин хаёллардан сақланмоқ учун инсонларни яхши васфлар-ла эсла. Чунки халқ тўғрисида қилган ҳар бир ишинг, уни яхшилик ё ёмонлик билан ёд этишинг сенга доирдир. Шунинг учун Улуғ Аллоҳ буюрдики: «Ким бирон яхши амал қилса, ўзи учундир. Ким ёмонлик қилса, ўз зиёнига қилур»¹. «Бас, ким (ҳаёти-дунёлик пайтида зарра мисқоличалик яхшилик қилса), қиёмат кунида ўшани кўрур. Ким зарра мисқоличалик ёмонлик қилса, уни ҳам кўрур»².

Битгаси: Улуғ Аллоҳ «Мен Ерда (Одамни) халифа (ёрдамчи) қилмоқчиман»³ – дея амр этади. Фаришталар: «Ерда бузғунчилик қиладиган, қонлар тўкадиган кимсани (халифа) қиласанми? Ҳолбуки, биз ҳамду сано айтиш билан Сени улуғлаймиз ва Сенинг номинг-ни мудом пок тутамиз»⁴ – дедилар. (Улар) Одам ҳали келмасдан (яратилмасдан – тарж.) олдин унинг фасодчи ва қон тўкув-

¹ Қуръон, 41-сура, 46-оят.

² Қуръон, 99-сура, 7-8-оятлар.

³ Қуръон, 2-сура, 30-оят.

⁴ Қуръон, 2-сура, 30-оят.

чи эканлигини қандай билдилар? – дея сўради. Мавлоно буюрдики: Бу ерда иккита нарса бор: бири – нақлий, иккинчиси – ақлий. Нақлийда: фаришталар лавҳ-и маҳфузда (ривоятга кўра: Аллоҳ оламларни яратишдан аввал бир лавҳа ва бир қалам бор этди. Сўнгра қалам билан лавҳага ёзди – тарж.) бир қавм майдонга чиқади, уларнинг бунақа сифатлари бор, дея ўқидилар ҳамда бохабар бўлдилар. Ақлий: Фаришталар ақллари орқали (яратилаётган – тарж.) қавмнинг ердан (тупроқдан – тарж.) бўлишини англадилар. Демак, улар (одамлар) шубҳасиз, ҳайвон бўлади ва албатта ҳайвон каби ҳаракат этади. Ҳатто улардаги маъно ва нутқдан қатъи назар, ҳайвонликлари туфайли чор-ночор фасод чиқарадилар, қон тўкадилар. Чунки бу инсоннинг заруридир. Ўзга бир қавм ҳам бу борада дейдики: Малаклар нуқул ақл ва хайрлидир. Уларнинг ҳеч қандай ишда ихтиёрлари йўқ. Худди инсон уйқуда экан, куфр ёки тавҳидга муносабат билдиrolмаганидек, уйгоқ экан, фаришталар шундайдилар. Инсонларнинг эса ихтиёрлари бор. Улар нарсаларни истай оладилар. Ва ҳаммасини ўзлариники бўлиши учун қон тўкадилар. Бу ҳайвон васфидир. Шунга кўра, уларнинг (малакларнинг – тарж.) ҳоли инсонлар ҳолига зиддир. Демак, ўртада тил бўлмаса-да, «Улар шундай дедилар» дея хабар бердилар. Чунки, масалан, шоир ёзадики: «Ҳовуз мен тўлдим, деди». Аслида, ҳовуз гапирмайди. Лекин унинг тили бўлсайди, шу ҳолда экан (сув тўлганда – тарж.) «Мен тўлдим!» дерди.

Ҳар маслакда бир лавҳа бордир. Фаришта дунёнинг ҳолини ва нима бўлажagini ўша лавҳадан ўқиб баҳоли қудрат билади. Ўқигани амалга ошиши билан Улуғ Аллоҳга бўлган инончи, ишқи

ва Унда кечиши (мастлиги) янада ортади. Аллоҳ гайбининг билувчилиги ва буюклигига ҳайратланади. Ҳайрат эса сўзсиз ва жумласиз равишда Унинг зикри, тасбеҳи бўлади. Чунончи, бир дуррадгор шогирдига «Ушбу иморат учун шунча гишт, бунча ёғоч ва шу миқдорда тош, сомон кетади» дейди. Иморат битгандан кейин шогирд устозининг нақадар тўғри айтганини кўради – билади. Ва унга бўлган ишончи янада кучаяди. Худди шундай улар ҳам мана шу даражададир.

Битгаси шайхдан: «Мустафо шунчалик буюк бўлганига ва у ҳақида «Сен бўлмасайдинг, фалакларни яратмасдим» (Ҳадис) дейилганига қарамай, Аллоҳга: «Эй Муҳаммаднинг Робби! Кошки, Муҳаммад бўлмасайди!» деди. Бу – қандай гап?» – дея сўради. Шайх буюрди: «Сўз (фикр – тарж.) мисол билан аёнлашади. Мен ҳам бир мисол келтирай-да, сен тушунгин. Эшит: Фалон қишлоқда бир киши бир аёлга ошиқ бўлди. Уларнинг чодирлари бир-бирига жуда яқин эди ва ҳар доим биробар вақт ўтказишар, бир-бирларидан қувват олиб яшашарди. Узоқ йиллардан кейин Улуф Аллоҳ уларни бойитди. Мол-қўй, ҳўкиз, от, олтин, турли-туман ашёлар, хизматчи ва қуллар бағишлади. Бойликлари ҳаддан ошганда, қишлоққа сифмай, шаҳар бордилар. Ва ҳар бири биттадан данғиллама сарой сотиб олиб яшай бошладилар. Бироқ ҳар қанча ҳаракат қилишмасин, илгариги биргаликни, ширин дамларни қайтаролмадилар. Бир-бирининг ишқида пинҳона оҳ чекишарди. Ниҳоят, бу азоб ҳам ҳаддидан ошганда, фарёдлари Аллоҳга етиб борди ва секин-аста бойликлари озайишга бошлади. Кунлардан бир кун эса, тамоман эски ҳолларига дўндилар. Шундан кейингина қишлоққа қайтишиб, яна ўша баробар-

лик ва завқ аро яшаб ўтдилар. Хўш, пайғамбаримиз нечун «Эй Муҳаммаднинг Робби! Кошки, Муҳаммад яратилмасайди!» деди? Чунки у Улуғ Аллоҳнинг вуслати ичра яшаётган эди. Худди балиқдек, раҳмат денгизига кириб чиқаётганди. Бу дунёда ҳар қанча шуҳратга, буюкликка, шоҳликка, пайғамбарлик мақомига эришган ва шунча саҳобаларга бош бўлишига қарамай, эски ҳолини эслаши билан дерки: Кошки пайғамбар бўлмасайдим, бу оламга келмасайдим! Чунки бу дунё... у мутлоқ висолнинг қаршисида бошдан оёқ юк, азоб ва заҳматдир. Барча билимлар, меҳнатлар ва қуликлар Аллоҳнинг буюклиги ва инояти қаршисида гўё бош эгиб ҳурмат билан кетаётган (одамга) ўхшайди. Аллоҳга ҳурмат кўрсатишда бошингни ерга қўймоқчи бўлсанг, уни атиги бир мартагина қўясан. Аллоҳнинг ҳақи ва лутфи сенинг борлигингдан ва ҳурматингдан муқаддамдир. Чунки У сени майдонга келтирди, бор этди ва бандаликка, ҳурмат кўрсатишга истеъдодли қилди. Жумладан, сен ҳам Унга қуликдан гап очаяпсан, лоф этаяпсан. Қулик ва хизмат гўё ёғоч ёки матодан қўғирчоқ ясаб, Аллоҳдан: «Бу қўғирчоқлар менга ёқди, фақат уларга жон бағишламоқ – Сенинг ишинг. Агар бағишласанг, тирилтирган бўласан, бағишламасанг – фармон Сенингдир!» дейишга ўхшайди.

Иброҳим буюрдики: «Парвардигорим тирилтириб ўлдирадиган зотдир»¹. Намруд ҳам деди: «Мен (ҳам) тирилтираман ва ўлдираман»². Улуғ Аллоҳ унга мол-мулк бергани учун ўзини қудратли ҳисоблаб, ишини Ҳаққа ҳавола этмади. Балки: «Мен (ҳам) тирилтираман ва ўлдираман», – деди.

¹ Қуръон, 2-сура, 258-оят.

² Қуръон, 2-сура, 258-оят.

Мулкдан мақсад – билим. Улуғ Аллоҳ инсонга мен иш ва амал-ла ҳаёт бағишлайман, завқ пайдо қиламан, дея ишларини ўзига боғлаши учун ақл ва назокат берди. Бу – У тирилтиради ва ўлдиради, дегани эмас.

Биттаси буюк Мавлонодан сўради: «Иброҳим Намрудга «Албатга, Аллоҳ қуёшни Машриқдан чиқаради»¹. Агар сен худолик даъвосида бўлсанг, бунинг аксини кўрсат, деди. Бу не ҳолки, Намруд Иброҳимни гап билан мот қилди. Чунки у (Иброҳим – тарж.) аввал айтган сўзини қўйиб, ўзга бир далил келтирди?».

Буюк Мавлоно буюрдикки: Анавиларга ўхшаб сен ҳам валдираяпсан. Ахир, ҳар иккала мисол ҳам бирку! Уларнинг бир қанча маъноси бор. Бири: Улуғ Аллоҳ сени йўқликдан она қорнида бор этди. Сенинг машриқинг – онанг қорни. У ерда туғилдинг – чиқдинг, юксалдинг. Ва мазор мағрибида ботдинг. Бу дегани «Тирилтиради ва ўлдиради» демакдир. Агар сен қудрат соҳиби бўлсанг, болани мазор – мағрибидан чиқар-да, раҳим мағрибига элт, кўрамиз! Бошқа маъноси шу: тоат, мушоҳада ва юксак илмлар воситасида орифда ойдинлик (зиёлилик – тарж.), ўзидан кечиш, завқ ва ҳузур ҳосил бўлади. Буларни тарк этса-чи, завқ ҳам йўқолади. Демак, тоат ҳоли билан тарк этиш ҳоли унинг машриқ ва мағриби ҳисобланади. Агар сен яратишга қодир бўлсанг, гуноҳ мағрибида пайдо бўлган фасод ва ёмонликни ҳамда тоатдан туғилган ойдинлик ва роҳатни ҳозир, шу онда кўрсат. Кўрсатолмайсан! Чунки бу қулнинг иши эмас ва ҳеч қачон ҳеч бир қул бу ишнинг уддасидан чиқолмаган ва чиқолмайди. Сабаб: бу – Аллоҳнинг иши ва У қуёшни истаса

¹ Қуръон, 2-сура, 258-оят.

гарбдан, истаса шарқдан чиқаради. «У тирилти-радиган ва ўлдирадиган зотдир»¹.

Кофир ҳам мўмин ҳам уни тасбеҳ этади. Чунки Улуғ Аллоҳ кимда ким тўғри йўлдан юрса, тўғри яшаса, шариат ва вали-ю набийлар тариқатларига кўра ҳаракатланса, унда ойдинлик, ҳаёт ва завқ ҳосил бўлажагидан хабар берган. Агар киши аксинча яшаса-чи, ҳар турли балоларга гирифторм бўлиши ҳам билдирилган. Кимдир йўлларнинг бунисидан кетса, бошқаси унисини танлайди ва шу тарзда Аллоҳнинг ваъдаси қандай бўлса, ўшандай юзага чиқади. Демак, уларнинг ҳар иккиси ҳам, Аллоҳни тасбеҳ этган ҳисобланади. Фақат иккаласи икки хил тил билан. Улар орасидаги фарқ нимадан иборат? Чунончи, ўғрилик учун ўғрини дорга осишса, у (ўғри) мусулмонларга воиздир. Яъни бу демакдирки, кимдаким ўғрилик қилса, унинг ҳоли шудир. Тўғри ва ишончли бўлгани учун подшоҳ бошқа бир одамга зарбоф тўн ҳадя қилди. У ҳам мусулмонларнинг воизидир. Фақат ўғри ва зарбоф тўн соҳиби ўз тиллари билан ваъз этадилар. Сен улар орасидаги фарққа боқ!

ФАСЛ. Буюрдики: қалайсан, хотиринг жамми? Чунки хотир жуда азиз нарсадир. У тузоққа ўхшайди. Тутиш учун тузоқ мустаҳкам бўлиши керак. Йўқса, ҳеч ишга ярамайди. Шунинг учун ҳам, одамларга қаратилган дўстлик ва душманлик ҳаддидан ошмаслиги зарур. Чунки улар тузоғининг синиши ҳам муқаррар. Мўътадиллик лозим. Дўстлик ҳам ҳаддан ошмаса, дуруст деганда албатта, Ҳақдан бошқага дўстлик назарда тутилади. Улуғ Аллоҳ тўғрисида ҳеч қандай ифрот (чуқур кетиш, ҳаддан ошиш – тарж.) тасаввур-

¹ Қуръон, 40-сура, 68-оят.

га сифмайди. Севги қанча қувватли бўлса, шунча яхшидир. Аммо ифрот нечун Ҳақдан бошқаси (яъни халқ – тарж.) учун мумкин эмас. Чунки халқ кўк қуббасининг асиридир. Кўк қуббаси дўнади. Жумладан, халқ-нинг аҳволи ҳам дўнади, ўзгаради. Дўстлик ифротга борганда (ҳаддидан ошганда – тарж.) ҳамиша буюклик ва саодатни истайди. Бу эса – имконсиз. Шунинг учун хотир паришон бўлади. Душманлик ҳам ифротга борганда, доимо ёмонлик ва бахтсизликни хоҳлайди. Кўк қуббаси айланмоқда. Шунга кўра, унинг (одамнинг – тарж.) ҳоли ҳам ўзгаради ва у баъзан кулса, баъзан йиғлайди. Инсоннинг ҳамма вақт бадбахт бўлиши мумкин бўлмагани учун, уни хушламаган кишининг тинчи йўқолади. Фақат Аллоҳ севгиси одамларнинг барчасида (ҳатто) кофирда, яҳудию будпарастда ҳам яшириндир. Ахир, инсон ўзини яратганни қандай қилиб севмасин? (У севади) фақат севгиси унда гизлидир. Чунки айрим тўсиқлар борки, ишқнинг ошкор бўлиши – имконсиз. Қачонки, тўсиқлар ўртани бўшатади, севги юзага чиқади. Фақат борлиқлар эмас, ҳатто йўқликлар ҳам ўзларини бор этишини (Аллоҳдан – тарж.) умид қилиб яшайдилар. Йўқлик подшоҳ қаршисида саф тортган тўртта одамга ўхшайди. Уларнинг ҳар бири шоҳ менга бир мавқе беради, дея кутади. Шу билан бирга, улар бир-бирларидан уяладилар. Чунки, бирининг умиди бошқасиникига мувофиқ эмас. Шунинг учун ҳам, йўқлик Аллоҳ ҳузурида тизилиб тураркан, уларнинг ҳар бири «Мени бор эт!» дея, қолганлардан аввалроқ яратилишни истайди. Йўқликлар шундай экан, борлиқлар қандай бўлиши керак. «Мавжуд бўлган барча нарса ҳамду сано айтиш билан У зотни поклар. Лекин сизлар

(эй инсонлар), уларнинг тасбеҳ айтишларини – поклашларини англамасизлар»¹. Бу сўзга ҳайрат этилмайди. (Чунки) йўқ бўлмаган ҳеч нарса йўқдирки, Унинг ҳамдини тасбеҳ этмасин. Фариб бўлган нарса шудир.

ШЕЪР: (Куфр ҳам, имон ҳам сенинг йўлингда: «У бирдир. Унинг шериги йўқдир», – деб югуриб елишади).

Бу уйнинг тамали ғафлатдан. Чунки оламдаги барча жисмларнинг ўсиши – ғафлат меваси. Жумладан, сенинг вояга етган шу жуссанг ҳам ундан. Ғафлат – куфр. Куфр бўлмаса, дин бўлмайди. Чунки дин куфрни тарк этмакдир. Демак, куфр бўлсинки, инсон ундан воз кеча олсин. Шунга кўра, буларнинг ҳар иккиси ҳам бир нарса. Чунки улар бир-бирисиз йўқдир. Улар қисмларга айрилмайди. Яратганлари (холиқлари) ҳам бирдир. Агар Ҳолиқлари бир бўлмасайди, айрилардилар, парчаланардилар. Чунки ҳар бири бир бўлакни яратган ҳисобланарди. Шунга кўра, Яратган бир бўлгани учун Аллоҳ Бирдир. Унинг ўртоғи бўлолмайди.

Дедиларки: «Саййид Бурҳониддиннинг гўзал нутқи бор, лекин гап орасида Санойй шеърини кўп такрорлайди». Саййид Буюрдики: Бу эътироз «Қуёш яхши, аммо бир айби – нури бор» дейишга ўхшайди. Санойй шеъридан мисол сифатида истифода этмакдан мақсад – фикрни ечиш, кўрсатиш. Ҳамма нарсани кўрсатган қуёшдир ва ҳамма нарса унинг зиёси туфайли кўринади. Қуёш нуридан мурод – нарсаларни кўрсатиш. (Аммо)бу қуёш ишга яроқсиз нарсаларни кўрсатмоқда. Ишга яроқли нарсаларни кўрсатган қуёш ҳақиқийдир. Сиз ҳам жузъий ақлингиз нисбати-

¹ Қуръон, 17-сура, 44-оят.

да кўнги қуёшидан билим зиёси олинг. Чунки бу ҳақиқат қуёшининг нури ва мажозидир. Сизга ошкор нарсалардан ўзга бири юз очса, билимингиз ортади. Ҳар бир устоздан ва дўстдан бирон нарса олишга интилинг. Кўринадики, ҳақиқий қуёшдан бошқа яна бир қуёш бор. Унинг ёрдамида эса, ҳақиқатлар ва маънолар кашф этилади. Сен мамнун бўлган жузъий билим буюк билимининг нуридир. «Улар (гўё) узоқ бир жойдан чақирилаётган кишилар кабидирлар»¹ дея буюрилганидек, бу нур сени ўша буюк билим ва асос қуёши томон чорлайди.

Сен у илмни ўзингга томон тортқилаяпсан. У дейдики: Мен бу ерга сифмайман, яхшиси, сен у ерга кел. Менинг бу ерга сифишим – имконсиз, сенинг у ерга келишинг – мушкул. Имконсизни яратмоқ – имконсиз. Бироқ мушкулни яратмоқ имконсиз эмас. Демак, ёлғиз чора – сенинг ғайратинг ва меҳнатинг орқали буюк илмга қовуша олиш. Унинг бу ерга сифишига эса, мутлақо умид этма. Чунончи, бойлар Аллоҳ давлатидан мисқолаб, тийинлаб тўплайдилар. Буни улар бадавлатлик нуридан бадавлатлик сифатини қозонмоқ учун қиладилар. Бадавлатлик нури дейдики: Мен у буюк бадавлатлик тарафидан сизни чорлаяпман. Сиз эса нега мени бу ерга тортасиз? Ахир, мен сифмайман-ку! Яхшиси, сиз келинг. Хулоса: Асл бўлган нарса натижадир. Натижа мақталсин! Бундай натижа илдизи руҳоний боғда, танаси, шохлари ва мевалари (яъни нури) ўзга жойда бўлган серҳосил дарахтга ўхшайди. Меваларни илдиз жойлашган боққа элтадилар. Чунки кўприк ўша ердадир. Агар аксинча бўлса-чи? Унда зоҳиран «Субҳоналлоҳ!» ва «Ла илаҳа иллаллоҳ!»

¹ Қуръон, 41-сура, 44-оят.

дейилса-да, илдизи бу дунёда бўлгани учун меваларни ҳам шу ёққа олиб келишади. Агар ҳар иккиси ҳам у (руҳоний – тарж.) боғда бўлса, нур устига нурдир.

ФАСЛ. Акмалиддин: «Мавлонога ошиқман». Унинг юзини кўришни шу қадар истайманки, ҳатто охират ҳам хаёлимга келмайди. Мавлононинг нафсини бу тушунчалар ва тадбирлардан озода, мунис кўраман. Унинг гўзаллигидан ҳаловат топаман. Сурати ва хаёлидан эса, менда лаззатлар ҳосил бўлади», – деди. Мавлоно буюрдики: Охират ва Ҳақ унинг хаёлига келмаса ҳам, булар дўстликда пинҳондир. Халифа ҳузурда бир раққоса соз чаларди. Халифа дедик: «Санъатинг қўлларингдами?» Раққоса: «Оёқларимда ҳам бор» – деб жавоб берди. Чунки унинг қўлларидаги завқ оёқларидагининг бармоқларида гизли бўлганлигидандир. Шунга кўра, мурид ҳар нақадар охиратни ўйламаса-да, шайхни кўриш ва ундан айрилиш ҳиссини туйиш замирида ўша завқ бор. Фақат яшириндир. Кўздан ниҳондир. Масалан, бир киши ўғлини севиб эркаларкан, оталик, оқибатлилик, вафо, марҳамат, шафқат каби туйғуларни хаёлига келтирмаса-да, буларнинг барчаси унинг меҳрида пинҳондир. Худди шамолнинг дарахти яширин бўлганидек. Хоҳ ерда ва хоҳ сувда бўлсин, агар унда шамол бўлмасайди, олов (унга) таъсир қилмасди. Чунки шамол – оловнинг еми, ҳаёти. Ахир, кўрмаяпсанми, пуфламоқ оловни жонлантирмоқда? Дарахт сувдами, тупроқда, қаерда бўлмасин, олов унда яшириндир. Йўқса, у (дарахт, ёғоч – тарж.) сувнинг бетига қалқиб чиқмасди. Чунончи, сен гапираётган бўлсанг, бунинг учун нафақат оғиз, томоқ, тил, ақл, бурун ва лаблар керак, балки жумладан, вужуднинг қол-

ган аъзолари, қолаверса, табиатлар, фалаклар ва арконлар, оламни тутиб турган ҳадсиз-ҳисобсиз сабаблар ҳам зарурдир. Кейин сен Аллоҳнинг сифат ва зот оламига эришасан. Булардан қатъи назар, маъно сўзда кўринмайди ва майдонга чиқмайди. Фақат улар сўзда гизлидир. Инсон беихтиёр кунда беш-олти марта турли кўнгилсизликларга дуч келади. Ва бу инсоннинг эмас, балки бошқа (Аллоҳ)нинг ихтиёридаги иш ҳамда У инсонни назорат қилади. Чунки ёмон бир қилғилик натижаси азобдир. Агар назорат бўлмаса, бунинг жазосини ким беради? Инсон ожиз бўлишига қарамай, унинг табиати «Мен ўзга зотнинг ҳукми остидаман!» дея эътироф этишига монелик қилади. Ва инсон бунга қаноатланмайди. «Одамни ўз шаклу шамойилида яратди» (Ҳадис), Аллоҳ унда бандалик сифатига зид бўлган Улуҳийят (Аллоҳнинг) васфини қарз сифатида қўйгандир. Инсон бошига қанча муштласа ҳам, ориятга айланган саркашликдан воз кечмаяпти ва барча омадсизликларини тездагина унутяпти. Бари бир, бу – фойдасиз. Қарзга берилган Улуҳийятни қайтариб бермасдан кетма-кет тушаётган тарсакидан қутулиш мумкин эмас.

ФАСЛ: Бир ориф дедики: «Бироз ёзилайин дея гўлаҳга бордим. У ерда бош ўтёқар янги хизматкорни мақтар, бу эса жон-жаҳди билан ишларди. Ориф бош ўтёқарнинг шу сўзларини эшитди: «Агар ҳар доим шундай чаққон ишласанг, бир кун ўрнимни сенга бераман». Орифнинг кулгиси қистади ва ичидаги бир муаммонинг ҳал бўлганини ҳис этди. (Чунки) дунёдаги барча хўжайинлар қулларига нисбатан шундоқдир.

ФАСЛ: Биттаси «Мунажжимлардан бири: Сиз кўриб турганингиз фалаклар ва ер шаридан бо-

шқа яна нимадир бор, дея даъво қилаяпсиз. Менинг кўз олдимда эса ҳеч нарса йўқ. Агар бўлса, кўрсатинг, деяпти» деди. Мавлоно буюрдики: Бу саволнинг ўзи – янглиш. Чунки «Қаердалигини кўрсатинг ва унинг жойи йўқдир» деяпсиз. Хўп, айтинг-чи, сизнинг эътирозингиз қаерда ва қандай жойда? Тилда эмас, оғизда, кўкракда эмас. Жумлани таҳлил қил, уни қисмларга, зарраларга ажратиб боқ-чи, уларда эътироз ва тушунчани тополармикансан? Демак, тушунчангнинг турар жойи йўқлигини тушундинг. Модомики, ўз тушунчанг ерини билолмадинг, Яратганнинг қароргоҳини қандай биласан? Сенда минглаб тушунчалар ва ҳоллар намоён бўлмоқда, бироқ буларнинг ҳеч бири сенинг қўл ва ҳукминг остида эмас. Агар улар ҳосил бўлган ерни билсанг, сен ҳам илова қила олардинг. Сенда ўтиш йўли бўлгани ҳолда, уларнинг қаердан келиб қаерга кетаётганидан хабарсизсан. Ўз аҳволингни билишдан ожиз бўлганинг ҳолда, Ҳолиқингни (Яратганингни) қайдан биласан? Ахлоқсиз қайинсинглиси бўлган бир одам: «(У) кўкда эмас» деди. Эй кўппак, кўкда эмаслигини қаердан биласан? Тўғри, сен осмонни қаричлаб ўлчадинг, кездинг, текширдинг. Бироқ уйингдаги номуссиз хотинни билмаганинг ҳолда, кўкни қандай биласан! Кўк, юлдузлар ва фалаклар тўғрисида бир-иккита гап эшитибоқ сен ҳам оғзингга келганини қайтармаяпсан. Агар чиндан ҳам сенинг билиминг бўлсайди ёки кўкка томон бир қаричгина кўтарилсайдинг, бу лофларни айтмасдинг. Бу «Тангри осмоннинг устида экан» деган хулосага олиб келмаслиги керак. Чунки у кўк ва коинотнинг ташқарисида бўлмаганидек, уларнинг

ичида ҳам эмасдир. Яъни кўк ва коинот Уни эгаллаган бўлмай, У буларни қамрагандир.

Биттаси «Кўк, ер, арш ва курси бўлмасдан аввал У қаерда эди?» деб сўради. Биз дедикки: Бу савол (ҳам) нотўғри. Чунки Аллоҳ Удир ва Унинг ери йўқдир. Сен ўзингдаги нарсаларнинг жойини билдингмики, Унинг ерини сўроқлайсан? Модомики, Унинг ери йўк, у ҳолда, сенинг тушунчаларинг ва аҳволингни жойи қандай қилиб тасаввур этилсин? Ниҳоят, тушунчани Яратган тушунчанинг ўзидан янада латифроқ бўлади. Масалан, меъмор ўзи солган иморатидан латифдир. Чунки у бунга ўхшаш ва ўхшамаган мингларча уйнинг тархини чиза олади. Демак, уларни қуришга ҳам қодир. Шунга кўра, меъмор бинодан азиз ва латифдир. Фақат лутф кўзга кўринмайди. У гўзаллик оламида майдонга келажак ўйлар ва ишлар орқали юз кўрсатади. Нафас ҳам ёзда эмас, қишда кўринади. Чунки ёз ҳам нафас янглиф латиф бўлгани учун (нафасни) кўз илғамайди. Йўқса, ёзда нафас олинмайдими? Худди шундай, сенинг ҳам барча маъно ва васфларинг латифдир, кўзга кўринмасдир. Фақат қандайдир иш воситасида юзага чиқади. Чунончи, сендаги шафқат бир одамнинг гуноҳини кечирмагунингча пинҳондир. Худди шундай, инсондаги қаҳр ҳам қандайир айбдорни ушлаб олиб калтаклаганда ўзини танитади.

Улуғ Аллоҳ ҳам фавқулудда лутфкор бўлгани учун ҳам кўзга кўринмасдир. Шунга кўра, У ер ва кўкни Ўз қудратини ва санъатини намён қилиш билан яратди. «Ахир, улар устларидаги осмонни – Биз уни қандай бино қилиб, (юлдузлар билан) безаб қўйганимизни ва унинг

тешик-ёриқлари ҳам йўқ эканлигини кўрмадиларми?»¹.

Менинг сўзим менинг қўлимда (ихтиёримда – тарж.) эмас. Шундан хафаман. Чунки дўстларимга ваъз айтгим келади-ю сўзим менга бўйсунмайди. Хурсанд бўлган томоним шуки, сўзим мендан юксакда ва мен унинг маҳкумиман. Чунки сўзни Аллоҳ айтса, у борган жойида ҳаёт бахш этади. «Уни отган сен эмассан. Уни Аллоҳ отди» (Қуръондан) буюрилганидек, Аллоҳ камонидан отилган ўққа ҳеч қандай зирҳ бардош беролмайди. Севинчим – шундан.

Агар инсонни билимсизлик тарк этсайди, у ёнарди, қолмасди. Шунга кўра, борлиқнинг баҳоси билимсизлик-ла мумкин бўлгани учун билимсизлик матлубдир (исталган, изланган – тарж.). Билим ҳам Аллоҳни билишга сабаб бўлганидан исталади. Демак, ҳар иккаласи бир-бирининг ёрдамчисидир ва барча зид нарсалар шундоқдир. Кеча кундузнинг ҳам зидди, ҳам ёрдамчиси ҳисобланади. Чунки кеча доимий бўлсайди, ҳеч қандай иш майдонга келмасди. Ҳар замон кундуз бўлиши ҳам ўз навбатида, инсон аъзоларини ишдан чиқаради. Чунки кечаси истироҳат қилмасдан, кундузи сарфлаш мумкин эмас. Бироқ буларнинг барчаси ҳокимга кўра битта ишни бажараяптилар ва бир-бирларига зид эмаслар. Йўқса, кўрсатгин-чи, дунёда қай бир нарса нуқул ёмондирки, унда яхшилик бўлмасин ва қайси нарса фақат яхшидирки, унда ёмонлик бўлмасин? Чунончи, бир одам қон тўкмоқчи бўлди ва анчагина ёмон тадбирларни амалга оширди. Бироқ худди ана шу ёмон ишлар (тадбирлар) унинг одам ўлди-

¹ Қуръон, 50-сура, 6-оят.

ришига монелик қилса, хулоса шуки, улар яхшидир. Чунки ўлимнинг олдини олдилар. Шундай экан, яхшилик ва ёмонлик ажралмасдир, бир нарсадир. Биз мажусийлар билан мунозара қилганимизда, улар «Икки Тангри бор: бири яхшиликни, иккинчиси эса ёмонликни яратади» дедилар. Биз жавоб бердик: Сен ёмонликсиз бир яхшиликни кўрсатгинки, биз ёмонлик ва яхшиликни яратган икки худони эътироф этайлик. Бу – имконсиз. Чунки яхшилик ёмонликдан айро эмас. Модомики, бу – шундоқ, демак, улар орасида ҳеч қандай фарқ йўқ. Кўринадик, иккита яратувчи ҳақидаги гап лофлар. Биз сени «Шунга ишонмоғинг шарт!» дея мажбурламаймиз. Фақат: «Аҳволнинг бундай эмаслигига қандай амин бўлдинг?» – деймиз. Эй кофирча, Аллоҳ буюрадик, «Улар ўзларининг улуғ бир Кунда – барча оламлар бутун оламлар Парвардигори ҳузурида тик туриб (ҳисоб-китоб берадиган Қиёмат) Кунида қайта тирилгувчи эканликларини ўйламайдиларми?»¹. Шундан кейин ҳам, сенда биз айтганларни ўйлаб кўриш фикри туғилмадимми? Шунинг учун ҳам, кофирларни: «Сенда биронта ҳам истак майдонга келмадимми? Нечун эҳтиёт бўлмадинг ва бизни истамадинг?» дея айблайдилар.

ФАСЛ. «Абу Бакр намози, рўзаси ва садақаси билан қолган Асҳобдан афзал кўрилгани йўқ, балки қалбидаги имони туфайли мукаррам бўлди» (Ҳадис).

Яъни Абу Бакрнинг устунлиги, унинг бошқаларга нисбатан кўп намоз ўқигани ёхуд рўза тутганидан эмас, балки унинг Аллоҳга бўлган муҳабати ва Аллоҳнинг унга бўлган иноятидандир.

¹ Қуръон, 83-сура, 4-5-оятлар.

Қиёматда намозни, рўзани, садақани... ҳамма-ҳаммасини тарозига қўярлар, фақат муҳаббат тарозига сиғмайди. Англашиладики, асл бўлган нарса – муҳаббат. Ўзингда муҳаббат ҳис этишнинг ҳамано унинг қувватланиши пайида бўл. Чунки ҳаракатда баракот бор. Йўқса, сармоядан айриласан. Ер белкурак билан ағдарилади ва у ўз бағрида ўсимлик ўсишига тайёр қолга келади. Йўқса, у қотади, яроқсизга чиқади. Сен тупроқдан тубан, ундан қийматсиз эмассан. Агар ўзингда пайдо бўлган бирон истакни ҳис этсанг: «Бу келиб кетишинг ҳеч бир фойдаси йўқ» дема. Сен ҳаракат қил, фойда эса ўзидан ҳосил бўлғуси. Одамнинг дўконга боришининг фойдаси унинг эҳтиёжи қондирилишидир. Аллоҳ ризқ беради. Бироқ уйда ўтириб ризқни кутган киши ундан бенасиб қолажак. Бола йиғлайди, она сут беради. Агар: «Йиғлашнинг фойдаси йўқ» дея индамаса, боланинг оч қолиши – муқаррар. «Руку ва сажданинг қандай нафи бор?» дейишлик ҳам шунга ўхшайди. Агар сен амирнинг олдида тиз чўкиб, таъзим бажо келтирсанг, у ҳам сенга марҳамат қилади. Бироқ бу марҳамат амирнинг гўшти ёки терисида эмас. Чунки у ўлгандан кейин ҳам гўшт ва тери ўз ўрнида қолади. Демак, амирдаги мазкур туйғу кўринмасдир. Гўштсиз ва терисиз қилинган хизматнинг кўрилмаслиги эса жуда табиийдир. Агар у нарса гўшт ёки терида пинҳон бўлмасайди, Абу Жаҳл ва Мустафонинг ўртасида ҳеч қандай фарқ қолмасди. Зоҳиран, сағир ва соғнинг қулоғи бир хил. Аммо бири кар, иккинчиси эшитади. Эшитиш қобилияти соғ одамда ниҳондир, кўзга кўринмасдир. Демак, асл бўлган нарса – иноят. Сен бир Амир-

сан, сенинг иккита хизматкоринг бор. Бири сен учун тинмай меҳнат қилса, иккинчиси дангасалик этади. Бироқ меҳнатсевардан кўра иш ёқмас хизматкорга муҳаббатинг кўпроқ эканини кўраяпмиз. Чунки иноятга ҳукм этилмас. Масалан, жума кунини ҳам қолган кунлардан устун қилди. Чунки «Аллоҳнинг шундай ризқлари бордирки, улар Лавҳ-и маҳфузда ёзилган руҳлардан бошқадир. Қул уни жума кунини истасин» (Ҳадис). Ажабо, жума кунини нима хизматлар қилдики, қолган кунлар буни удалай олмадилар? Гап шундаки, унга иноят воқе бўлгандир. Агар бир кўр «Мени кўр яратдилар. Бунда менинг айбим йўқ» дегани билан заҳмати енгиллаб қолмайди. Кофирлар куфр азоби ичрадир, бироқ чуқурроқ ўйлаб қарасак, ушбу азоб ҳам айни иноятдир. Чунки у роҳат ичра кўмилган пайтида Аллоҳни унутади. Азобланаётганда эса, хотирлайди. Жаҳаннам кофирларнинг масжидидир. Чунки улар ўша ерда Аллоҳни ёд этадилар. Уларнинг билимсизлик пардалари йиртилади ва Аллоҳнинг борлигини тасдиқлаб: «Ё Раб! Ё Раҳмон! Ё Ҳақ!» дея йиғлаб-сиқташади. Шунга қарамасдан, тузалишлари билан яна гафлат пардалари ҳосил бўлади. Аллоҳни эса йўқотадилар. Ҳолбуки, ғам-ғусса чекаркан, Аллоҳни зикр этардилар. Энди эса, қачонки, ҳузур-ҳаловат етганда, Аллоҳ уларнинг эсларидан чиқди. Шунинг учун ҳам, Аллоҳ Ўзини доимо ёдлаб туришлари учун уларга азоб-уқубатни раво кўради. Чунки Аллоҳ оламини, кўкни, ерни, қуёшни ва ойни, сайёраларни, яхшилик ва ёмонликни, Ўзини зикр (тасбеҳ) этишларини, Ўзига бандалик қилишларини кўзлаб инсонни яратгандир. Кофирлар ҳузурга қовушишля-

ри билан ўз вазифаларидан гофил қоладилар. Шунга кўра, жаҳаннам улар учун доимий ёдномадир. Мўминларнинг машаққат чекишларига эса ҳожат йўқ. Чунки улар роҳат ичида бўлганда ҳам азобни унутмайдилар. Масалан, ақлли бола товонига теккан бир калтак зарбини ҳеч қачон унутмайди. Фақат аҳмоқларгина жазони эсдан чиқарадилар. Худди шундай, ақлли от учун бир қамчи кифоя. Аҳмоқ отга эса, кетма-кет ва тинимсиз қамчи уриш керак бўлади. Ҳатто бундай от инсонни ташишга лойиқ эмас. Унга гўнг юклаш лозим.

ФАСЛ. Қулоқнинг бир нарсани такрор-такрор эшитиши кўриш ҳукмига ўтади. Чунончи, кишига унинг ўз ота-онасидан туғилганини доимо айтиб, эслатиб келишган ва у бунга ишонади. Яъни эшитгани унинг учун ҳақиқат ҳукмини олгандир. Энди унга «Сен улардан туғилмадинг» дейишса, инонмайди. Худди шундай, сен ҳам Макка ва Боғдод тўғрисида кўп эшитгансан. Модомики, биронтаси чиқиб «Бу шаҳарлар йўқ» деб қасам ичса ҳам, энди ишонмайсан. Чунки сенинг такрор-такрор эшитганинг кўриш ҳукмига тенг бўлгандир. Бир инсоннинг сўзи ҳаммининг оғзида бўлса, у бир шахс эмас балки юзта шахсдир. У берган битта хабар ҳам, юз минг хабар ўрнига ўтади. Сен бунга ҳайронсан. Зоҳир (дунё) шоҳи ҳар нақадар бир киши бўлса ҳам, юз мингта одамга баробардир. Агар юз мингта одам бирон нарсага айна хил қиймат берса, арзимасдир, унинг бир сўзи эса, мингнинг ўрнини босади. Зоҳирда (дунёда) шундай бўлгандан кейин руҳлар оламида ҳам шундоқдир. Сен оламни ҳар қанча айланган эсанг-да, Унинг учун бўлмагани туфайли зиммангга яна бир карра айланмоқ юки

тушди. Чунки «Ерни айланиб сайру саёҳат қилин-лар, сўнгра (пайғамбарларни) ёлғончи қилгувчи-ларнинг оқибати қандоқ бўлганини кўринглар»¹. Сенинг сайринг Унинг учун эмас, балки пиёз ва саримсоқ учун эди. Ва булар мақсадга айланиб сенинг кўз олдинда парда янглиғ тортилганди. Масалан, бозорда биронтасини астойдил қидираётган бўлсанг, ўзгаларни кўрмайсан. Кўрсанг ҳам, улар сенга хаёл бўлиб туюлади. Ёки керакли масалани китобдан излаётганингда, қолган масалаларга мутлақо эътибор бермай ўтасан. Шунинг учун ҳам, сенинг бундан бошқа бир мақсадинг (ниятинг) бўлиши ҳамда унинг ёди билан яшаб, қолган нарсаларни кўрмаслигинг керак эди.

Умар замонида жуда кексайиб қолган бир одам бўларди. Шу қадар қариб кучдан қолгандики, фарзанди (қизи) уни сут билан боқарди. Умар қизга «Бу замонда сен каби ўз отасига ҳақи ўтган бола йўқдир» деди. Қиз: «Тўғри, аммо мен ва отам ўртамизда бир фарқ бор. Яъни у мени ўстириб вояга етказган, боламга бирон корҳол бўлмасин, дея кечалари ёнимда титраб ўтириб чиққан. Ўз навбатида, мен ҳам отамга хизмат қилаяпман. Бироқ заҳматлардан қутулишини истаб, Аллоҳдан унга ўлим тилаяпман. Отамни мен учун босган титроғи менда йўқ. Нима қилайинки, мен отам учун титрай олмаяпман?» – деб жавоб берди. Умар «Бу аёл Умардан зиёда фоқиҳдир» (фиқҳ билимдони – тарж.) (Ҳадис) дея буюрди. Яъни мен кўринишга қараб ҳукм бердим, сен эса ўзни (моҳиятни, асосни – тарж.) сўйладинг. Нарсанинг асосини билган киши фоқиҳдир У ҳақиқатни айнан ва аниқ-равшан билади. Ажабо, Умарнинг ўзи ишлар ва сирлар ҳақиқатини

¹ Қуръон, 6-сура, 11-оят.

билмайдими? (Билади). Бироқ асҳобнинг табиати шундайки, улар ўзларини кичик ҳисоблаб, бошқаларни улуғлайдилар. Талай одамлар борки, уларнинг ҳузурга таҳаммуллари йўқ, аксинча, ҳоллари ғайбада яхши бўлади. Масалан, куннинг бутун ойдинлиги қуёшдан. Лекин киши кун бўйи қуёшга қараб ўтирса, кўзи қамашади, ҳеч бир иш қилолмайди. Шунга кўра, унинг бошқа бир иш билан машғул бўлиши дурустдир. Кўз қуёшга боқмаслик борасида ғайбатда ҳисобланади. Худди шундай, бетобнинг олдида ширин таомлардан гап очиш, унинг қувват ва иштаҳасини орттиради, ҳаяжонлантиради. Аммо таомларнинг олдида бўлишлик унга зарар беради. Кўринадики, Ҳақни талаб қилишда ишқ ва титроқ лозимдир. Кимдаким титрамаса, унинг титраганларга хизмат этиши вожиб бўлади. Дарахт танасидан мева битадими? Чунки титроқ шохларнинг учидадир. Аммо тана шохларга қувват беради ва мева воситасида болта захридан сақланади. Дарахт танасининг титраши фақат болта орқали бўлиши мумкинлигидан унинг титрамагани маъқулроқдир. Шунга кўра, у титраганлар хизмати-ни адо этган бўлади.

Чунки у Муиниддиндир (дин ёрдамчиси – тарж.) Айн тепасига бир мим иловаси билан Айниддин Муиниддинга айлангандир. Яъни камол бир илова билан нуқсонга дўнгандир ва биргина Мим (М) ҳарфининг ортиқчаллиги қусурни келтириб чиқарган. Чунончи, беш бармоққа бир бармоқ қўшилиб оз кўпга айланганига қарамай, бу ҳол қўл учун нуқсондир. Аҳад-камол, Аҳмад эса, ҳануз камол мақомида эмас. Ундан ҳам мим (М) ҳарфи чиқиши билан Аҳмад ҳам камол (Аҳад) топгуси. Яъни Ҳақ ҳамма нарсани

меъёрида яратгандир. Уларга бирон нарса илова қилдингми, тамом, камол қусурга айланади. Бир сони барча сонларда мавжуддир ва усиз ҳеч қайси сон йўқдир.

Саййид Бурҳониддин фойдали нарсаларни буюрар эди. Бир аҳмоқ одам унинг гапини бўлиб: «Бизга назири эшитилмаган бир сўз айт» деди. Саййид Бурҳониддин дедик: Агар сен беназирсан, кел, сенга беназир бир сўз сўйлай. Сен ўзингдан бир мисолсан ва бу – сен эмассан. Шу турган шахсинг сенинг соянгдир. Чунки биров ўлганда: «Фалончи кетди» дейишади. Агар у бу бўлса, у қайга кетди? Демак, сенинг ташинг ичинг-нинг мисоли экани маълум бўлди. Сенинг зоҳирингга қараб ботининг тўғрисида хулоса чиқарадилар. Кўзга кўринган ҳамма нарса қуюқдир (қалиндир). Масалан, ёзда кўринмаган нафас қишда кўринади. Чунки, совуқ қалиндир.

Набий Аллоҳ қудратини кўрсатиши ва даъват-ла халқни уйғотиши керак бўлади. Бироқ унинг бир кишини истеъдод мақомига эриштириши шарт эмас. Чунки бу – Аллоҳнинг иши. Ҳақнинг икки сифати бор: Қаҳр ва меҳр (лутф). Пайғамбарлар буларнинг ҳар иккаласига ҳам мурасар бўлгандир. Мўминлар меҳрга, кофирлар эса, қаҳрга сазовор бўлган. Имон ва куфр соҳиблари ўзларини набийларда кўрадилар ва ўз овозларини улардан эшитиб оладилар. Киши ўзининг борлигини инкор этмайди. Шунинг учун ҳам, набийлар умматига: «Биз сизмиз, сиз эса бизсиз. Ўртамизда бегоналик йўқ» дейишади. «Бу – менинг қўлим» деган одамдан далил талаб қилинмайди. Чунки қўл унга боғли бўлган парчадир. Ҳолбуки, «Фалончи менинг ўғлим» дегандан эса,

шоҳид истайдилар. Чунки фарзанд ундан айрилган парчадир.

ФАСЛ. Баъзилар: «Севги ҳурмат ва хизматни тақазо қилади» дейишган. Бу – хато.

Эҳтимол, севилганнинг орзуси ҳурмат ва хизматни талаб қилар. Агар маъшуқ ошиқнинг хизматда бўлишини хоҳласа, табиийки, хизмат қилинади. Агар истамаса, хизмат бўлмайди. (Лекин) хизматни адо этмаслик севгига зид нарса эмас. Чунки ошиқнинг ўзи хизмат этмаса-да, унинг севгиси хизматдадир. Ва асл бўлган ҳам севгидир. Агар енг чувалиб қолса, бу қўл ҳаракати натижасидир. (Аммо) қўл қимирлаганда, енгнинг ҳам ҳаракатланиши мутлақо шарт эмас. Чунончи, бир киши кенг жубба ичида ҳаракатланганда, жуббанинг ҳам ҳаракатланиши зарур бўлмайди. Лекин жубба қимирлаганда, ичидаги одамнинг ҳаракатсиз қолганлиги имконсиздир. Баъзилар жуббани уни кийган киши деб, енгини қўли деб ўйлайдилар. Шалвар почасини эса, оёққа йўядилар. Аслида-чи, бу «қўл» ва «оёқ» бошқа бир қўл ва оёқнинг енг-ю почасидир.

Амир келди. Бизни тўплади ва кетди. Бу асарининг бол ва мумни йиғиб қўйиб, ўзи учиб кетишига ўхшайди. Чунки арининг вужуди унинг бақоси учун шарт эмас. Ота-оналаримиз ҳам худди ана шу асалари кабидирлар. Улар ҳам истаганни (ошиқни) исталган (маъшуқ) билан бирлаштирадилар ва ўзлари учиб кетадилар. Улуғ Аллоҳ уларни асал ва мум тўпламакда восита қилгандир. Улар кетгандан кейин мум, бол ва боғбон қолади. Буларнинг ўзлари бўстондан ташқари чиқолмайдилар. Чунки ташқари – чиқса бўладиган бир жой эмас. Улар бўстоннинг бир бурчагидан иккинчи бурчагига аранг бориб ке-

либ турадилар. Бизнинг вужудимиз асалари сандиғига ўхшайди. Сандиқдаги мум ва бол Аллоҳнинг ишқидир. Ота-оналар – асалари. Ва восита сифатида боғбондан тарбия оладилар. (Чунки) сандиқни ясаган боғбондир.

Улуғ Аллоҳ асалариларга ўзга бир шакл берган. Улар ўз ишларига мувофиқ кийингандир ва у оламга кетаркан, уст-бошларини яна ўзгартирадилар. Чунки у ерда асаларилардан бутунлай бошқа иш ҳосил бўлади. Фақат шахс ўша шахсдир. Аввал ким эса, ҳозир ҳам ўшадир. Бу – шунга ўхшайди. Жангга кетаётганда киши ҳарбий кийимларни кияди ва қўлига қурол олади. Уруш тугаши ва тинч кунлар бошланиши билан эса, у бутунлай бошқа кийимларга эҳтиёж сезади. Чунки у ўзга бир иш билан машғул бўлади. Бироқ унинг шахси аввалгисидир, ўзгармагандир. Фақат сен уни бурунги кийимда кўрганнинг учун ҳар хотирлаганингда ўша шаклда тасаввур этасан. Агар у юз марта кийим алмаштира-да, ҳол айнаидир. Биттаси узугини йўқотди. Бу орада узукни олиб кетган бўлишларига қарамай, у одам ўша жойда айланаверди. Бу билан у «Мен шу ерда узугимни йўқотдим», демоқчи бўлади. Ўлиб кетган бир яқини қабри атрофида айланиб, ҳеч нарсадан хабарсиз бўлган тупроқни ўпиб тавоф этиш ҳам шунга ўхшайди. Яъни бу демакдирки: «Мен узукни шу ерда йўқотдим, уни қачон жойига элтиб қўйишади?».

Улуғ Аллоҳ шунчалик санъат кўрсатиб, қудратини изҳор этди ва ҳикмат-и Илоҳий учун икки руҳни бир жасадда бирлаштирди. Агар инсон жасад билан бир лаҳза баробар қолса, кўрқади. Улуғ Аллоҳ қалбни кўрқитмоқ ва кўрқувни тоза-

ламоқ учун уни бир нишон қилгандир. Шу тарзда мозор ваҳшатидан ва қора тупроқдан одамлар қалбида қўрқув пайдо бўлишини истайди. Масалан, карвон таланган жойга белги сифатида икки-уч тошни териб тикка қилиб қўядилар. Бу демакдирки: «Бу ер таҳликали!». Мозорлар ҳам таҳликали жойни кўрсатувчи худди ана шундай аломатлардир. Қўрқув одамлар қалбларига таъсир этади. Бироқ унинг ҳаракат шаклида кўринишига ҳожат йўқ. Чунончи, «фалончи сендан қўрқади» десалар, у кишидан бирон ҳаракат содир бўлмасданоқ, кўнглингда унга нисбатан бир илиқлик уйғонади. Агар: «Фалончи сендан ҳеч-да ҳайиқмайди» десалар-чи, сен уни ёмон кўра бошлайсан. Бу чопишдир. Ва у қўрқувнинг асари ҳисобланади. Бутун дунё чопмоқда. Бироқ ҳар кимнинг чопиши ўзига яраша бўлади. Яъни инсонники бошқача, руҳники бошқача ва ўсимликники бошқачадир. Руҳнинг чопиши одимсиз ва аломатсиз бўлади. Узум ҳам ранг олиб пишгунча неча-неча йўлларни босади. Фақат чопишлар кўз-ла кўрилмайди, ҳис-ла топилмайди. Бироқ чопганлиги туфайли бир мақомга эришгани маълум бўлади, холос. Масалан, сувга шўнғиб юзага чиқмай сузган одам кўзга кўринмайди. Фақат илқисдан бирон жойдан бошини чиқарса, бу ерга келгунга қадар сув кетидан қанча юргани аёнлашади.

ФАСЛ. Дўстларнинг қалбида шундай аламлар борки, улар ҳеч бир дори-дармон билан кетмайди. На уй, на саёҳат ва на таом улар жонларига аро киради. Бироқ «Дўстнинг юзи хастанинг шифосидир» деганларидек, дўстнинг юзини кўриш бетобга дармон бўлади. Бунинг қуввати шу даражадаки, ҳатто мунофиқ ҳам мўминлар давраси-

да ўтирса, уларнинг дўстлиги таъсирида мусулмон бўлади. «Имон келтирган зотларга йўлиққанларида «Биз ҳам имон келтирдик»¹, дедилар. Ақли одамнинг қўлида ҳатто тупроқ каби жисмлар ҳам гўзаллашади. Шундай экан, мўмин-ла мўминнинг суҳбатига эътибор бер-чи, улар қандай асарлар майдонга келтиради? Жузъий нафс ва мухтасар ақлнинг суҳбатидан жамодод (жисмлар – тарж.) ҳам шундоқ мартабага эришди. Буларнинг ҳаммаси жузъий ақлнинг кўланкасидир. Инсонни кўланкасидан унинг нима эканлиги қиёс этилади. Энди сен кўклар, ой ва қуёш ҳамда ернинг етти қаватининг майдонга келиши учун қандай ақл ва билим лозим бўлганини қиёсла. Ер ва осмон орасидаги барча нарсалар ҳамда бутун борлиқлар куллий ақлнинг соясидир. Ақли жузъийнинг сояси инсонга муносиб шаклда бўлгани каби борлиқлардан иборат бўлган ақли кулнинг сояси ҳам шунга мувофиқдир. Аллоҳ авлиёлари бу кўклардан бошқа осмонларни-да мушоҳада этганлар. Фақат уларни кўз билан кўриб бўлмайди ҳамда авлиёлар наздида улар уфоқ ва ҳақирдирлар. Шунинг учун ҳам, авлиёлар уларга оёқ босиб ўтиб кетгандир.

Жон вилоятларида шундай кўклар бордирки, улар бу дунё кўкларига ҳокимдирлар.

Кўпчилик орасида бир кишининг мазкур хусусиятни қозониши ва оёғини Зуҳал юдузига қўйиши нақадар ажабланарли бир ҳолдир.

Бизнинг ҳаммамиз тупроқ жинсидан бўлмаганмизми? Фақат Аллоҳ бизда бир қувват пайдо қилгандир ва унинг шарофати билан ўз жинсимиз орасида афзал бўлдик. Уни ўз тасарруфимизга олдик ва у ҳам бизни тасарруф этди. Шу вақт-

¹ Қуръон, 2-сура, 14-оят.

да уни истаган томонимизга олиб борамиз. Баъзан сарой қурамиз, баъзан эса, коса ясаймиз. Ва уни гоҳ қисқартирсак, гоҳ узайтирамиз. Аслида, биз ҳам ўша тупроқ жинсидан эдик. Фақат Улуғ Аллоҳ берган қувват соясида бошқалардан устун бўлдик. Худди шундай, бизнинг орамиздан ҳам кимнидир Аллоҳ юксалтиради ва биз унинг қаршисида жамодга (жисмга – тарж.) айланамиз. У бизда тасарруф этар, аммо бизнинг бундан хабаримиз бўлмагани ҳолда, унинг хабари бордир. Бунга нечун ажабланиш керак? Хабарсизлик деганда, биз бутунлай ғофиликни назарда тутатганимиз йўқ. Ҳатто бир нарса ҳақидаги ҳар хил хабарлар ҳам, ўзга бир нарсадан хабарсизлик, демакдир. Тупроқ-да жамод бўлишига қарамай, ўзига Улуғ Аллоҳ томонидан берилган ҳамма нарсадан воқифдир. Йўқса, қандай қилиб сувни қабул қиларди, ўсимликларни боқиб ўстирарди? Агар инсон бирон ишга жиддий киришиб, доимо у билан машғул бўлса, унинг бу соҳадаги билимдонлиги қолган соҳалардан ғофиллиги, демакдир. Аммо бизнинг ушбу ғофиликдан қасдимиз тамомий ғафлат эмас.

Мушукни тутмоқчи бўлдилар-у ишнинг уддасидан ҳеч чиқолмадилар. Кунлардан бир кун мушук қуш ови билан машғул экан, уни ушладилар. Демак, дунё ишларига бутунлай фарқ бўлмаслик, бир нарсага боғланмаслик ва бироз мўътадил ҳаракат этмак лозим. Аммо зинҳор у тойиб кетади, бу синиб битади, дея нарсага ружу қўймаслик керак. Муҳими – хазина зарар кўрмасин. Агар булар синса, алмаштириш мумкин. Худо кўрсатмасин, у синса-чи? Уни ким алмаштиради. Масалан, сенинг турли-туман матоларинг бўлса, мушкул аҳволга тушиб қолганингда, уларнинг қайси

бирини оласан? Албатта, матоларнинг ҳаммаси ҳам керакли, лекин сен вазиятдан келиб чиқиб, хазинанинг энг нафисини танлайсан. Чунки бир дона инжу ва лаъл парчаси билан ҳар хил қимматбаҳо нарсаларни қўлга киритиш мумкин. Бир дарахт мевалари орасида бир дона ширин мева пишди. Гарчи у дарахтнинг бир бўлагидир. Бироқ Улуғ Аллоҳ уни мазали қилмак учун бутундан афзал этган бўлиши керак. Чунки қолган мевалар у берган ширинликдан маҳрумдирлар. Кўринадики, мазалилик воситасида парча бутундан устун бўлди ва дарахтнинг маъноси, моҳияти ҳолига келди.

Бир одам «Менинг шундай ҳолим борки, унга Муҳаммад ҳам, Аллоҳга энг яқин бўлган фаришта (ҳам) сифмайди», деди. Ғалати! Қулнинг бир ҳоли бўлади-ю, унга Муҳаммад сифмаса! Муҳаммаднинг ҳам ана шундай ҳоллари озмиди, сен каби мискинлик уларга сифмасин? Масхарабоз қайғули подшоҳни хурсанд қилмоқчи эди. Шоҳ эса сувга қараб ўтираверди. Ниҳоят, масхарабоз «Сувда нимани кўриб қолдингки, кўзингни ундан узмайсан?» деб сўради. Шоҳ: «Бир номуссизни кўраяпман» деб жавоб берганди. Масхарабоз деди: «Қулингиз ҳам кўр эмас, шоҳим!». Худди шундай, сенда ҳатто Муҳаммад ҳам сифмаган ҳол бўлади-ю, Муҳаммадда бўлмайдими? Аслида, сендаги ҳол унинг баракотидан эмасми? Чунки барча хайр-эҳсонни дастлаб унинг бошидан сочдилар. Ва Муҳаммаддан бошқаларга тарқалди. Улуғ Аллоҳ бутун сочқиларни сенинг устингга сочдим, дея буюрганди. Муҳаммад: «Солиҳ қулар устига!» деганди.

Аллоҳнинг йўли жуда қўрқинчли, тўсиқли ва қорли эди. Биринчи ўлароқ, жонини хатарга

қўйиб от сурган ва йўлни ёриб ўтган у бўлди. Ҳар кимнинг бу йўлдан юра олиши унинг раҳнамолиги ва инояти соясида мумкиндир. Йўлни дастлаб у топгани ва ҳар жойга: «Бу тарафга кетманг, адашасиз. Од ва Самуд қавмидек маҳв бўласиз. Бу ён эса мўминларнинг қутулиш йўлидир» дея аломат-белгилар қўйгани туфайли «Очиқ оят – аломатлар бордир»¹ дея буюрилганидек, бутун Қуръон шунинг баёнидадир. Яъни йўлларда ишоратлар тикланган. Агар уни бирон кимса йиқмоқчи бўлса, қолганлар қаршилиқ кўрсатишлари муҳаққақдир. Сен эса Муҳаммаднинг йўлбошчи эканини ниҳоят, бил! Чунки нимаики бўлмасин, аввал Муҳаммадга учрамасдан бизга келмайди. Масалан, сен бир жойга бормоқчи бўлсанг, дастлаб ақл раҳбарлик қилади.

Инсон – ғофил. Фақат бошқалар ундан ғофил эмас. У ҳолда дунё ишларида жиддий ва қувватли бўлиш билан бирга, ишнинг ҳақиқатидан ғофиллик лозим. Ҳамда халқнинг эмас, балки Ҳақнинг ризосини талаб этиш зарур. Чунки ризо, севги ва шафқат одамларга қарз сифатида берилгандир.

Аллоҳ буюрадики: Аллоҳ истамаса, ҳеч қандай ҳузур-ҳаловат бўлмайди. Барча сабаблар, неъматлар, озиқ-овқатлар ва ҳоказолар бўлишига қарамай, азоб-уқубат ва заҳмат ичра қолиш мумкин. Шу нуқтаи назардан, сабаблар Аллоҳ қўлида бир қаламдир, қаламни ҳаракатга келтириб ёзган Аллоҳдир. У истамагунча, қалам қимирламас.

Сен қаламга қараб: «Бунга бир қўл лозим» дея қўлни кўрмаяпсан. Қаламдан қўлни ажратяпсан. Кўрганинг қайда-ю, деганинг қайда! Улар эса ҳамиша қўлни кўрадилар ва: «Бунга бир қалам

¹ Қуръон, 3-сура, 97-оят.

керак» дейдилар. Чунки қўлнинг гўзаллигига чўмилиб, инжалигидан завқ оларкан, қаламни кўришга уларнинг таҳаммуллари бўлмайди. Сен эса қаламни кўриш шавқига берилиб, қўлни ўйлашга фурсат тополмайсан. Яъни сен учун арпа нони ширин бўлганидан буғдой нонга аҳамият бермайсан. Улар эса буғдой нон турганда, арпа нонни қандай истасинлар? Ниҳоят, Аллоҳ сенга ерда бир завқ бергани учун кўкни хоҳламайсан. Ҳолбуки, ҳақиқий завқнинг макони кўкдир. Ер унда тирик. Шундай экан, кўкдагилар ерни қандай қилиб хаёлларига келтирсинлар?

Шунинг учун сен ҳам завқ ва лаззатларни сабаблардан билма. Чунки маъно сабабда қарз сифатида мавжуддир. Зарар ва фойда Ундандир. Модомики, шундоқ, у ҳолда, нега сен сабабларга ёпишиб олдинг?

Сўзнинг хайрлиси далолати кўп бўлганидир ва энг яхши сўз кўп бўлгани эмас, балки фойдали-сидир.

Дедики: «У – Аллоҳ Бирдир»¹. Кўринишдан гарчи бу суранинг сўзлари оздир, бироқ узун бўлган «Бақара»² сурасидан ифода ва баён нуқтаи назаридан устундир.

Нуҳ (пайғамбар) роса минг йил динга даъват қилди ва бор-йўғи қирқ киши унга бўйсунди. Мустафонинг даъват вақти ва қанча одамнинг унга итоат этганлиги – маълум. Ундан зуҳр этган авлиёлар сонининг саноғига етиш ҳам мушкул. Шу ҳолда, қиймат оз ёки кўпликда эмас, балки ифода ва баёндадир.

Баъзиларга оз сўз кўпдан кўра кўпроқ фойдали бўлур. Чунончи, ҳаддан зиён қизиби, чарсиллаб

¹ Қуръон, 112-сура, 1-оят.

² Қуръон, 2-сура.

турган тандирга яқинлашиб бўлмагани ҳолда, заиф бир чироқдан мингларча фойда олиш мумкин. Демак, мақсад фойдадир. Шундайлар ҳам борки, уларга кўришнинг ўзи – кифоя. Сўз улар учун зарарлидир.

Ҳиндистонлик бир шайх улуғ бир зотни кўрмоқ ниятида Табризга йўл олди. Етиб келиб, хонақоҳ эшигига яқинлашганда, ичкаридан сас келди: «Орқага қайт! Сен учун хайрли бўлгани шу ерга қадар келишинг эди. Агар шайхни кўрсанг, бу сенга фақат зарар бўлади».

Оз, лекин фойдали бўлган сўз ёниб турган чироқнинг ёнмаган бошқа бир чироқни ўпиб кетишига ўхшайди. Чунки бу унга етарлидир, муддаоси шудир ва у ҳосил бўлгандир.

Набий ўзининг кўринишидан иборат эмас. Кўриниши унинг исми. Набийнинг ўзи эса, ишқ ва муҳаббатдир! Боқийдир! Худди Солиҳнинг туяси каби. Унинг фақат юзигина туядир. Набий ўлмас ишқ ва севгидан иборатдир.

Битгаси сўрадики: «Нечун минорада фақат Аллоҳга сано айтмай, Муҳаммадни ҳам эслайдилар?». Унга дедиларки, «Муҳаммаднинг ҳамди Аллоҳнинг саноси эмасми?» Чунончи, бир одамнинг: «Аллоҳ подшоҳга ва менинг подшоҳга йўл топишимда ёрдамчи бўлганга ёхуд унинг исмини, сифатларини менга ўргатганга узун умр берсин!» дейиши аслида шоҳнинг мадҳидир.

Бу набий «Менга бирон нарсангизни: ё жуббангизни ёки молингизни беринг, эҳтиёжим бор» демоқда. У сенинг жуббангни нима қилади? Гап шундаки, набий кийимингни қуёш нурининг сенга тегиши учун истамоқда. Қуръонда: «Аллоҳга қарзи ҳасана беринглар!» дея буюрилганидек, у сенинг юкингни енгиллатмоқчидир. Лекин у

фақат мол ва жубба истагани йўқ, чунки сенга булардан бошқа нарсалар ҳам берилгандир. Масалан, илм, фикр, нуқтаи назар... Бу билан демоқчи бўладики: «Кўринишингни, ақлингни, фикрингни... ҳамма-ҳаммасини менга сарф эт. Ахир, молу дунёнгни мен берган олатлар-ла қўлга киритмаганмидинг?» Шу тарзда, у ҳам қушлардан, ҳам тузоқдан садақа истамоқда.

Қуёшнинг олдида ечина олсанг, яна яхши. Чунки бу қуёш одамни қорайтирмайди, қайтага оқартиради. Ҳеч қурса, кийимингни енгиллатки, қуёш тафтини сезасан. Ахир, сен нордонга кўниккансан, энди ширинни ҳам татиб кўр.

ФАСЛ. Дунёда пешона тери билан ўрганилган ҳар илм ва баданлар илми ўлимдан кейин ҳосил бўлса, динлар илмидир.

Ана-л Ҳақ илмини билмак баданлар илми, Ана-л Ҳақ бўлмак эса динлар илмидир. Худди шундай, чироқ нурини ва тафтини кўрмоқ баданлар илми, уларда ёнмоқ эса динлар илмидир. Кўрилган ҳар бир нарса динлар илми бўлса, билимнинг ўзи илм-и бадан ҳисобланади. Сен дейсанки: Мутлоқ бўлган нарса назар ва кўрмак, қолгани хаёл илмидир. Масалан, бир меъмор мактаб қуриш ҳақида ҳар қанча тахайюл этса ва бу иш савоб бўлса-да, ундан бўлгани – фақат хаёлдир. Қачонки, мактаб биноси қад кўтаради, хаёл ҳақиқатга дўнади. Хаёл билан хаёлнинг ҳам фарқи бор. Абу Бакр, Умар, Усмон ва Алининг хаёли саҳобалар хаёлидан устундир. Чунончи, бир меъмор ва оддий одамнинг иморат тўғрисидаги хаёллари бирдек эмас. Яъни меъморнинг хаёли ҳақиқатга яқин. Бироқ ҳақиқатлар оламида ҳам назар билан назар ўртасидаги фарқ бор. Зулмат ва нурдан бўлган етти юзтадан парда бор,

дейишади. Хаёл оламига тегишли нарсаларнинг бари зулмат пардаси ва ҳақиқатлар оламидан бўлганларнинг ҳаммаси нур пардасидир. Фақат хаёл бўлган зулмат пардалари ўта латиф эканлиги учун ўртадаги фарқ кўринмайди. Муаззам ва теран тафовутга қарамай, ҳақиқатлардаги фарқ ҳам англашилмайди.

ФАСЛ. Дўзахийлар жаҳаннамда экан, дунёдагидан кўра кўпроқ мамнун бўладилар. Чунки дўзахда улар Аллоҳдан хабардордир. Дунёда эканликларида эса ғофил эдилар. Аллоҳдан хабардор бўлишдан тотлироқ нарса йўқ. У ҳолда, бир иш воситасида Аллоҳ лутфига муяссар ва Ундан бохабар бўлиш учун дунё исталади. Йўқса, дунё жаҳаннамдан гўзалроқ бўлгани учун эмас. Мунофиқлар дўзах тубига отилажақлар. Улар имонли бўлиш имконига эга бўла туриб, куфрга енгилганлари учун Аллоҳдан бохабар бўлгунга қадар азоб чекадилар. Ҳолбуки, кофирнинг ҳузурига имон келмаган ва унинг куфри ҳам заиф. Шунга кўра, енгил бир азоб ила ҳам Аллоҳни танийди.

«Дўзах эгалари жаннат эгаларига: «Бизларга ҳам сувдан ё Аллоҳ сизларни баҳраманд қилган нарсалардан тўкинлар» дея нидо қиладилар»¹. Улар шароб ва озиқ-овқат истаяпти, деб ўйламанг. Уларнинг мақсади биз эришган файздан баҳраманд бўлишдир.

Қуръон бир келинга ўхшайди. Рўмолини олганинг билан у сенга юзини кўрсатмайди. Ёки у турфа хил юзларда кўриниш қудратига эга. Агар сен пардани очмай, бориб унинг даласида сидқидилдан хизмат этсанг ва ризосини истасанг, мутлақо сенга юзини кўрсатажақдир.

¹ Қуръон, 7-сура, 50-оят.

Аллоҳ аҳлини излаки, «Бас, (солиҳ) бандаларим қаторига киргин ва Менинг жаннатимга киргин!»¹ дея буюрилганидек, муродингга етурсан. Улуғ Аллоҳ ҳар кимга сўз айтмайди. Дунё шоҳлари ҳар тўқувчи билан гаплашмайди. Балки ва-зир ва ноиб тайин этадики, булар подшоҳ сари йўл кўрсатурлар. Аллоҳ ҳам бир қулни сайлайди. Кимда-ким Аллоҳни қидирса, унинг ҳузурига борсин. Барча пайғамбарлар шу иш учун келган-дир. Улардан ўзгалар йўл кўрсатмас.

ФАСЛ. Сирожиддин: «Бир масала сўйладим, ўзимга дард бўлди» деди. Буюрдикки: Сени сўйла-макка қўймаган малакдир. Ҳар нақадар сен уни кўрмасанг-да, шавқ, нафрат ва алам ҳиссини туйганинг онда, балки, у муваккалдир (бировни ўзига вакил этиб олган – тарж.). Масалан, сувда юрганингда бир томонда гуллар, бошқа томон-да эса тиконлар борлигини сезасан. Аслида, сен уларни кўрмайсан, бироқ сув остидаги гулзор-нинг мавжудлиги рўйи-ростдир. Буни виждо-ний дейишади ва бу ҳиссий бўлгандан равшан-роқдир. Чунончи, очлик, чанқоқ ғазаб ва севинч янглиғ ҳислар беш туйғу билан пайқалмайди. Би-роқ кўринганлардан яхшироқ маълумдир. Чунки агар кўзингни юмсанг, махсус нарсани кўрмай-сан. Лекин ҳар қандай ҳийла билан ҳам очлик-дан қутулиб бўлмайди. Худди шундай, иссиқ ва совуқ, ширин ва аччиқ ҳам кўзга кўринмайди. Фақат кўрингандан кўпроқ ва хўпроқ зоҳирдир. Сен нега вужудга боқаяпсан? Ахир, сен усиз ҳам мавжудсан ва ҳар замон усизсан. Кечаси уйқу билан, кундузи иш билан машғулсан. У билан эса ишинг йўқ. Модомики, иш – бундоқ, яъни бир соат ҳам вужудга вақт ажратмаяпсан, нега яна

¹ Қуръон, 99-сура, 29-30-оятлар.

унинг учун титраб-қақшайсан? Сен қаерда-ю вужуд қаерда? «Сен ҳам водийда, мен ҳам водийда». Вужуд улкан бир адаштирувчидир. Сен уни ўлди, деб ўйладинг ва у ўлди (шундоқми?) Ҳей (Аллоҳим!)... Сенинг вужуд-ла қандай алоқанг бор? У буюк кўзбўямачидир. Ҳатто Фиръавннинг сеҳргарлари ҳам озгина билиб қолганлари учун вужудларини фидо қилдилар. Улар вужудсиз ҳам қоим (мавжуд – тарж.) эканликларини кўрдилар. Вужуднинг улар билан ҳеч бир муносабати йўқ эди. Худди шундай, Иброҳим, Исмоил ва қолган барча анбиёю авлиёлар ҳам воқиф бўлганлари ҳамоно вужуднинг бори-йўғидан кечдилар.

Ҳажжож афюн ичиб, бошини эшикка суяб: «Қимирлатманг, бошим тушиб кетади» дея бақирарди. У шу ҳолда бошини гавдасидан айри, эшикка эса бирлашган дея ўйларди. Бизнинг ва халқнинг ҳолимиз ҳам шундоқ, яъни вужудга боғлимиз ва у билан қоиммиз, дея биламиз.

ФАСЛ. «Аллоҳ инсонни ўз сурати асосида яратди» (Ҳадис) Инсонлар доимо мазҳар (ўзини кўрсатувчи нарса – тарж.) қидирадилар. Баъзи аёллар ўрангандир ва ўзларини қанчалик қидирганини (исталганини – тарж.) синамоқ учун юзларини очадилар. Худди устарани синаганинг каби. Ошиқ севгилисига: «Мен ухламадим, овқат емадим. Сенсиз ёндим, куйдим» дейди. Бунинг маъноси шудир: «Сен бир мазҳар изляяпсан ва у менман. Сен мазҳарга маъшуқлик сотаяпсан». Олимлар ва санъаткорлар ҳам ҳамиша мазҳар қидирадилар. «Мен яширин хазина эдим, билинмоқ истадим» (Ҳадис) деб буюрилганидек: «Инсонни ўз сурати асосида яратди» (Ҳадис). Унинг ҳукмлари барча одамларда зуҳр этди. Чунки уларнинг ҳаммаси Аллоҳнинг соясидир ва бу соя

соҳибига ўхшайди. Агар беш бармоқ очилса, сояси ҳам очилади, эгилса-чи, у ҳам эгилади. Шунга кўра, Ҳақни қидирган бир исталган ва сезилганни хоҳлайдики, ҳамма унинг дўсти, севгилиси ва итоаткори бўлишни орзу этади. Ҳамда душманларига душман, авлиёларига дўст бўлишни ҳам унутмайди. Ниҳоят, буларнинг ҳаммаси Аллоҳ кўрсатган ҳукмлар сифатларидир. Соямизнинг биздан хабари йўқ бўлишига қарамай, биз улардан воқифдирмиз. Лекин Аллоҳ билимининг қаршисида бизнинг хабаримиз хабарсизлик, демакдир. Шахснинг ҳамма қирралари унинг соясида акс этмайди. Худди шундай, Аллоҳнинг барча сифатлари ҳам бизда тўла-тўқис намоён бўлмайди. Фақат айримларигина кўринадики, «Айтинг: Руҳ ёлғиз Парвардигорим биладиган ишлардандир. Сизларга жуда оз илм берилгандир»¹ дея буюрилган.

ФАСЛ. Исодан сўралдики: Эй Аллоҳнинг руҳи! Дунё ва охиратда қай бир нарса энг буюк ва энг мушкулдир. Исо жавоб ўлароқ: «Аллоҳнинг ғазабидир» деди. Яна сўрадилар: «Инсонни бундан нима қутқаради?» Жавоб берди: «Ўз ғазабини енгиш ва шиддатини ютиши» (Қуръондан). Йўл – шу бўлиши керак. Нафс шикоят этмоқчи бўлганда, инсон унинг аксини қилади, яъни шукрона келтиради ва шу қадар муболағалайдики, натижада, қалбида севги майдонга келади. Чунки ёлғондан шукур қилмак, Аллоҳдан муҳаббат истамакдир.

Буюк Мавлоно шундай буюради: «Махлуқдан шикоят Холиқдан шикоятдир» (Қуръондан). Сенга қарши қилинган душманлик ва сақланган кин гизлидир. Худди оловдек. Масалан, сачраган бир

¹ Қуръон, 17-сура, 85-оят.

уч қунни кўрсанг, тезда сўндирки, келган жойига – йўқликка дўнсин. Агар унга бошқа бир жавоб топмоқчи бўлсанг, учқун оловга айланади, адамдан келар, қайтармоқ эса азобдир. «Ёмонликни энг гўзал сўзлар билан даф қил!»ки,¹ икки томондан душманни бартараф қилган бўласан. Бири шудир: Душман сенинг теринг ё гўштинг эмас, балки ёмон тушунчангдир. Узлуксиз адо этилган дуо кучи билан ундан қутулиш мумкин. Иккинчиси, қалбингда мағфират этиш васфи пайдо бўлиши билан сенга қарши қилинган ёмонловнинг ёлғон экани ошкор бўлади. Яъни у янглиш кўргандир. Модомики, сени бўлганинг каби кўрмадими, демак, ёмонланган унинг ўзидир, асло сен эмас. Ёғий ёлғончилигининг майдонга чиқишидан баттарроқ ҳеч бир нарса кишини уялтирмайди. Кўринадики, сен шукр ва мақтов билан унга оғу бераяпсан. Чунки у сенинг нуқсонингни кўрсатса, сен унинг камолини намоёйиш этмоқдасан. Чунки сен Аллоҳнинг севгилисисан. «Аллоҳ яхшилик қилувчиларни севади» (Қуръондан) – дея буюрилганидек, Аллоҳ томонидан севилган кам бўлмайди. Уни шу қадар мақтаки, дўстлари: «Ажаб, бизга душман бўлдимики, у билан бунчалар яқинлашибди?» дея саросимага тушсинлар.

ШЕЪР: (Давлат соҳиби бўлсалар ҳам соқолини назокат билан юл. Агар осий бўлсалар, бўйинларига ҳукм билан ур.) Аллоҳ бизни бу йўлда музаффар айласин!

ФАСЛ. Аллоҳ ва қул ўртасидаги парда бор-йўғи ана шу иккитадан иборатдир. Қолган пардалар улардан ҳосил бўлади. Булар: соғлиқ ва мол. Соғлом инсон: «Қани Аллоҳ? Мен кўрмаяпман!» дейди. Ҳолбуки, бирон жойи оғриб қолса: «Оҳ, Аллоҳ!

¹ Қуръон, 23-сура, 96-оят.

Воҳ, Аллоҳ!» дея бошлайди. Шунда унинг сири ва сўзи Аллоҳ билан бирлашади. Чунки соғлиқ – унинг пардаси. Аллоҳ эса оғриқнинг остида ниҳон экани кўрилади. Инсон мол ва насиби борлигида орзуларининг сабабларини тайёрлайди. Кечаю кундуз у билан шуғулланади. Фақирлик келар-келмас, иродаси заифлашади ва Аллоҳнинг атрофида айланиб қолади.

БАЙТ: (Менга сени мастлик ва фақирлик келтирди. Мен сенинг мастлик ва фақирлигининг қулиман!)

Улуғ Аллоҳ Фиръавнга тўрт юз йиллик умр, мол-мулк, шоҳлик ва унинг бошқа ҳар турли орзулари адосини насиб этди. Шунга қарамасдан, булар уни Аллоҳ ҳузуридан узоқлаштирган пардалар эди. Аммо «Ҳақни эсламасин», деган ниётда унинг истаклари рўёбга чиқарилгани йўқ. Фиръавнга ҳатто бир бош оғриғи ҳам берилмади.

(Ниҳоят), бир кун сен ўз муродинг-ла банд бўла бизни хотирлама, кечанг хайрли бўлсин! – деди.

БАЙТ: Сулаймон сенинг мулкингдан тўйди. Айюб балодан тўймади.

ФАСЛ. Буюрдикки, инсон нафсида шундай бир нарса борки, ҳайвонларда йўқдир, дейишади. Аммо бу – инсон улардан ёмон, дегани эмас. Балки шундайдир: Инсондаги ёмон феъли-хўй, нафс ва бахтсизлик мавжуд бўлган яширин жавҳардандир. Фақат феъллар, бахтсизликлар ва ёмонликлар жавҳарнинг пардаларига айланган. Жавҳар қанча гўзал ва буюк бўлса, парда ҳам шунга ярашади. Барча ёмонликлар жавҳар пардасининг воситаси ва парданинг кўтарилиши – имконсиз. Шунга қарамасдан, улкан мужоҳадалар сўнгида мумкиндир. Мужоҳидлар ҳар хил. Мужоҳаданинг энг буюғи – бу дунёдан юз

ўгириб, Аллоҳга йўналган ёронга қўшилмоқ ва аралашмоқдир. Мужоҳада яхши ва тўғри бир дўст билан юзма-юз ўтиришдан мушкулроқ эмас. Чунки уларни кўрмак нафснинг эриб йўқ бўлишидир. Шунинг учун ҳам, илон қирқ йил инсонни кўрмаса, аждарҳога айланади, дейишади. Қаергаки, катта бир қулф оссалар, билгилки, у ерда нафис ва қимматли нарса бордир. Жумладан, қаердаки, парда қалин ва мустаҳкам бўлса, ўша ердаги жавҳар яхшироқдир. Чунончи, хазина устида илон ётади. Бироқ сен унинг хунуклигига эмас, дафинадаги нафис нарсаларга боқ!

ФАСЛ. Севгилим дедик: Фалончи нима билан яшайди?

Қушлар билан қанотлари ва ақллилар-ла уларнинг ҳиммат қанотлари орасидаги фарқ нимадан иборат? Фарқ шудир: Қушлар қанотлари воситасида ҳар тарафга учадилар. Ақллилар эса ҳиммат қанотлари билан ўз жиҳатларидан (томонларидан) учадилар. Ҳар отнинг бир бошпанаси бор. Аллоҳ ҳаммадан яхшироқ билгувчидир!

Бу Асрори Жалилнинг таҳрири Муқаддас мақбарада, Жума куни, муборак Рамазон ойининг тўртинчисида, 751 йилда ниҳоясига етди. Ғаний бўлган Аллоҳга муҳтож киши мен – Баҳовуддин Малдойий ул-Одидийу-с-Саройй, Аллоҳ унинг сўзини яхши айласин!

Омин! Эй оламнинг Робби!

Адабий-бадиий нашр
ЖАЛОЛИДДИН РУМИЙ
ИЧИНДАГИ ИЧИНДАДУР

(Бешинчи нашри)

Муҳаррир
Маъмура ҚУТЛИЕВА

Бадиий муҳаррир
Уйғун СОЛИҲОВ

Мусахҳиҳ
Мадина МАҲМУДОВА

Саҳифаловчи
Суннат МУСАМЕДОВ

Техник муҳаррир
Сурайё АҲМЕДОВА

Лицензия рақами: АИ № 252,
2014 йил 02.10 да берилган.
Босишга 2016 йил 20.01.да рухсат этилди.
Бичими 84x108 1\32.
Босма тобоғи 8,5
Шартли босма тобоғи 14,28
Гарнитура «Bookman Old Style». Офсет қоғоз.
Адади 5000 нусха. Буюртма № 20.
Баҳоси келишилган нарҳда.

«Янги аср авлоди» НММда тайёрланди.
100113. Тошкент, Чилонзор-8,
Қатортол кўчаси, 60.

Мурожаат учун телефонлар:

Нашр бўлими – 147-00-14; 129-09-72;
Маркетинг бўлими – 128-78-43; 397-10-87;
факс – 273-00-14;
e-mail: yangiasravlodi@mail.ru